

Nejvyšší soud

SBÍRKA soudních rozhodnutí a stanovisek

Ročník: LXXIV

4 2022

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu

Sbírka soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu je jediným pramenem, který obsahuje výlučně judikaturu vycházející z kolektivní procedury upravené zákonem, jejím vydavatelem je Nejvyšší soud. Výběr rozhodnutí provádějí a o zařazování rozhodují kolegia Nejvyššího soudu.

Před projednáním jednotlivých vybraných rozhodnutí jsou tyto judikáty zasílány na připomínková místa. Rozhodnutí publikovaná v této Sbírce nepředstavují názor jednotlivce, ale jsou výsledkem kolektivního projednání a kolektivního názoru o vhodnosti zveřejnění řešení nového nebo dosud neřešeného problému.

Redakční rada:

Předseda: JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D.
Místopředseda: JUDr. Petr Šuk
Členové: JUDr. Antonín Draštík, JUDr. Václav Duda, JUDr. Roman Fiala,
JUDr. František Púry, Ph.D., JUDr. Zdeněk Krčmář

Adresa redakce:

Nejvyšší soud, Burešova 20, 657 37 Brno
tel.: +420 541 593 111, fax: +420 541 213 493
e-mail: sbirka@nsoud.cz

Ročník LXXIV

Číslo 4/2022 vychází 25. 7. 2022

Připomínková místa:

Nejvyšší správní soud, Vrchní soud v Praze, Vrchní soud v Olomouci, Ministerstvo spravedlnosti, Ministerstvo vnitra, Česká advokátní komora, Právnická fakulta Univerzity Karlovy, Právnická fakulta Masarykovy univerzity, Právnická fakulta Palackého univerzity, Právnická fakulta Západočeské univerzity, Ústav státu a práva Akademie věd ČR, Krajský soud v Ústí nad Labem, Krajský soud v Hradci Králové, Krajský soud v Plzni, Krajský soud v Brně, Krajský soud v Ostravě, Krajský soud v Českých Budějovicích, Krajský soud v Praze, Městský soud v Praze, Institut pro kriminologii a sociální prevenci, Nejvyšší státní zastupitelství

Vzor citace rozhodnutí uveřejněných ve Sbírce:

- stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 5. 1. 2017, sp. zn. Plsn 1/2015 (uveřejněné pod č. 1/2017 Sb. rozh. st.)
 - rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2012, sp. zn. 29 Cdo 300/2010 (uveřejněný pod č. 32/2013 Sb. rozh. obč.);
- nebo
- rozsudek Nejvyššího soudu uveřejněný pod č. 99/1995 Sb. rozh. tr.

Vzor citace rozhodnutí neuveřejněných ve Sbírce:

- usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2012, sp. zn. 3 Tdo 225/2012

Rozhodnutí uveřejněná ve Sbírce jsou redakčně zpracovávána.

OBSAH

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH TRESTNÍCH.....	5
č. 18	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2021, sp. zn. 5 Tdo 1307/2021	6
č. 19	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 5 Tdo 650/2021	21
č. 20	
Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 1. 2020, sp. zn. 6 To 31/2020	31
ROZHODNUTÍ VE VĚCECH OBČANSKOPRÁVNÍCH, OBCHODNÍCH A SPRÁVNÍCH	40
č. 33	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 05. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3443/2019)	41
č. 34	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 06. 2021, sen. zn. 29 ICdo 82/2019	53
č. 35	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 07. 2021, sp. zn. 25 Cdo 64/2021	69
č. 36	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 07. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2128/2020	74
č. 37	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 06. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1271/2021	81
č. 38	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 05. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3073/2020	87
č. 39	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 05. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1835/2020	97
č. 40	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 07. 2021, sen. zn. 29 ICdo 154/2020	102
č. 41	
Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 04. 2021, sp. zn. 29 Cdo 567/2019	117
č. 42	
Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 07. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2113/2020	128

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH TRESTNÍCH

č. 18

Za zcizení majetku (nemovité věci) dlužníka ve smyslu § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku o trestném činu poškození věřitele nelze považovat pouhé souhlasné prohlášení o vrácení daru mezi obviněným jako obdarovaným a další osobou jako dárce učiněné pro účely zápisu vlastnického práva k nemovité věci, která byla předmětem daru, do katastru nemovitostí. Není však vyloučeno, aby se tím obdarovaný dopustil trestného činu poškození věřitele v jiné podobě, budou-li tomu odpovídat skutková zjištění, např. v alternativě podle § 222 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, uzná-li neexistující právo dárce na vrácení daru (§ 630 obč. zák.), resp. právo na odvolání daru (§ 2072 o. z.), popřípadě i podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, vytvoří-li záměrně podmínky pro vrácení daru či jeho odvolání dárce proto, aby zkrátil uspokojení pohledávek svých věřitelů.

č. 18

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 16. 12. 2021, sp. zn. 5 Tdo 1307/2021, ECLI:CZ:NS:2021:5.TDO.1307.2021.1

Poškození věřitele

§ 222 odst. 1 písm. a), d) tr. zákoníku

Nejvyšší soud rozhodl podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. o dovolání, které podala obviněná B. M. proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 3 To 67/2020, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu v Novém Jičíně pod sp. zn. 3 T 232/2017, tak, že se částečně zrušují

- jednak rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 3 To 67/2020, a to v části, v níž byl částečně zrušen rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 21. 11. 2019, sp. zn. 3 T 232/2017, a v níž bylo znovu rozhodnuto o uznání viny obviněné B. M., o trestu a o nárocích poškozených na náhradu škody,

- jednak rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 21. 11. 2019, sp. zn. 3 T 232/2017, a to ve výroku o vině pod bodem 1., ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody.

Podle § 265k odst. 2 tr. ř. byla zrušena také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené části rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud přikázal Okresnímu soudu v Novém Jičíně, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 21. 11. 2019, sp. zn. 3 T 232/2017, byla obviněná B. M. uznána vinnou pod bodem 1. výroku o vině přečinem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku,

ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „tr. zákoník“, v daném případě šlo o znění účinné do 30. 9. 2020), a pod bodem 2. výroku o vině přečinem porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku (opět ve znění účinném do 30. 9. 2020). Za to jí byl podle § 225 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku a 2 měsíců. Zároveň bylo podle § 229 odst. 1 tr. ř. rozhodnuto o uplatněných nárocích poškozených na náhradu škody.

Č. 18

2. Z podnětu odvolání podaného obviněnou Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, sp. zn. 3 To 67/2020, podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. zrušil rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině pod bodem 1., ve výroku o trestu a ve výroku o náhradě škody a sám podle § 259 odst. 3 tr. ř. nově rozhodl tak, že obviněnou uznal vinnou přečinem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, ovšem ve znění účinném od 1. 10. 2020. Při nezměněném výroku o vině pod bodem 2. v rozsudku soudu prvního stupně nově uložil obviněné podle § 225 tr. zákoníku a § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon jí byl podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 roku. Rozhodl také podle § 229 odst. 1 tr. ř. o nárocích poškozených na náhradu škody.

3. Přečinu poškození věřitele, ohledně něhož bylo podáno dovolání, se obviněná podle závěrů soudů nižších stupňů dopustila (zjednodušeně uvedeno) tím, že dne 14. 12. 2015 v XY, okres XY, na blíže nezjištěném místě učinila se svou matkou B. N. právní úkon – souhlasné prohlášení o vrácení daru pro nevďěk obdarovaného, s právními účinky od 14. 12. 2015, kterým převedla na B. N. své vlastnictví k nemovitým věcem blíže specifikovaným ve výroku o vině v rozsudku odvolacího soudu v celkové hodnotě 2 600 000 Kč ke dni 17. 4. 2013, na nichž vázlo zástavní právo pro Raiffeisen stavební spořitelnu, a. s., pro aktuální dlužnou částku v celkové výši 1 978 865,76 Kč z titulu neuhrazených úvěrů ze stavebního spoření poskytnutých obviněné B. M., takže se ostatní věřitelé při zpeněžení těchto nemovitých věcí mohli uspokojit do částky ve výši 621 134 Kč, přičemž obviněná takto jednala s vědomím, že má splatný závazek nejméně vůči 4 dalším obchodním korporacím, a současně s vědomím, že hodnota jejího dalšího majetku, z něhož by se mohly uvedené subjekty řádně uspokojit, byla nepatrná, z čehož lze dovodit, že pohledávky těchto věřitelů (specifikovaných ve výroku o vině v odsuzujícím rozsudku) nemohly být uspokojeny, a tímto jednáním způsobila škodu na cizím majetku minimálně ve výši 621 134 Kč.

II.**Dovolání obviněné**

4. Proti výroku o vině v citovaném rozsudku odvolacího soudu, jímž byla obviněná uznána vinnou přečinem poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jakož i proti výroku o trestu a o náhradě škody podala obviněná B. M. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřela o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2021), jelikož skutek popsáný v napadeném rozsudku odvolacího soudu podle ní v této části nenaplnuje znaky skutkové podstaty přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

5. Obviněná vyjádřila své přesvědčení, že v důsledku jejího jednání, tj. podpisem souhlasného prohlášení, nedošlo ke zcizení vlastnictví k nemovitým věcem, tedy k jakékoliv změně

vlastnického práva, v jehož důsledku měl být věřitel poškozen. Podotkla, že podle soudů nižších stupňů mělo dojít k naplnění skutkové podstaty trestného činu poškození věřitele tím, že obviněná měla učinit souhlasné prohlášení o vrácení daru pro nevďěk obdarovaného, kterým měla převést na B. N. své vlastnické právo k nemovitým věcem uvedeným ve výroku rozsudku. Dovolatelka vyslovila nesouhlas s tímto závěrem, neboť souhlasným prohlášením nelze převádět, tedy zcizit vlastnická práva. Výrok odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu podle ní z pohledu práva postrádá smysl, neboť souhlasným prohlášením o vrácení daru pro nevďěk obdarovaného nemohla převést žádná vlastnická práva a učinění takového souhlasného prohlášení nemá vliv na změnu vlastnických práv. Dovolatelka zdůraznila, že ke změně vlastnického práva dochází již samotným (jednostranným) právním jednáním dárce spočívajícím v odvolání daru, který má za následek odstoupení od darovací smlouvy, v důsledku čehož pak dojde k obnovení původního právního stavu (k tomu odkázala na § 2072 o. z.). Souhlasným prohlášením pak dochází pouze k odstranění nesouladu mezi stavem právním a stavem zapsaným v katastru nemovitostí. Obviněná konstatovala, že této skutečnosti si byl vědom i odvolací soud, když ve svém rozsudku uvedl, že zápis vkladu vlastnického práva při revokaci darování má deklaratorní povahu, neboť k obnovení vlastnického práva dárce dojde při revokaci pro nevďěk *ex lege* ke dni odvolání daru. Obviněná vyzdvihla, že odvolání daru pro nevďěk je jednostranným právním úkonem, který sama nemohla nijak ovlivnit. Souhlasným prohlášením obviněná pouze stvrdila, že si je vědoma svého jednání v rozporu s dobrými mravy vůči své matce B. N. (dárkyni).

6. Ustanovení § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku obsahuje taxativní výčet jednání, která představují možné způsoby naplňující skutkovou podstatu přečinu poškození věřitele, které není možné nijak rozšiřovat, a to ani výkladem nebo za použití analogie. Obviněná nepřevédla na nikoho vlastnické právo k majetku a k jeho převodu došlo doručením právního úkonu odvolání daru pro nevďěk s účinky *ex nunc*, který učinila její matka, tedy nikoliv souhlasným prohlášením vůči katastru nemovitostí. Zápis do tohoto katastru je totiž pouze deklaratorní. Z toho obviněná dovodila, že se nemohla dopustit žádného z jednání uvedených v § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku.

8. Obviněná dále vyjádřila svůj nesouhlas s postupem odvolacího soudu, který zamítl jako nadbytečné důkazní návrhy obhajoby, ač by podle dovolatelky jimi bylo možno prokázat její závadné jednání vůči vlastní matce a objasnit okolnosti sepsání e-mailu ze dne 12. 1. 2015. To, že se obviněná vyjádřila k okolnosti sepsání e-mailu až ve své závěrečné řeči, však není důkazem, který by mohl zvrátit skutkový stav, tím by byl až její výsledek.

9. Ze shora rozvedených důvodů obviněná navrhla, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu ve výroci o vině, o trestu a o náhradě škody, stejně tak rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině pod bodem 1. a aby sám zprostil obviněnou v této části obžaloby, případně vrátil věc okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření k dovolání

10. K dovolání obviněné se vyjádřil nejvyšší státní zástupce prostřednictvím státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Po shrnutí dosavadního průběhu řízení a dovolací argumentace obviněné se k ní státní zástupce vyjádřil následovně.

11. Shledal, že dovolací námitky obviněné naplňují deklarovaný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (ve znění do 31. 12. 2021). Státní zástupce připomněl teoretická východiska občanskoprávní nauky k otázce vlastnického práva v souvislosti s odvoláním daru nemovité věci a konstatoval, že souhlasné prohlášení uzavřené v souvislosti s odvoláním daru nemovité věci představuje soukromou vkladovou listinu, přičemž vklad podle této listiny má deklaratorní účinky. Věcně právní účinky již v důsledku odvolání daru nastaly a nyní je ještě třeba splnit podmínky k tomu, aby se promítly i do stavu zápisů v katastru nemovitostí. Rovněž tak podle předchozí a již neplatné právní úpravy ono „souhlasné prohlášení“ (ve smyslu zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, a § 40 prováděcí vyhlášky č. 26/2007 Sb.), kterým obdarovaný na základě výzvy dárce podle dřívějšího § 630 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „obč. zák.“), poskytl dárce patřičnou součinnost, nemohlo být tou právní skutečností (tj. právním úkonem), která měla za následek obnovení vlastnického práva dárce (tou byla i dříve výzva k požadovanému vrácení daru, pokud byly splněny předpoklady uvedené v § 630 obč. zák.), nýbrž bylo pouze deklarací obnovení vlastnického práva dárce.

12. Státní zástupce připomněl zjištěný skutkový stav uvedený ve výroku odsuzujícího rozsudku a skutkovou podstatu přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zejména ve vztahu k poškozovacímu jednání, které se týká majetku dlužníka, a dospěl k tomuto závěru. Jestliže v posuzovaném případě byla obviněná shledána vinnou přečinem podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku výlučně proto, že svým jednáním, jež spočívalo v poskytnutí součinnosti původnímu dárce, který ve smyslu § 2072 odst. 1 o. z. odstoupil od darovací smlouvy pro nevědek obdarovaného (případně se domohl vrácení daru ve smyslu § 630 obč. zák.), přičemž k této součinnosti došlo ze strany obdarované až poté, co obdržela jednostranný úkon dárkyně o odvolání daru, jak lze dovodit ze skutkové věty napadeného rozsudku, nelze takové rozhodnutí považovat za správné, jelikož koliduje se soukromoprávní úpravou.

13. Obviněná byla uznána vinnou pro jednání, které vedlo pouze k uvedení souladu zápisu v katastru nemovitostí se skutečným stavem, který ohledně vlastnického práva již existoval v době jednání kladeného obviněné za vinu. Státní zástupce shledal sporným, zda lze toto až následné jednání posuzovat jako zcizení, když jde o jednotlivý úkon z doby, kdy již byla otázka vlastnického práva vyřešena (obviněná nebyla podle popisu skutku v napadeném rozsudku uznána vinnou provedením postupných kroků a jednotlivých úkonů, které by předcházely okamžiku rozhodného pro změnu v osobě vlastníka předmětných věcí). Proto nelze hovořit o naplnění znaku „zcizení“ ve smyslu zcizení vlastního majetku, jehož se obviněná nemohla dopustit, pokud její jednání časově následovalo po změně vlastnického práva, tj. kdy již nebyla vlastníkem těchto věcí, které podle rozsudku měla zcizit a které v době jejího jednání nebyly jejím majetkem.

14. Státní zástupce nicméně v obecné rovině připustil, aby bylo podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve formě zcizení vlastního majetku posouzeno takové jednání, jímž pachatel v postavení dlužníka svých věřitelů, který vlastní majetek nabytý darováním od jiné osoby – dárce, úmyslně, ať již vědomě v součinnosti s dárce či bez jeho vědomí, vůči obdarovanému vystupoval způsobem zjevně porušujícím dobré mravy, což by vedlo až k odstoupení od darovací smlouvy ze strany dárce s dodatečným potvrzením ve formě souhlasného

prohlášení dárce a obdarovaného pro potřeby změny zápisu práva v katastru nemovitostí. V posuzovaném případě však o nic takového nešlo, obviněné bylo kladeno za vinu výhradně jednání z doby, kdy již nedisponovala žádným vlastnickým právem k daným nemovitým věcem, z jejichž zpeněžení by se mohli uspokojit její věřitelé. Proto je podle státního zástupce nutno zcela odmítnout závěr uvedený ve skutkové větě, že obviněná souhlasným prohlášením o vrácení daru převedla své vlastnictví k nemovitým věcem, neboť v době tohoto úkonu již nebyla vlastníkem těchto věcí. Pro naplnění znaků trestného činu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku je přitom třeba trvat na tom, aby to byl obviněný, kdo skutečně zcizil alespoň část svého majetku.

15. Dále státní zástupce uvedl, že darovací smlouva mezi matkou obviněné a obviněnou byla uzavřena přede dnem 1. 1. 2014, proto podle přechodného ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. bylo třeba použít na vrácení poskytnutého daru dosavadní ustanovení, tj. § 630 obč. zák., a nikoliv § 2068 a násl. o. z. Uvedenou problematikou časové působnosti zákonů se doposud nezabývaly ani trestní soudy v nyní posuzované trestní věci, ale ani civilní soudy rozhodující o vylučovací žalobě B. N. ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci pod sp. zn. 1 ICm 60/2017. Jde nicméně o posouzení, které může mít význam jednak pro hodnocení oprávněnosti jednání matky obviněné (existence práva na vrácení daru pro hrubé porušení dobrých mravů jednáním obviněné vůči matce), jednak pro zjištění trestnosti jednání obviněné, a to i s ohledem na subjektivní stránku trestného činu.

16. Státní zástupce poznamenal, že vše shora uvedené automaticky neznamená, že by obviněná měla být zproštěna obžaloby, jak se toho domáhala. Za trestný čin poškození věřitele podle § 222 odst. 1 tr. zákoníku prohlašuje zákonodárce i jiná jednání, kterými pachatel jako dlužník vůči svému majetku způsobí stav, kdy věřitel nemůže dosáhnout, byť zčásti, uspokojení své pohledávky. Mezi taková postihnutelná jednání lze zahrnout různé formy fingování pasiv za účelem fiktivního snížení skutečné hodnoty majetku dlužníka i zdánlivé zmenšování majetku dlužníka. Podle § 222 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku se postihuje i jednání poškozující věřitele a spočívající v předstírání nebo uznání neexistujícího práva nebo závazku dlužníkem.

17. Státní zástupce proto vyjádřil své přesvědčení, že by v daném případě bylo přiléhavější posoudit jednání obviněné (s náležitou úpravou popisu skutku) podle § 222 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, neboť obviněná souhlasným prohlášením pouze předstírala nebo uznala neexistující právo své matky na odvolání daru pro nevděk. Přechin poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku je úmyslným trestným činem, přičemž postačuje nepřímý úmysl [§ 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku], který musí zahrnovat i to, že v důsledku jednání pachatele vzniká škoda na cizím majetku a že je dána souvislost mezi ní, jeho jednáním a zmařením uspokojení pohledávky jeho věřitele. Pokud by však existovaly pochybnosti o míře a formě zavinění obviněné, bylo by nutno postupovat v její prospěch. Subjektivní stránku příslušného trestného činu nelze pouze předpokládat nebo ji dovozovat ze škodlivého následku (resp. účinku).

18. K dalším námitkám obviněné týkajícím se rozsahu dokazování státní zástupce uvedl, že nyní vzhledem ke shora uvedenému považuje za nadbytečné se jimi zabývat.

19. Státní zástupce proto navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek odvolacího soudu a částečně také rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o vině pod bodem 1., ve výroku

o trestu a ve výroku o náhradě škody, stejně tak aby zrušil další rozhodnutí obsahově navazující na zrušená rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž dojde zrušením, pozbydou podkladu. Dále navrhl, aby Nejvyšší soud přikázal věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

20. Vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství bylo zasláno k případné replice dovolatelce, která se k němu prostřednictvím svého obhájce též vyjádřila. Obviněná souhlasí se stanoviskem státního zástupce v tom rozsahu, v jakém jí dal za pravdu, polemizovala s ním ovšem o tom, zda její jednání mohlo naplnit jinou variantu téhož trestného činu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 tr. zákoníku. Zopakovala své přesvědčení, že nenaplnila znaky žádného trestného činu, důvody pro odvolání daru byly splněny, proto její matka zcela v souladu s právním řádem odvolala dar, obviněná tak nepředstírala a ani neuznala neexistující právo. Proto obviněná trvá na svém návrhu, aby byla pro tento skutek zproštěna obžaloby.

č. 18

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

21. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označenému dovolacímu důvodu.

22. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který - na rozdíl od odvolání či některých jiných opravných prostředků - není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z taxativně vymezených dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř., resp. podle § 265b odst. 2 tr. ř. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele svým obsahem odpovídaly takovému důvodu.

23. Obecně lze uvést, že dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2021) je možno podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Jde tedy o nesprávný výklad a použití norem trestního práva hmotného, případně na něj navazujících hmotně právních norem jiných právních odvětví. Podstatou je vadné uplatnění příslušných ustanovení hmotného práva na skutkový stav zjištěný soudem prvního a druhého stupně. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán zejména tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplní znaky žádného trestného činu. Tento dovolací důvod ovšem nespočívá v případném procesním pochybení soudů nižších stupňů ani v tom, že se dovolatel sice domáhá použití norem hmotného práva, ale na takový skutek, k němuž dospěl vlastní interpretací provedených důkazů, které soudy prvního a druhého stupně vyhodnotily odlišně od názoru dovolatele. Dovolání s poukazem na citovaný důvod nemůže být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod. Dovolání je koncipováno jako mimořádný opravný prostředek, a je tudíž určeno k nápravě pouze závažných právních vad pravomocných rozhodnutí.

b) K dovolacím námitkám obviněné

24. Dovolání obviněné B. M. stojí na stěžejní právní námitce, že jednáním spočívajícím v učinění souhlasného prohlášení o odvolání daru pro nevďek obdarované, které jediné bylo obsaženo v popisu skutku, nemohlo dojít k naplnění skutkové podstaty trestného činu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se zvolenou formou jednání v podobě zcizení části svého majetku, jak bylo uvedeno v právní větě odsuzujícího rozsudku odvolacího soudu. Tato základní výhrada obviněné odpovídá deklarovanému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (ve znění účinném do 31. 12. 2021) a Nejvyšší soud ji z větší části a ve shodě se státním zástupcem akceptoval jako opodstatněnou, jak bude rozvedeno dále.

25. Přechinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se dopustí ten, kdo, byť i jen částečně, zmaří uspokojení svého věřitele tím, že zničí, poškodí, zatají, zcizí, učiní neupotřebitelnou, nebo odstraní, byť i jen část svého majetku, a způsobí tím na cizím majetku škodu nikoli malou. Z těchto více alternativně uvedených znaků zmíněné složité základní skutkové podstaty vybraly soudy nižších stupňů v nyní posuzované trestní věci variantu spočívající v tom, že obviněná „částečně zmařila uspokojení svého věřitele tím, že zcizila část svého majetku, a způsobila tím na cizím majetku škodu nikoliv malou,“ jak uvedl odvolací soud v právní větě ve výrokové části svého rozsudku (soud prvního stupně zvolil shodné alternativy, pouze kladl obviněné za vinu značnou škodu, a to s ohledem na užití jiné právní úpravy účinné v době činu i jeho rozhodování). Zvolené variantě přechinu poškození věřitele ale neodpovídá popis skutku obsažený ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku, jak správně namítla obviněná i státní zástupce a jak bude rozvedeno dále. Proto Nejvyšší soud přistoupil ke kasačnímu zásahu a v rozsahu skutku právně kvalifikovaného jako trestný čin poškození věřitele částečně zrušil rozhodnutí soudů nižších stupňů, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

26. Zde je třeba ve stručnosti připomenout skutkový stav uvedený ve skutkové větě, o němž v zásadě nebyly mezi stranami pochybnosti a z něhož vycházely i soudy nižších stupňů. Obviněná B. M. podepsala dne 14. 12. 2015 souhlasné prohlášení o vrácení daru pro nevďek týkající se nemovitých věcí, jež nabyla do vlastnictví od své matky darovací smlouvou v roce 2001. Obviněná tak učinila, ačkoliv věděla, že měla splatné závazky (dluhy) vůči svým věřitelům ve výši specifikované ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku. V tomto jejím jednání bylo shledáno zcizení části vlastního majetku, čímž měla částečně zmařit uspokojení pohledávek svých věřitelů a způsobit tím na cizím majetku škodu nikoli malou.

27. Podle judikatury (viz např. rozhodnutí pod č. [12/2002](#), č. [56/2003](#), č. [26/2007-I.](#), č. [40/2017](#), č. [43/2019](#), č. [5/2020](#), č. [17/2021](#) a č. [31/2021](#) Sb. rozh. tr., dále např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 4. 12. 2013, sp. zn. [5 Tdo 1056/2013](#)) i odborné literatury (viz např. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2214; PÚRY, F. Úpadkové trestné činy v České republice. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, zejména s. 67) zcizení majetku spočívá ve změně vlastnického práva jednáním pachatele, tedy v tom, že pachatel převede svůj majetek nebo jeho část na jinou osobu, a to např. prodejem, darováním apod., přičemž zároveň tak znemožní věřitelům uspokojit se z takového majetku či ekvivalentu jeho hodnoty (tedy např. peníze získané z prodeje následně utratí, nezíská za převáděný majetek žádnou či odpovídající hodnotu apod.). Musí jít

tedy o taková jednání, při nichž dlužník v konečném důsledku neobdrží za zcizenou majetkovou hodnotu do svého majetku odpovídající protihodnotu vhodnou k uspokojení pohledávky věřitele, popřípadě současně s tím se zbaví takové protihodnoty, aby se z ní věřitelé nemohli uspokojit. Zcizením by mohlo být i jiné jednání, kterým jsou věci původně ve vlastnictví dlužníka vyvedeny z jeho majetku tak, aby se z nich nemohli věřitelé uspokojit (např. dlužník je vyčleněn do svěřenského fondu, převede peníze nebo zaknihované cenné papíry z účtu dlužníka na účet jiné osoby, nepůjde-li o dočasný převod mající spíše charakter zatajení majetku, vloží věci do majetku obchodní společnosti nebo uzavře dohodu o vypořádání společného jmění manželů ve prospěch druhého manžela a na úkor věřitelů). Takovým případem by mohlo být i postoupení pohledávky, které je však jako zvláštní případ zcizení vyčleněno a postihováno jako samostatná forma jednání podle § 222 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

č. 18

28. Obviněné B. M. bylo kladeno za vinu, že podepsala souhlasné prohlášení o vrácení daru. Touto listinou však nedošlo k převodu jejího vlastnického práva k dotčeným nemovitým věcem, tedy ke zcizení ve shora zmíněném smyslu, jak ostatně konstatovaly i samy soudy nižších stupňů (viz shodně odůvodnění rozsudků soudu prvního i druhého stupně). Soudy nižších stupňů ovšem toto své zjištění nijak nepromítly do popisu skutku, ale ani do právního posouzení jednání obviněné a zmínily je jen v rámci odůvodnění svých rozhodnutí, které se tak v tomto směru dostalo do rozporu s tím, co uvedly jako skutkové i právní závěry ve výrokové části svých rozsudků (nutno ovšem podotknout, že soud prvního stupně tak učinil pod vlivem závazného právního názoru odvolacího soudu obsaženého v jeho prvním kasačním rozhodnutí, a sice v usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2019, č. j. 3 To 68/2019 483, jímž byl v celém rozsahu zrušen první rozsudek soudu prvního stupně ze dne 13. 11. 2018, č. j. 3 T 232/2017-363).

29. Především bylo třeba vypořádat se, jak uvedl zcela správně ve svém vyjádření i státní zástupce, s tím, zda se vrácení daru na základě důvodů z doby od 1. 1. 2014, byl-li dar získán darovací smlouvou uzavřenou před 1. 1. 2014, bude posuzovat podle zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, nebo podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů. K tomu je možno odkázat na rozhodnutí publikované pod č. [92/2020](#) Sb. rozh. obč. (jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. [33 Cdo 2339/2019](#)), jehož právní věta zní: „Byla-li darovací smlouva uzavřena před 1. 1. 2014, je nutné nárok na vrácení daru vždy poměřovat zákonem č. 40/1964 Sb., občanským zákoníkem, ve znění účinném do 31. 12. 2013, i když k ‚nemravnému‘ chování obdarovaného, pro které dárce žádá vrácení daru, došlo až po 1. 1. 2014.“ V posuzovaném případě byla darovací smlouva týkající se předmětných nemovitých věcí (podle dosavadních skutkových zjištění soudů nižších stupňů) uzavřena dne 12. 4. 2001, tedy dlouhou dobu před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, a proto se na okolnosti vrácení daru měl užít § 630 obč. zák., a nikoliv § 2072 o. z. o odvolání daru pro nevďek obdarovaného, jak dříve zvažovaly soudy nižších stupňů i soudy rozhodující o vylučovací žalobě matky obviněné proti insolvenční správce. Byť takový přístup nemusí být a ani není v odborné veřejnosti (zejména akademickou obcí) přijímán jako jediný možný a správný (viz např. k podobné otázce řešení přechodných ustanovení MELZER, F., TÉGL, P. Glosa: K rozhodnutí NS ohledně posouzení tzv. nových skutečností z hlediska přechodných ustanovení občanského zákoníku. Bulletin advokacie č. 3/2021, s. 64), v případě spornosti řešení právní otázky je úkolem Nejvyššího soudu sjednocovat judikaturu,

k čemuž slouží především publikace vybraných rozhodnutí se zaujatým právním názorem ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek (viz zejména § 24 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů), proto je třeba se shora označeným rozhodnutím se zmíněnou právní větou řídit i v této věci.

30. I když jsou podmínky i procedura vrácení daru (§ 630 obč. zák.) a odvolání (revokace) daru pro nevďek (§ 2072 o. z.) poněkud odlišné, vycházejí v zásadě z podobných myšlenek. Oběma právním úpravám je společné, jak na to poukazovala obviněná, již dal za pravdu i státní zástupce, že ke změně vlastnického práva dochází na základě jednostranného právního úkonu/právního jednání dárce, který se může domáhat vrácení daru, resp. jej odvolá ze zákonem stanovených důvodů. V obou případech jsou takový právní úkon nebo právní jednání účinné v okamžiku, kdy tento projev vůle dojde obdarovanému, v tom okamžiku zaniká darovací vztah mezi dárce a obdarovaným, a to zcela nezávisle na tom, jaké je stanovisko obdarovaného, který má v takovém případě povinnost vrátit, co mu bylo plněno, případně poskytnout ekvivalent hodnoty v penězích. V některých parametrech je možno vysledovat vývoj právní úpravy a odlišnosti obou úprav, a to i ve spojitosti s judikatorním vývojem. Tak například podle dřívější úpravy se uplatněním požadavku na vrácení daru darovací smlouva rušila, bylo však sporné, s jakými účinky, tj. zda *ex tunc* či *ex nunc*, resp. jaký dopad měl mít takový úkon další osoby, které v mezidobí odvodily své právo od obdarovaného. V tomto směru se rozcházela odborná literatura, a to i v závislosti na vývoji judikatury a příklonu k tomu či onomu judikatornímu proudu k ustanovení § 48 odst. 2 obč. zák. o účincích odstoupení od smlouvy, které se mělo užít i pro tyto případy – viz argumentaci a shrnutí ve stanovisku pod č. [40/2006](#) Sb. rozh. obč., ovšem překonaném plenárním nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. [Pl. ÚS 78/06](#), publikovaným ve svazku 47 pod č. 162 na s. 145 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále ve zkratce jen „Sb. n. a u.“), podle něž odstoupením od smlouvy se smlouva od počátku ruší, ovšem účinky má odstoupení jen mezi stranami smlouvy a nedopadá na třetí osoby. Jinými slovy dobrověrní nabyvatelé jsou chráněni (to by mělo platit i v případě nabytí od obdarovaného; jinak se rozlišovaly závazkově-právní účinky a věcně-právní účinky takových pozdějších úkonů majících vliv na dříve založený právní vztah). Nemohl-li obdarovaný po odvolání daru věc vrátit, měla se i podle dřívější úpravy užít ustanovení o bezdůvodném obohacení (viz rozhodnutí pod č. [83/2006](#) Sb. rozh. obč.); k současné úpravě o nepoctivé držbě viz níže. Podle dřívější právní úpravy se právo domáhat se vrácení daru považovalo za majetkové právo podléhající promlčení v obecné tříleté promlčecí lhůtě ve smyslu § 101 obč. zák. Naproti tomu podle nové právní úpravy se darovací smlouva (alespoň podle části odborné literatury) ruší zásadně *ex nunc* k okamžiku, kdy projev o odvolání daru došel obdarovanému, jde-li o reálnou darovací smlouvu, resp. konsenzuální darovací smlouvu, na kterou již bylo plněno (jen v případě smluv konsenzuálních, na které doposud nebylo plněno, se ruší *ex tunc*); na vypořádání vztahu mezi dárce a obdarovaným v případě odvolání daru pro nevďek se užijí pravidla o nepoctivé držbě (viz § 2073 o. z., který se vztahuje jen k obdarovanému, nikoli však k třetím osobám, které od něj odvozují svá věcná práva). Podle nové právní úpravy ve smyslu § 2073 o. z. tak při revokaci daru, jehož je v době revokace obdarovaný stále vlastníkem a který může vydat, se mají užít pravidla o nepoctivé držbě. Revokace daru dárce má v takovém případě věcně-právní účinky a odvoláním daru se obnovuje vlastnické právo dárce s účinky *ex nunc* s tím, že obdarovaný se stává nepoctivým držitelem a vykonává od té chvíle právo, které mu nenáleží (viz § 992 o. z.), a pak se musí s dárce vypořádat jako u nepoctivé držby (podle § 1000 o. z. nepoctivý držitel vydá veškerý užitek, kterého držbou nabyt, a nahradí

ten, který by získala zkrácená osoba, jakož i všechnu škodu, která vzešla z jeho držby). Zřetelné odlišnosti jsou i v podmínkách odvolání daru a kromě toho, že podle současné právní úpravy lze odvolat dar i pro nouzi (§ 2068 až § 2071 o. z.), se liší i podmínky odvolání daru pro nevďek podle § 2072 o. z. od těch vytčených v § 630 obč. zák., stejně tak je poněkud odlišně vymezen okruh osob, vůči nimž se obdarovaný má dopustit takového nevďeku (jakkoliv je nutno připustit, že se v obou případech podmínky do značné míry překrývají a že reálně v konkrétním případě budou zpravidla naplněny podmínky obou právních úprav). Další podrobnosti o odlišnostech při odvolání daru, ovšem s ohledem na výše vyřčené, že se má užít úprava dřívější, platná a účinná v době darování, není třeba rozvíjet a lze v tomto směru odkázat na odbornou literaturu – viz např. ŠVESTKA, J., DVOŘÁK, J., FIALA, J. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Svazek V. (§ 1721 až 2520). Praha: Wolters Kluwer, 2014, s. 685; HULMÁK, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část (§ 2055–3014). Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2014, s. 21.

Č. 18

31. Podle § 630 obč. zák., který je třeba v daném případě užít (viz výše), se může dárce domáhat vrácení daru, jestliže se obdarovaný chová k němu nebo členům jeho rodiny tak, že tím hrubě porušuje dobré mravy. Chování obdarovaného spočívající v porušení dobrých mravů je tak jednou z podmínek, pro kterou může dojít k vrácení daru, k němuž ovšem nedochází ze zákona, ale je třeba ještě jednostranný právní úkon (právní jednání) dárce, jenž se musí domáhat vrácení daru (nedomáhá-li se jej např. proto, že obdarovanému odpustil, vlastnické poměry se nemění). Povinnost obdarovaného vrátit předmět darovací smlouvy ale není závislá na tom, zda dárce uplatnil u soudu právo na vrácení daru. Samotným projevem vůle dárce o odvolání daru, který může mít jakoukoliv formu, došlým obdarovanému se darovací smlouva ruší a obnovuje se původní právní vztah, tj. obnoví se vlastnictví dárce k věci *ex nunc* a obdarovaný, který se stal neoprávněným držitelem, je povinen vydat mu věc, případně (nemá-li již onu věc) poskytnout peněžitou náhradu. Na tyto vztahy, které jinak výslovně zákon neupravuje, se totiž užijí ustanovení nejbližší, a to ustanovení o bezdůvodném obohacení. Obdarovaný jako dosavadní vlastník je tedy povinen vydat dar, v případě nemovitých věcí evidovaných v katastru nemovitostí to znamená poskytnout součinnost při změně v evidenci vlastnických práv, tj. v katastru nemovitostí. Neučiní-li tak, může se dárce domáhat této změny soudně (zvažována byla žaloba na určení, resp. žaloba na vyklizení, kde by pak předběžnou otázkou bylo určení vlastnického práva). Většinový názor v odborné literatuře (viz např. Škárová, M. in ŠVESTKA, J., SPÁČIL, J., ŠKÁROVÁ, M., HULMÁK, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460 – 880. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1799; shodně i Kozák, L. in FIALA, J., KINDL, M. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2009, komentář v systému ASPI k § 630 obč. zák.) i v judikatuře (viz např. rozhodnutí pod č. [83/2006](#) Sb. rozh. obč.) vycházel z toho, že ke změně vlastnického práva z obdarovaného na dárce (není-li situace komplikována mezitímním převodem práva na třetí osobu) dochází již učiněním projevu vůle ze strany dárce vůči obdarovanému (v okamžiku jeho dojití do sféry obdarovaného), tj. dochází k obnovení vlastnického práva dárce, a tím k zániku vlastnického práva obdarovaného, a to *ex nunc* okamžikem, kdy dojde projev vůle dárce obdarovanému. Proto také dospěl dříve Nejvyšší soud (viz rozhodnutí pod č. [83/2006](#) Sb. rozh. obč.) k závěru, že v případě převodu darované věci obdarovaným na třetí osobu po takovém okamžiku (poté, co mu dárce doručil důvodnou výzvu k vrácení daru podle § 630 obč. zák.) jde o absolutně neplatný právní úkon, který nemohl založit práva třetí osoby, neboť v tu dobu byl vlastníkem věci již opět dárce. Naopak v případě převodu věci obdarovaným před tímto okamžikem nelze takový převod zpochybňovat, neboť věc převáděl

skutečný vlastník (obdarovaný byl v té době vlastníkem). Rozhodnutí soudu na základě určovací žaloby pak může mít jen deklaratorní účinky (není-li žalováno na vyklizení), nevypadal-li dárce věc dobrovolně, resp. neposkytl-li dobrovolně součinnost při změně zápisu v katastru nemovitostí. V odborné literatuře se ovšem lze setkat i s minoritním názorovým proudem, který se však v aplikační praxi neprosadil a podle nějž až rozhodnutím soudu na základě žaloby svého druhu (na vrácení daru) dochází ke konstitutivnímu založení vlastnického práva dárce, které se pak záznamem zapíše do katastru nemovitostí (tak např. MIKEŠ, J., ŠVESTKA, J. Nad základními otázkami vrácení daru dárce. Právní rozhledy č. 4/2002, s. 155; PECHA, R. K nároku na vrácení daru podle § 630 ObčZ. Právní rozhledy č. 6/2002, s. 284).

32. Lze tedy shrnout, že ke změně vlastnického práva, pokud jsou splněny okolnosti pro vrácení daru (obdobně při revokaci daru), dochází jednostranným projevem vůle dárce ve chvíli, kdy je doručen obdarovanému. Následným podepsáním souhlasného prohlášení mezi dárce a obdarovaným, které se vyžaduje v případě konsensu o splnění podmínek vrácení daru k dosažení změny zápisu vlastnického práva v katastru nemovitostí tak, aby byl shodný s reálným stavem (neboť ke změně vlastnického práva došlo jednostranným úkonem ze strany dárce), nemůže dojít ke zcizení majetku ve smyslu § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť se jím majetek nepřevádí na jinou osobu.

33. Je ovšem třeba připomenout, že jednostranný právní úkon dárce je jen jednou z podmínek změny vlastnického práva, tou druhou je existence předpokladů vymezených v § 630 obč. zák., tedy chování obdarovaného hrubě porušující dobré mravy vůči dárce nebo členům jeho rodiny. Jím se ovšem nerozumělo jakékoliv nevhodné chování obdarovaného nebo pouhý jeho nevděk (nikoli ovšem ve smyslu aktuální úpravy, ale ve smyslu obecného významu slova), ale takové chování, které s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu lze kvalifikovat jako hrubé porušení dobrých mravů, přičemž muselo být buď značné intenzity, anebo soustavné, a to ať už fyzickým násilím, hrubými urážkami, neposkytnutím potřebné pomoci apod.; muselo jít o takové chování obdarovaného vůči rodině dárce, které lze objektivně s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem, za nichž k němu došlo, posoudit jako hrubé porušení mravních a etických norem společnosti, a to z hlediska objektivního, nikoliv jen subjektivního ze strany dárce (viz Škárová, M. in ŠVESTKA, J., SPÁČIL, J., ŠKÁROVÁ, M., HULMÁK, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460-880. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 1799). Kdyby byly takové podmínky splněny, šlo by ze strany dárce o uplatnění práva, kterému se jinak poskytuje ochrana.

34. S ohledem na některé závěry soudů nižších stupňů obsažené v odůvodnění jejich rozhodnutí se ovšem nyní zdá, že shora zmíněné podmínky pro vrácení daru nebyly splněny, že ve skutečnosti mělo jít ze strany obviněné B. M. coby obdarované a její matky B. N. coby dárkyně o fingování těchto podmínek, o pouhou jejich souhlasnou proklamaci neodpovídající realitě (ostatně touto otázkou se souběžně zabývají soudy rozhodující o vylučovací žalobě v rámci insolvenčního řízení). Pokud by taková varianta, na kterou doposud neupnuly orgány činné v trestním řízení svou pozornost, byla zjištěna a prokázána, jak naznačoval ve svém vyjádření státní zástupce, bylo by možno ji posoudit tak, že obviněná uznala neexistující právo na vrácení daru předstírané její matkou jako dárkyní, což by (ve vztahu k obviněné) odpovídalo variantě popsané v § 222 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku [případnou odpovědností matky obviněné jako dárkyně ve smyslu § 222 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se soudy s ohledem na zásady legality a obžalovací nezabývaly a zabývat ani nemohly]. Taková varianta

ale předpokládá, že soudy učiní tomu odpovídající skutková zjištění a promítnout je do výroku svých rozhodnutí (tj. do skutkové věty, následně i do právní věty a do právní kvalifikace). Soudy tak ovšem nemají činit svévolně, jejich aktivita nesmí překročit ústavněprávní rámec a porušit princip nestrannosti jejich rozhodování a nesmějí se stát pomocníky veřejné žaloby (viz k tomu níže). Je to totiž státní zástupce, kdo předstupuje před soud se svými skutkovými tvrzeními obsaženými původně v žalobním petitu, jež musí prokazovat, případně musí náležitě přizpůsobit žalobní petit dosavadním zjištěním a upravit skutkovou větu tak, aby jim odpovídala, nebo ve spojitosti s tím upravit i právní kvalifikaci skutku spolu s právní větou, má-li být změněna. Pokud by snad (čistě hypoteticky) měla platit jiná verze skutkového děje spočívající v tom, že obviněná záměrně vytvářela podmínky pro odvolání daru, resp. pro možnost domoci se jeho vrácení dárkyni (tedy záměrně se chovala vůči matce či jejím rodinným příslušníkům způsobem hrubě porušujícím dobré mravy), aby tím umožnila dárkyni (své matce) znovu nabýt darovaný majetek, a tím zároveň (alespoň zčásti) zmařila uspokojení svých věřitelů, mohla by v tom být spatřována jiná alternativa postižitelného jednání podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku spočívající v učinění majetku neupotřebitelným pro účely uspokojení věřitelů, jakkoliv i tato varianta se má vztahovat primárně k jiným případům, kdy jde o jakousi dobu zničení či poškození majetku, přičemž takový majetek pak již nemůže sloužit svému původnímu účelu (např. pachatel vylije drahou tekutinu na zem, smísí materiál s jiným, a tím jej učiní neupotřebitelným). Případně by bylo možno uvažovat o jisté formě jeho odstranění, a to při předpokládané součinnosti s dárce, který pak musí splnit i druhou podmínku v podobě odvolání daru, resp. domáhání se jeho vrácení, zatímco pachatel by v takovém případě splnil podmínku první v podobě chování hrubě porušujícího dobré mravy. S ohledem na dosavadní skutková tvrzení i zjištění soudů nižších stupňů se však zdá tato verze málo pravděpodobná.

35. Takové skutkové závěry, které by umožňovaly vyslovit odsouzení obviněné pro trestný čin poškození věřitele ve spojitosti se změnou vlastnického práva k dříve darovanému majetku z důvodu odvolání daru, resp. požadování jeho vrácení dárce, tedy matkou obviněné, ovšem doposud nebyly učiněny jednoznačně, nejsou ustálené, nepromítly se tak ani do skutkové věty odsuzujících rozsudků, v nichž se objevuje jen jednání, které samo o sobě nemůže založit trestní odpovědnost obviněné pro tento či jiný trestný čin. Z tohoto důvodu nemohl obstát ani odsuzující rozsudek odvolacího soudu v části týkající se skutku původně obsaženého pod bodem 1. výroku o vině ani jemu předcházející rozsudek soudu prvního stupně v této části, proto v napadených částech musely být oba zmíněné rozsudky zrušeny a věc musela být vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

36. Z těchto důvodů je nadbytečné věnovat se zevrubně dalším námitkám obviněné, protože ve věci bude zřejmě třeba doplnit dokazování, soudy nižších stupňů se tak znovu dostanou do pozice, kdy se budou muset vypořádat s návrhy stran na doplnění dokazování, přičemž se budou muset řídit též pokyny uloženými v tomto rozhodnutí. Nejvyšší soud zde jen připomíná, že je to soud, kdo rozhoduje o rozsahu prováděného dokazování, je však přitom limitován judikaturou zejména Ústavního soudu o rozsahu prováděného dokazování a o tzv. opomenutých důkazech. Podle ní není povinností soudu provést všechny navrhované důkazy, ovšem musí se ústavně konformním způsobem vypořádat se všemi návrhy na provedení důkazu, tj. musí se zabývat každým z těchto návrhů, musí rozhodnout o neprovedení důkazu a toto své rozhodnutí náležitě zdůvodnit v souladu s uznávanou judikaturou (z judikatury Ústavního soudu viz např. nález ze dne 12. 6. 1997,

sp. zn. [III. ÚS 95/97](#), uveřejněný ve svazku 8 pod č. 76 na s. 231 Sb. n. a u., nález ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. [III. ÚS 173/02](#), uveřejněný ve svazku 28 pod č. 127 na s. 95 Sb. n. a u., a nález ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. [I. ÚS 733/01](#), uveřejněný ve svazku 32 pod č. 26 na s. 239 Sb. n. a u.). Neakceptování důkazního návrhu obviněné lze založit toliko třemi důvody. Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.

V.

Závěrečné shrnutí

č. 18

37. Lze tak uzavřít, že dovolací námitky obviněné B. M. týkající se právního posouzení skutku byly vyhodnoceny (v převážné části) jako důvodné. Nejvyšší soud v rámci své přezkumné činnosti zjistil, že dosavadní skutková zjištění koncentrovaná ve skutkové větě napadeného rozsudku (a ve své podstatě shodně obsažená i v rozsudku soudu prvního stupně, resp. předtím v petitu obžaloby) nejsou způsobilá naplnit znaky přečinu poškození věřitele podle § 222 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve variantě tvrzené soudy a spočívající ve zcizení majetku (ale prozatím ani v jiné tam uvedené variantě). Proto bylo třeba zrušit v této části nejen napadený rozsudek odvolacího soudu, a to spolu s výrokem o zrušení rozsudku soudu prvního stupně v daném rozsahu a v navazujících výrocích, ale též v rozsahu výroku o vině pod bodem 1., výroku o trestu a výroku o náhradě škody i rozsudek soudu prvního stupně. Zároveň byla zrušena i další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené části rozhodnutí, pokud zrušením uvedených částí rozsudků soudů nižších stupňů pozbyla podkladu. Kasační usnesení Nejvyššího soudu se však nijak nedotýká skutku původně obsaženého pod bodem 2. ve výroku o vině v rozsudku soudu prvního stupně a kvalifikovaného jako přečin porušení povinnosti v insolvenčním řízení podle § 225 tr. zákoníku, ohledně něhož nebylo podáno dovolání a jehož se dovolací řízení netýkalo. Věc byla ve zmíněném rozsahu vrácena k novému projednání a rozhodnutí soudu prvního stupně, protože ve spojitosti s úpravou tvrzení státního zástupce, bude-li trvat na podané obžalobě, bude třeba náležitě doplnit dokazování a případně bude třeba nově naformulovat skutkovou větu, již pak bude přizpůsobena i právní věta a právní kvalifikace. Stranám se přitom zároveň umožní brojit proti takovému novému vymezení i řádným opravným prostředkem.

38. Okresní soud v Novém Jičíně zváží, nakolik je třeba s ohledem na výše uvedené závěry týkající se výkladu ustanovení § 222 odst. 1 písm. a) a d) tr. zákoníku, jak vyplývají i z odborné literatury a dosavadní judikatury, doplnit dokazování, či zda je možno učinit nové rozhodnutí bez takového doplnění pouze s ohledem na stávající důkazy. Ty je třeba pečlivě vyhodnotit a učinit náležité skutkové závěry, které by bylo možno subsumovat pod příslušná zákonná ustanovení, jak bylo rozvedeno shora. Na základě řádně provedeného dokazování (při plném respektu k zásadám ovládajícím dokazování, jak plynou z právní úpravy i uznávané judikatury Nejvyššího soudu i Ústavního soudu, zejména pokud jde o tzv. opomenuté důkazy) pak soud učiní jasné skutkové závěry, které promítne do skutkové věty výroku o vině v rozsudku a řádně je právně posoudí. Pokud znovu dospěje k závěru, že není důvod zprostit obviněnou obžaloby,

ale je na místě uznat ji vinnou, jednoznačně naformuluje popis skutku v souladu s učiněnými skutkovými zjištěními tak, aby odpovídal ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř. a především vyjadřoval zákonné znaky trestného činu, který bude soud v takovém skutku i nadále spatřovat.

39. Nejvyšší soud dále považuje za vhodné doplnit své úvahy v naznačeném směru upozorněním na obecně závaznou judikaturu Ústavního soudu (čl. 89 odst. 2 Ústavy České republiky), který se k možnostem aktivního prokazování viny obviněného soudem bez náležité aktivity státního zástupce jako veřejného žalobce opakovaně vyjadřoval. V tomto směru lze odkázat zejména na nález Ústavního soudu ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. [II. ÚS 2014/07](#), uveřejněný ve svazku 49 pod č. 86 na s. 217 Sb. n. a u., v němž Ústavní soud uvedl: „Odsouzení pachatele trestné činnosti je v souladu s čl. 80 Ústavy České republiky primárně věcí státního zastupitelství. Je to tedy státní zastupitelství, kdo nese odpovědnost za to, aby soudu předložená trestní věc byla podložena procesně použitelnými důkazy potřebnými k rozhodnutí o vině a trestu v souladu s podanou obžalobou. Obecné soudy se proto nikdy nesmějí stavět do pozice pomocníka veřejné žaloby usilujícího rovněž o odsouzení a nelze k takovému výkladu rolí těchto institucí dospět ani výkladem § 2 odst. 5 alinea ultima tr. ř. Posledně uvedené zákonné ustanovení totiž v souladu s ústavními principy spravedlivého procesu a z nich vyplývajících rozvržení rolí jeho jednotlivých účastníků nutno vykládat tak, že je soud povinen doplňovat dokazování v rozsahu potřebném pro spravedlivé rozhodnutí, které nemusí být nutně odsuzující.“ Výtku neprovedení důkazů (např. ohledně zjištění, zda došlo k fingování neexistujícího práva na vrácení daru) v řízení před soudem prvního nebo i druhého stupně je tak nutno primárně směřovat vůči státnímu zástupci, který by měl aktivně jím tvrzenou vinu před soudem prvního stupně prokazovat, na soudu potom je rozhodnutí, zda provede navržené důkazy, či v souladu s judikaturou týkající se tzv. opomenutých důkazů zamítne jejich provedení (k tomu viz rozsáhlou judikaturu zejména Ústavního soudu, např. nález ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. [III. ÚS 95/97](#), nález ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. [I. ÚS 733/01](#), nález ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. [III. ÚS 173/02](#), nález ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. [III. ÚS 177/04](#), nález ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. [III. ÚS 3320/09](#), a mnohé další). Podobně je třeba připomenout i judikaturu Ústavního soudu týkající náležitého popisu skutku, jenž v nálezu ze dne 24. 4. 2006, sp. zn. [I. ÚS 670/05](#), uveřejněném ve svazku 41 pod č. 88 na s. 127 Sb. n. a u., uvedl, že péče o dokonalost popisu skutku náleží především aktivitě obžaloby, nikoli aktivitě soudu, který se odstraňováním takové vady podílí na prokazování viny obviněného, což rozhodně nelze chápat jako nestranné rozhodování o vině či nevině (byť je k tomu nucen trestním řádem v § 2 odst. 5 *in fine* tr. ř.). Tyto závěry převzal i Nejvyšší soud v řadě svých rozhodnutí (viz například odůvodnění rozhodnutí pod č. [13/2018](#), č. [47/2019](#) Sb. rozh. tr. a mnohá další).

40. Okresní soud v Novém Jičíně tak za součinnosti stran, zejména pak státního zástupce, vyjasní, jaká jsou skutková tvrzení, jež mají odpovídat znakům žalovaného trestného činu, zda a jakými důkazy jsou prokázána, a bude-li toho třeba, doplní dokazování v potřebném rozsahu, resp. vypořádá se s návrhy na doplnění dokazování, věc náležitě při respektování uznávané judikatury a shora rozvedených závazných právních názorů posoudí a znovu rozhodne.

41. Při novém projednání a rozhodnutí věci je pak soud prvního stupně a následně i odvolací soud vázán právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v tomto usnesení (§ 265s odst. 1 tr. ř.). Dovolací soud zároveň upozorňuje na zákaz změny k horšímu ve vztahu k předchozímu

rozhodnutí učiněnému odvolacím soudem, který je vyjádřen v § 265s odst. 2 tr. ř. (tzv. zákaz *reformationis in peius*).

42. Protože vady napadeného rozhodnutí zjištěné na podkladě důvodně podaného dovolání obviněné nebylo možno odstranit v případném veřejném zasedání dovolacího soudu, rozhodl Nejvyšší soud o tomto dovolání podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.

č. 19

Trestný čin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku je dokonán, pokud pachatel udá padělané nebo pozměněné peníze jako pravé nebo platné, anebo jako peníze vyšší hodnoty, tedy jestliže je druhá strana, již jsou určeny k úhradě zboží nebo služby, přijme (akceptuje je), protože teprve tehdy dojde k jejich úspěšnému uvedení do oběhu. Nepřijme-li je druhá strana z důvodu podezření, že jde o padělané nebo pozměněné peníze, dopustí se pachatel pokusu uvedeného trestného činu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2021, sp. zn. 5 Tdo 650/2021, ECLI:CZ:NS:2021:5.TDO.650.2021.1

Padělání a pozměnění peněz, Pokus trestného činu

§ 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku, § 21 odst. 1 tr. zákoníku

Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného D. S. podané proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 7. 10. 2020, sp. zn. 68 To 196/2020, jenž rozhodoval jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Vsetíně pod sp. zn. 2 T 56/2020.

I.

Rozhodnutí soudů nižších stupňů

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 27. 7. 2020, sp. zn. 2 T 56/2020, byl obviněný D. S. uznán vinným pod body 1. až 3. zločinem padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku, za který mu byl podle § 233 odst. 2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 3 roků, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Současně byl zrušen výrok o trestu v rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně ze dne 17. 2. 2020, sp. zn. 4 T 180/2019, který nabyl právní moci dne 3. 3. 2020, jakož i všechna další rozhodnutí obsahově navazující na tento výrok, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

2. Proti shora citovanému rozsudku soudu prvního stupně podal obviněný odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozsudkem ze dne 7. 10. 2020, sp. zn. 68 To 196/2020, následovně. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněného uznal vinným pod body 1. až 3. výroku o vině pokusem zločinu padělání a pozměnění peněz podle § 21 odst. 1 a § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku, za který mu uložil stejný trest jako soud prvního stupně.

3. Uvedené trestné činnosti se podle rozsudku odvolacího soudu obviněný dopustil (zjednodušeně uvedeno) tím, že dne 3. 1. 2020 z bytu na adrese XY, kde byl na návštěvě u svědkyně A. Ž., bez jejího vědomí a souhlasu odcizil z kuchyňské linky natržený padělek bankovky nominální hodnoty 2 000 Kč se sériovým číslem C 59 638136 hodnocený stupněm nebezpečnosti 4, tj. jako méně zdařilý, přičemž obviněný od svědkyně A. Ž. věděl, že šlo o padělek. Tento padělek se obviněný následně pokusil v XY dne 4. 1. 2020 třikrát uvést do oběhu jako pravou bankovku. Nejprve pod bodem 1. výroku v prostoru čerpací stanice pohonných hmot Benzina jej předal P. T. jako pravou bankovku a požádal jej, aby za ni načerpal naftu v hodnotě 100 Kč. P. T., aniž by mu bylo známo, že jde o padělek bankovky, pro pochybnost, zda na čerpací stanici přijmou natrženou bankovku, nenačerpal naftu do vozidla a pokusil se bankovkou na čerpací stanici nejdříve uhradit nákup cigaret a poté, co M. D. nepřijala padělanou bankovku do tržby, si ji vzal zpět a ve vozidle ji vrátil obviněnému D. S. V případě pod bodem 2. výroku se obviněný pokusil týmž padělkem zaplatit prodavače M. R. za 2 karty paysafecard (v hodnotách 1 000 Kč a 100 Kč) a za cigarety značky Camel, vše v hodnotě asi 1 200 Kč. Poté, co M. R. nepřijala padělanou bankovku do tržby a požadovala vrácení zboží i hotovosti, vrátil všechno zboží i vrácenou hotovost, vzal si zpět padělanou bankovku a opustil s ní prostor čerpací stanice pohonných hmot. Následně pod bodem 3. výroku v prostorách budovy nádraží Českých drah na ulici XY se pokusil u pokladny zaplatit padělkem pokladní Š. K. jízdenku z XY do XY v hodnotě asi 20 Kč. Poté, co pokladní rozpoznala, že jde o padělek bankovky, na což obviněného upozornila, obviněný z místa odešel a padělek zanechal na pokladně.

č. 19

II.

Dovolání obviněného

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný D. S. prostřednictvím svého obhájce dovolání, které opřel o dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., neboť napadené rozhodnutí podle něj spočívá na nesprávném právním posouzení skutku, a zpochybnil především řešení způsobilosti užitého padělků, aby byl uveden do oběhu, a posouzení otázky zániku trestní odpovědnosti odvolacím soudem.

5. Obviněný vyjádřil své přesvědčení, že užitý prostředek trestného činu v podobě nekvalitního padělků bankovky nebyl způsobilý ke spáchání trestného činu. Ani v jednom případě nedošlo k dokonání trestného činu a trestnost případného pokusu zanikla z důvodu dobrovolného upuštění obviněného od dokonání činu. Obviněný k tomu poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 1. 2015, sp. zn. [8 Tdo 1171/2014](#), podle kterého je vždy nutné zkoumat, zda a z jakých důvodů byly použité prostředky nezpůsobilé přivodit ohrožení zájmu chráněného zákonem, jednání pachatele je nutno posuzovat i podle stupně společenské nebezpečnosti. Významný je i způsob jednání pachatele, kterým chtěl spáchat trestný čin, do jaké míry se přiblížilo k dokonání činu, pozornost bylo třeba věnovat i kvalitě padělaných peněz a jejich udání jako pravých. V dané věci podle jeho názoru nedošlo k dokonání trestného činu z důvodů, že padělaná bankovka byla nedokonalým padělkem, proto bylo vyloučeno, aby se dostala do peněžního oběhu. Každá prodavačka pohmatem zjistila, že šlo o padělek, a odmítla přijetí bankovky. Jednání pachatele tak jen zdánlivě vyvolávalo nebezpečí, že nastane následek předpokládaný ve skutkové podstatě. V daném případě byly sice naplněny formální znaky trestného činu, ale stupeň společenské nebezpečnosti jednání

obviněného byl nižší než nepatrný a postačoval maximálně k právní kvalifikaci jeho jednání jako přestupku.

6. I kdyby šlo o pokus trestného činu, podle obviněného upustil od dokonání trestného činu, učinil tak dobrovolně, zároveň odstranil nebezpečí, které vzniklo chráněnému zájmu z podniknutého pokusu. Obviněný zopakoval, že ve všech případech se padělaná bankovka nedostala do oběhu, neboť obsluha pokladen pouhým pohmatem zjistila, že šlo o padělek, který z těchto důvodů nebyl přijat. Šlo tedy o beztrestný pokus, neboť tím, že obviněný ve třetím případě na nádraží Českých drah v XY zanechal dobrovolně bankovku na pokladně, prokázal, že z jeho strany již nemohla být bankovka použita k opětovnému spáchání trestného činu. Současně tak odstranil nebezpečí, které hrozilo chráněnému zájmu, tj. peněžnímu oběhu. Trestnost pokusu proto zanikla.

č. 19

7. S ohledem na výše uvedené obviněný v dalším podání ze dne 21. 5. 2021 doplnil dovolací návrh, aby Nejvyšší soud zrušil výrok o vině a trestu („a související výrok o uložení souhrnného trestu“). Pokud by pak ve věci sám nerozhodl, obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadené rozhodnutí odvolacího soudu a aby věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

III.

Vyjádření k dovolání

8. K dovolání obviněného se vyjádřil nejvyšší státní zástupce prostřednictvím státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství. Po rekapitulaci dovolání a dosavadního průběhu trestního řízení se státní zástupce vyjádřil k vzneseným dovolacím námitkám. Konstatoval, že obviněný v podstatě namítal dvě vady napadeného rozsudku. V první řadě se odvolací soud dostatečně nevypořádal s tím, že užitý prostředek trestného činu v podobě nekvalitního padělku bankovky nebyl způsobilý ke spáchání trestného činu, neboť jeho kvalita byla nevalná a „každá prodavačka pohmatem zjistila, že šlo o padělek a odmítla přijetí bankovky“. Bylo vyloučeno, aby se daný padělek vůbec dostal do oběhu. S ohledem na tuto skutečnost, ačkoliv byly naplněny formální znaky pokusu, tak stupeň společenské nebezpečnosti byl nižší než nepatrný a postačoval maximálně k právní kvalifikaci jednání jako přestupku.

9. Pokud jde o námitku nezpůsobilosti prostředku ke spáchání pokusu trestného činu, podle státního zástupce tato otázka nemůže mít vliv na trestní odpovědnost obviněného, neboť objektivní způsobilost pokusu naplnit znaky určitého trestného činu se v praxi nepovažovala za podmínku trestní odpovědnosti pachatele. Jedinou výjimku představoval v zásadě pouze zvláštní případ absolutně nezpůsobilého pokusu, a to pokus zcela iracionální či "pověrečný", který nemůže založit trestní odpovědnost. V uvedeném případě však nešlo o iracionální pokus, nešlo ani o běžný absolutně nezpůsobilý pokus, nýbrž maximálně o pokus nezpůsobilý relativně. Jednání obviněného bylo v zásadě typickým, běžným způsobem vědomé manipulace s padělanou bankovkou, projevující se snahou o její udání. Neúspěch obviněného nečinil z pokusu jednání absolutně nezpůsobilé a tento neúspěch bylo nutné přičíst nejen nižší kvalitě padělku, ale též obezřetnosti osob, kterým byl padělek nabízen. Státní zástupce uvedl, že méně opatrný nebo unavený pokladník či pokladník nacházející se ve stresové situaci nebo pod tlakem velkého množství zákazníků apod. by nepochybně mohl přehlédnout skutečnost, že šlo o padělek. Státní zástupce tak souhlasil

s názorem odvolacího soudu týkajícím se uplatnění subsidiarity trestní represe a zásady *ultima ratio*.

10. Ohledně dobrovolného upuštění od dokonání trestného činu vyjádřil státní zástupce souhlas s názorem odvolacího soudu, že k zániku trestnosti v důsledku upuštění od dokonání nemohlo dojít, protože nebyla splněna podmínka dobrovolnosti. V tomto případě nešlo o nezdařený pokus, neboť podstatou nezdařeného pokusu je situace, když pachatel dojde k přesvědčení, že zamýšlený trestný čin již nelze dokonat. Odmítl také námitku existence extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními.

11. Ze shora uvedených důvodů proto státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného D. S. jako zjevně neopodstatněné.

12. Vyjádření státního zástupce Nejvyššího státního zastupitelství bylo zasláno k případné replice dovolateli, který využil tohoto práva. Setrval na námitkách uplatněných v dovolání a neztotožnil se s názorem státního zástupce v tom, že otázka způsobilosti či nezpůsobilosti pokusu nemohla mít vliv na trestní odpovědnost a že neúspěch obviněného bylo možné přičíst nejen nižší kvalitě padělku, ale též obezřetnosti osob, kterým byl padělek nabízen. Obviněný uvedl, že státní zástupce se dopustil nepřístupné dedukce ohledně případné únavy pokladní, která by mohla padělek snadno přehlédnout, a namítl, že v dané věci nebyl řádně zjištěn skutkový stav, přičemž obviněný se třikrát neúspěšně pokusil udat padělanou bankovku do peněžního oběhu a při třetím pokusu na nádraží Českých drah v XY zanechal padělanou bankovku na pokladně. Tím, že ji tam dobrovolně zanechal, se bankovka dostala definitivně z jeho moci, a současně tak odstranil nebezpečí, které hrozilo chráněnému zájmu předcházejícím jednáním. Zároveň zopakoval, že stupeň společenské nebezpečnosti byl nižší než nepatrný, a uzavřel, že k zániku trestnosti dochází, když pachatel přestane být po spáchání pokusu trestného činu nebezpečný pro společnost, což nastává v okamžiku, když pachatel v důsledku změny chování prokáže, že z jeho strany se již není třeba obávat opětovného spáchání trestného činu, což je i případ obviněného. Ze všech těchto důvodů obviněný navrhl, aby Nejvyšší soud vyhověl jeho dovolání.

č. 19

IV.

Posouzení důvodnosti dovolání

a) Obecná východiska

13. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označenému dovolacímu důvodu.

14. Dovolání je svou povahou mimořádným opravným prostředkem, který na rozdíl od odvolání či některých jiných opravných prostředků není možné podat z jakéhokoli důvodu, ale jen z některého z taxativně vymezených dovolacích důvodů podle § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. ř., resp. podle § 265b odst. 2 tr. ř. Podání dovolání z jiného důvodu je vyloučeno. Přitom nestačí, aby zákonný dovolací důvod byl jen formálně deklarován, ale je třeba, aby námitky dovolatele svým obsahem odpovídaly takovému důvodu.

15. Obecně lze uvést, že dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možno podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo na jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Jde tedy o nesprávný výklad a použití norem trestního práva hmotného, případně na něj navazujících hmotně právních norem jiných právních odvětví. Podstatou je vadné uplatnění příslušných ustanovení hmotného práva na skutkový stav zjištěný soudem prvního a druhého stupně. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán zejména tehdy, jestliže skutek, pro který byl obviněný stíhán a odsouzen, vykazuje znaky jiného trestného činu, než jaký v něm spatřovaly soudy nižších stupňů, anebo nenaplnuje znaky žádného trestného činu. Tento dovolací důvod ovšem nespočívá v případném procesním pochybení soudů nižších stupňů ani v tom, že se dovolatel sice domáhá použití norem hmotného práva, ale na takový skutek, k němuž dospěl vlastní interpretací provedených důkazů, které soudy prvního a druhého stupně vyhodnotily odlišně od názoru dovolatele. Dovolání s poukazem na citovaný důvod nemůže být založeno na námitkách proti tomu, jak soudy hodnotily důkazy, jaká skutková zjištění z nich vyvodily, jak postupovaly při provádění důkazů, v jakém rozsahu provedly dokazování apod. Dovolání je koncipováno jako mimořádný opravný prostředek, a je tudíž určeno k nápravě pouze závažných právních vad pravomocných rozhodnutí.

16. Nejvyšší soud připomíná, že zpravidla odmítne jako zjevně neopodstatněné takové dovolání, v němž obviněný pouze opakuje tytéž námitky, jimiž se snažil zvrátit již rozhodnutí soudu prvního stupně, pokud se jimi odvolací soud zabýval a vypořádal se s nimi náležitým a dostatečným způsobem (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2002, sp. zn. [5 Tdo 86/2002](#), uveřejněné pod č. T 408. ve svazku 17 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2002).

b) K vlastním dovolacím námitkám

17. Obviněný D. S. svým dovoláním napadl rozsudek odvolacího soudu, jímž byl z podnětu jeho odvolání zrušen rozsudek soudu prvního v celém rozsahu, a odvolacím soudem byla znovu vyslovena vina obviněného, přičemž došlo ke změně právní kvalifikace v tom směru, že v zažalovaném jednání, o němž nebylo jinak pochyb, odvolací soud nespatořoval dokonaný zločin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku, ale jen jeho pokus. V tomto směru tak vyhověl odvolání obviněného, avšak nesouhlasil s ním, že by takové jednání nebylo nebezpečné, že by znaky pokusu nebyly naplněny, resp. že by mělo jít jen o přestupek, popřípadě že by zanikla trestnost pokusu. Obviněný postavil svou dovolací argumentaci předně na nedostatečném stupni společenské nebezpečnosti činu, kterou dovozoval z méně zdařilé kvality padělku bankovky, jež nebyla způsobila k úspěšnému udání do peněžního oběhu jako pravá. Vlastně tím namítal, že šlo o pokus trestného činu absolutně nezpůsobilým prostředkem. Dále tvrdil, že tak zanikla i případná trestnost pokusu, neboť dobrovolně upustil od dokonání trestného činu. Měl tedy splnit podmínky pro zánik trestnosti pokusu podle § 21 odst. 3 tr. zákoníku.

18. Nejvyšší soud nejprve v obecné rovině připomíná, že zločin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku spáchá ten, kdo padělané nebo pozměněné peníze udá jako pravé nebo platné anebo jako peníze vyšší hodnoty. V daném případě byla obviněnému kladena za vinu varianta spočívající v udání padělaných peněz jako pravých, přičemž odvolací soud dospěl k závěru, že k udání nedošlo, ale obviněný se o ně pokusil

(dopustil se jednání k tomu bezprostředně směřujícího v úmyslu spáchat trestný čin, avšak k jeho dokonání nedošlo).

19. Vzhledem k námitkám obviněného je třeba si nejprve vyjasnit zákonodárcem užitý pojmy. Padělanými penězi (bankovkami nebo mincemi) se rozumí české nebo jiné než tuzemské peníze (viz též § 238 tr. zákoníku), které byly padělaný, tedy vyhotoveny bez oprávnění s použitím zařízení a materiálů, které nebyly původně určeny k výrobě peněz nebo které nebyly drženy nebo použity v souladu se zákonem, a to s cílem, aby vypadaly jako pravé (viz k tomu např. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2334). Padělanými penězi jsou jakékoli napodobeniny bankovek nebo mincí, které vzhledem ke své kvalitě mohou být při udávání, třeba jen za určitých okolností (např. při placení za snížené viditelnosti v nočním podniku a v podobných situacích), zaměněny s pravými penězi a dostat se tak do oběhu (viz rozhodnutí pod č. [3/1991-I](#). Sb. rozh. tr.). Avšak nejde o tento případ, pokud jsou užity takové napodobeniny bankovek, které vůbec nejsou s to plnit funkci oběživa nebo platidla (např. bankovce jen tvarově, popřípadě barevně přizpůsobený kus papíru apod.); v takovém případě pachatel neudává padělané peníze, ale toliko jiného uvádí v omyl ve smyslu § 209 tr. zákoníku o trestném činu podvodu.

č. 19

20. Obviněný zpochybňoval především to, že jím užitá bankovka byla způsobilým předmětem pro naplnění znaků uvedeného trestného činu. V tomto směru ovšem Nejvyšší soud jednoznačně souhlasí se soudy nižších stupňů, že byly splněny i nároky na užitý padělek vyplývající ze zmíněné judikatury. Obviněný totiž neužil nějaký tvarově či barevně přizpůsobený kus papíru, ale padělek bankovky, který jistě nejméně za určité situace byl způsobilý plnit funkci oběživa. Za takový padělek je třeba považovat i padělek bankovky stupně nebezpečnosti č. 4 (méně zdařilý). Ostatně způsobilosti obviněným užitého padětku být uveden do oběhu odpovídá i reálný průběh činu kladeného mu za vinu, a to nejméně pod body 1. a 2. výroku o vině, neboť svědek P. T. nerozpoznal, že jde o padělek, bál se čerpat pohonné hmoty jen proto, že obviněným předaná bankovka byla natržená, podobně nepřijetí bankovky vysvětlovala i svědkyně M. D., také ona ji nepřijala, protože byla natržená a vlhká, ale nepoznala, že šlo o padělek. Svědkyně M. R. ji dokonce původně přijala a vrátila na ni peníze obviněnému, pak se jí ale bankovka nějak nezdála, proto požádala obviněného o vydání zaplaceného zboží i vrácených peněz a nedokázala ani po poradě s kolegyní jednoznačně říci, zda byla bankovka padělaná. Dokonce i třetí svědkyně Š. K. původně přijala bankovku a již chtěla tisknout lístek, až pak se jí zdála divná, necítila vodoznak, a proto ji zkontrolovala pod UV lampou a poznala, že jde o padělek, proto zadržela bankovku a zavolala Policii České republiky. I z uvedeného vyplývá, že za určitých okolností byla daná bankovka nepochybně způsobilá k uvedení do oběhu a na první pohled nešlo o padělek, jak nezávisle na sobě potvrdilo několik svědků. V tomto směru tak lze souhlasit se státním zástupcem i soudy nižších stupňů, že obviněným užitou bankovku lze označit za padělané peníze.

21. Znak „udání“ padělaných peněz (o pozměněné peníze zde nešlo, proto se tomuto pojmu dále Nejvyšší soud nevěnuje) spočívá v tom, že pachatel užije padělané peníze jako pravé. Míní se tím jejich jakékoli pachatelovo odevzdání jiné osobě jako pravých a platných peněz (nebo jako peněz vyšší hodnoty) např. při půjčce, prodeji padělaných cizozemských peněz, při placení za poskytnuté služby, při dání peněz do zástavy, při výměně za cizozemské peníze anebo při darování (viz rozhodnutí pod č. [58/1978](#) Sb. rozh. tr.). Udáním však není uzavření peněz např. do sejfů, k němuž nemá nikdo jiný přístup (viz např. usnesení Nejvyššího soudu

ze dne 6. 6. 2012, sp. zn. [7 Tdo 487/2012](#)). Udáním také není prodej napodobeniny mince sběrateli do jeho sbírky, nebo má-li taková mince sloužit jako ozdoba (součást přívěsku), popřípadě jsou-li padělky jen ukázány jiné osobě k doložení solventnosti jejich držitele (může tu však jít o přechovávání ve smyslu § 233 odst. 1 tr. zákoníku nebo o součást podvodu podle § 209 tr. zákoníku). Shodně viz ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 2334. Není přitom rozhodné, jak s přijatými padělanými penězi naloží jejich nový držitel (k tomu viz přiměřeně rozhodnutí pod č. [58/1978](#) a č. [2/2009](#) Sb. rozh. tr.). Udáním padělaných nebo pozměněných peněz jako pravých nebo platných anebo jako peněz vyšší hodnoty je míněn v zásadě jakýkoliv způsob uvedení takových padělek nebo pozměněných pravých peněz do oběhu, aniž by je sám pachatel padělal nebo pozměnil (viz k tomu rozhodnutí pod č. [58/1978](#) a č. [2/2009](#) Sb. rozh. tr., viz též materiál publikovaný pod č. [29/1982](#), s. 204, Sb. rozh. tr.).

č. 19

22. V daném případě i s ohledem na odlišnou právní kvalifikaci činu užitou soudem prvního a druhého stupně bylo poněkud sporné, zda jednání obviněného zůstalo ve stadiu pokusu anebo již byly naplněny znaky posuzovaného trestného činu, a to především vzhledem k naplnění znaku "udání", tj. zda předání padělku bankovky k zaplacení je již udáním, anebo je udáním teprve akceptace takového předání padělku druhou stranou (tzn. přijetí bankovky k úhradě za zboží či služby). Většinová aplikační praxe i nauka se přiklání k tomu, že znak "udání" je naplněn jen tehdy, pokud je pachatel úspěšný při předání peněz coby oběživa (tj. při plnění jejich základní funkce všeobecného prostředku směny), tj. jestliže dosáhne toho, že je protistrana jako peníze pravé a platné akceptuje, tedy je též jako pravé a platné převezme, jinak jde o pouhý pokus jejich udání (např. pokud pokladník ihned rozpozná, že jde o padělané peníze a zadrží je, popřípadě je odmítne převzít, a nedojde tak k jejich predisponování a splnění funkce oběživa). K tomu lze odkázat na shodný názor vyjádřený v odborné literatuře – viz zejména DRAŠTÍK, A., FREMR, R., DURDÍK, T., RŮŽIČKA, M., SOTOLÁŘ, A. a kol. Trestní zákoník. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 1509; KUČHTA, J. a kol. Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Zvláštní část. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 238. Z judikatury lze odkázat zejména na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2014, sp. zn. [5 Tdo 1242/2014](#), dále na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 6. 2002, sp. zn. 3 To 67/2002, nebo na rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 1 To 187/97, publikovaný v časopise Soudní rozhledy č. 1/1998, s. 14. V tomto směru lze vyjít též z obecného významu slova „udat“, jímž se rozumí mimo jiné zbavit se něčeho, uplatnit něco (tak např. Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost. Praha: Academia, 2013, s. 464), či zařídit, aby někdo něco přijal, zbavit se, atd. (viz Příruční slovník jazyka českého. Díl VI. Praha: ČSAV, 1951–1953, s. 386). Úspěchem při předání padělané bankovky, tj. jejich přijetím, podmiňoval pojem udání padělaných či pozměněných peněz též jeden z jazykovědců (viz ZUBATÝ, J. Udati, udávati, udánlivý, údaj, údajný. In: Naše řeč, 1930, č. 7, s. 141 až 150).

23. Lze tak uzavřít, že odvolací soud posoudil případ obviněného správně, pokud dospěl k závěru, že zločin padělání a pozměnění peněz podle § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku nebyl dokonán, ale že se o něj obviněný jen pokusil, neboť nebyl naplněn znak „udání“ ve smyslu shora nastíněném, protože nedošlo k akceptaci bankovky jako pravého a platného platidla (poněkud jinak by tomu mohlo být v případě jednání popsaného pod bodem 2. ve výroku o vině v napadeném rozsudku odvolacího soudu, ale zde brání odlišnému závěru zákaz *reformationis in peius*).

24. Neobstojí ani obviněného argument, že nemohlo jít o trestný pokus ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku, neboť předávaný padělek bankovky byl nezpůsobilý k uvedení do oběhu. K tomu se již vyjádřil Nejvyšší soud výše. Obviněný tím míní zřejmě případ pokusu absolutně nezpůsobilým prostředkem, o který však v daném případě nešlo, kromě toho neplatí ani zřejmě obviněným zamýšlená teze, že takový případ je z povahy věci beztrestný. Především je nutno souhlasit se státním zástupcem, že s ohledem na kvalitu padělku šlo pouze o relativně nezpůsobilý pokus, protože za jiných okolností (např. za tmy) vůči jiné osobě (viz např. předání bankovky P. T.) mohlo být takové jednání obviněného úspěšné, předmětná bankovka tak byla jen relativně nezpůsobilým prostředkem spáchání uvedeného trestného činu.

25. Nejvyšší soud nesouhlasí ani s obranou obviněného, že došlo k zániku trestnosti pokusu podle § 21 odst. 3 tr. zákoníku. Především je třeba upozornit, že při posuzování trestnosti pokusu se rozlišuje, zda jde o pokus ukončený a neukončený. Zatímco v případě neukončeného pokusu stačí k zániku jeho trestnosti podle § 21 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, že se pachatel dobrovolně zdrží dalšího jednání, které považuje za potřebné k dokonání činu (viz rozhodnutí pod č. [16/1979](#) Sb. rozh. tr.), v případě ukončeného pokusu obvykle nestačí pouhé zdržení se dalšího jednání jako u neukončeného pokusu, nýbrž je třeba dobrovolného aktivního zásahu pachatele k odstranění nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu (popřípadě je třeba dobrovolně učinit oznámení o pokusu v době, kdy takové nebezpečí mohlo být ještě odstraněno příslušným orgánem); přitom trestnost již ukončeného pokusu nezanikne upuštěním od opakování pokusu, a to ani tehdy, jestliže pachatel mohl bez obtíží opakovat tento pokus – viz rozhodnutí pod č. [9/2012-II](#). Sb. rozh. tr. Míru aktivity pachatele v takovém případě nelze stanovit obecně, ale je třeba ji posuzovat individuálně se zřetelem na okolnosti a poměry pachatele, zda pachatel učinil vše potřebné, aby zabránil následku, a zda to, co učinil, za daných okolností postačovalo k zabránění následku a bylo v příčinné souvislosti s odvrácením nebezpečí, které hrozilo zájmu chráněnému trestním zákonem. Přitom rozhodnutí pachatele upustit od dokonání trestného činu musí trvat až do konečného odvrácení nebezpečí vzniku následku; zániku trestnosti pak nebrání okolnost, že následek byl odvrácen za přispění a pomoci jiných osob, jestliže se tak stalo na základě aktivního jednání pachatele (viz k tomu rozhodnutí pod č. [27/1987](#) Sb. rozh. tr.). K případům, kdy nedochází k zániku trestnosti pokusu u násilné trestné činnosti, viz např. též rozhodnutí pod č. [16/1979](#) a č. [7/2007](#) Sb. rozh. tr., podle nichž možnost splnit podmínky zániku trestnosti pokusu u ukončeného pokusu má pachatel jen v těch výjimečných případech, kdy mezi jeho jednáním a způsobením zamýšleného následku podle povahy použitého prostředku a podle záměru pachatele zbývá ještě určitá doba, v níž je možno zabránit následku. V takových případech pak nestačí pouhé zdržení se dalšího jednání jako u neukončeného pokusu, nýbrž je třeba dobrovolného aktivního zásahu pachatele k odvrácení nebezpečí, které vzniklo zájmu chráněnému trestním zákonem z podniknutého pokusu, popřípadě je třeba dobrovolně učinit oznámení o pokusu v době, kdy takové nebezpečí mohlo být ještě odstraněno příslušným orgánem.

26. S ohledem na výše uvedený judikatorní přístup tedy ve vztahu k zániku trestnosti pokusu zločinu padělání a pozměnění peněz podle § 21 odst. 1 a § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku spočívajícího v tom, že pachatel předal padělanou bankovku k zaplacení za zboží nebo služby, avšak druhá smluvní strana ji nepřijala na úhradu ceny takového zboží nebo služby z důvodu podezření, že jde o padělek, nemůže prakticky nastat situace, za které by zde pachatel mohl dobrovolně upustit od spáchání takového trestného činu. Nenabízí se totiž vůbec žádný

prostor pro určité jednání, kterým by dříve vyvolané nebezpečí mohl obviněný jako pachatel odvrátit, protože toto nebezpečí bylo zcela odvráceno druhou smluvní stranou, které byl padělek bankovky předán. Navíc bude prakticky vždy chybět i prvek dobrovolnosti, který je nezbytnou podmínkou zániku trestnosti pokusu, jak již uváděl státní zástupce ve svém vyjádření i odvolací soud v odůvodnění svého rozsudku. Je třeba totiž upozornit především na povinnosti příjemce platby vyplývající ze zákona č. 136/2011 Sb., o oběhu bankovek a mincí a o změně zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance, ve znění pozdějších předpisů, podle jehož § 12 odst. 1 a 2 může každý odmítnout přijetí bankovek nebo mincí, u kterých existuje důvodné podezření, že jsou padělané nebo pozměněné, ledaže je povinen je zadržet, přičemž povinnost zadržet padělané peníze bez náhrady je uložena mimo jiné jakékoliv právnické osobě v § 12 odst. 2 písm. a) citovaného zákona, tj. i osobám jednajícím za právnickou osobu, jako jsou její zaměstnanci. Kromě toho je podle § 12 odst. 2 písm. e) citovaného zákona povinností právnické osoby následně předat stejnopis potvrzení o zadržení podezřelých bankovek nebo mincí bez zbytečného odkladu Policii České republiky. Prvek dobrovolnosti tak nemůže být naplněn.

č. 19

27. Je třeba odmítnout také námitku obviněného týkající se minimální „společenské nebezpečnosti“ trestného činu, za který byl odsouzen. Předně je nutno poukázat na to, že společenská nebezpečnost (nebezpečnost činu pro společnost) byla materiálním znakem trestného činu podle § 3 odst. 1 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, ve znění pozdějších předpisů, který byl účinný do 31. 12. 2009, není však znakem trestného činu podle současné právní úpravy – viz zejména § 13 odst. 1 tr. zákoníku. Nyní platný trestní zákoník upravuje pouze zásadu subsidiarity trestní represe a princip *ultima ratio* v § 12 odst. 2 tr. zákoníku, v němž užívá pojmu společenská škodlivost.

28. Jde-li o námitku týkající se subsidiarity trestní represe, ani v tomto směru nemohl dát Nejvyšší soud obviněnému za pravdu, naopak lze souhlasit se soudy nižších stupňů i s názorem uvedeným ve vyjádření státního zástupce k dovolání obviněného. Obviněný i při řešení této otázky vycházel z toho, že samotný pokus udání padělané bankovky do oběhu a následné zanechání padělané bankovky na pokladně po odhalení, že jde o padělek, nemají být trestné, neboť to není dostatečně společensky závažné a škodlivé. Zákonodárce má ovšem na tuto záležitost jiný náhled a chce takové jednání postihovat jako trestný čin, jak bylo rozvedeno shora. K výkladu zásady subsidiarity trestní represe a principu tzv. *ultima ratio* lze odkázat na odborný výklad v recentních učebnicích trestního práva či uznávaných komentářích k trestnímu zákoníku (za všechny např. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 115). Především je třeba odkázat na stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. [Tpin 301/2012](#), publikované pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr. Podle názorů v něm vyslovených (mimo jiné) zásadně platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Stanovisko dále výslovně uvádí, že společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost přitom nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě

u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska dolní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „*ultima ratio*“, ze kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné.

29. Nejvyšší soud uzavírá, že obviněný se pokusil ve třech případech udat do oběhu méně zdařilou napodobeninu dvoutisícikorunové bankovky, která byla schopna plnit funkci oběživa, byť pouze za určitých okolností (např. za snížené viditelnosti), a že tento padělek byl (za určitých okolností) způsobilý k oklamání jeho příjemce při placení za zboží nebo služby. Rozhodně není možno takové jednání označit za málo společensky nebezpečné či škodlivé, jak to činil obviněný, naopak potírání penězokazectví je zájmem společnosti uznávaným nejen u nás, ale i v zahraničí, o čemž svědčí i řada mezinárodních smluv, které nás zavazují k jeho trestněprávnímu postihu (viz zejména Úmluvu o potírání penězokazectví, která byla vyhlášena pod č. 15/1932 Sb.). Jednání obviněného bylo proto odvolacím soudem zcela správně posouzeno jako pokus zločinu padělání a pozměnění peněz podle § 21 odst. 1 a § 233 odst. 2 alinea 2 tr. zákoníku.

č. 19

V.

Závěrečné shrnutí

30. Lze tak uzavřít, že ty námitky obviněného D. S., které bylo možno označit za námitky nesprávného právního posouzení skutku ve smyslu § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., Nejvyšší soud shledal jako zjevně neopodstatněné. Proto podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné ze shora rozvedených důvodů, aniž by podle § 265i odst. 3 tr. ř. přezkoumával zákonnost a odůvodněnost napadeného rozhodnutí nebo jemu předcházejícího řízení.

31. Protože Nejvyšší soud rozhodl o odmítnutí dovolání podle § 265i tr. ř., mohl tak učinit v neveřejném zasedání podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř.

č. 20

Při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody je třeba podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zohlednit především stav dosavadní nápravy odsouzeného, aktuální poznatky k jeho osobě a prostředí, v němž by se ocitl po podmíněném propuštění na svobodu. Splnění těchto předpokladů může spočívat i v tom, že odsouzený se ve výkonu trestu odnětí svobody úspěšně podrobil vhodnému programu zacházení, včetně např. léčby závislosti na návykových látkách, která byla důvodem spáchání trestné činnosti, a že po propuštění na svobodu má zajištěnu další terapeutickou a sociální pomoc.

č. 20

K tomu, aby odsouzený po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody vedl řádný život a aby byla prognóza v tomto směru reálná i u odsouzeného, který již byl v minulosti ve výkonu trestu odnětí svobody a případně byl z něj podmíněně propuštěn, je vhodné využít i některá z opatření podle § 89 odst. 1 věty druhé, odst. 2 věty první tr. zákoníku, např. vyslovení dohledu nad odsouzeným, uložení přiměřených omezení a přiměřených povinností, včetně povinnosti nahradit škodu nebo nemajetkovou újmu způsobenou trestným činem nebo vydat bezdůvodné obohacení získané trestným činem.

Možnost podmíněného propuštění nelze vyloučit jen s poukazem na dřívější odsouzení nebo na to, že odsouzený byl již v minulosti podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, byť i to jsou důležitá kritéria k posouzení prognózy, zda odsouzený povede v budoucnu řádný život.

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 27. 1. 2020, sp. zn. 6 To 31/2020, ECLI:CZ:KSUL:2020:6.TO.31.2020.1

Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody

§ 88 odst. 1, § 89 odst. 1, 2 tr. zákoníku

Krajský soud v Ústí nad Labem podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. zrušil napadené usnesení okresního soudu a sám znovu rozhodl tak, že podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku se odsouzený D. J. podmíněně propouští z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců a 30 měsíců uloženého mu rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 T 31/2017-244, a rozsudkem Zemského soudu v Drážďanech, Spolková republika Německo, ze dne 20. 10. 2017, sp. zn. 4 KLS 310 Js 60416/16, který byl na území České republiky uznán rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2018, č. j. 51 T 2/2018-154, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 7. 2018, sp. zn. 14 To 93/2018. Podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku byla odsouzenému stanovena zkušební doba v trvání 3 roků a zároveň byl nad odsouzeným vysloven dohled. Podle § 89 odst. 2 části věty první za středníkem tr. zákoníku byla odsouzenému uložena povinnost, aby ve zkušební době podmíněného propuštění podle svých sil nahradil škodu, kterou způsobil trestnými činy. Podle § 89 odst. 2 části věty první před středníkem tr. zákoníku a § 48 odst. 4 písm. b), h) tr. zákoníku byla

odsouzenému uložena povinnost, aby se podrobil resocializačnímu programu v Komunitním domě Sv. D. v S. p. R. akreditovanému Ministerstvem spravedlnosti České republiky a k tomuto nastoupil dne 28. 1. 2020 a aby se zdržel požívání omamných a psychotropních látek a na výzvu terapeuta nebo probačního úředníka se podrobil testování na jejich užití.

I.

Rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Napadeným usnesením Okresní soud v Mostě podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku zamítl žádost odsouzeného D. J. o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, který mu byl uložen jednak rozsudkem Okresního soudu v Děčíně ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 T 31/2017-244, a jednak rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2018, č. j. 51 T 2/2018-154. V odůvodnění tohoto rozhodnutí soud prvního stupně uvedl, že i přes kladné hodnocení chování odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody má za to, že s ohledem na jeho dosavadní způsob života, protože byl opakovaně odsouzen k trestům, včetně nepodmíněných trestů odnětí svobody, není osobou, ohledně které by bylo možné uzavřít, že výkon trestu na něj zapůsobil natolik, aby se již vyvaroval páchání trestné činnosti a vedl v budoucnu řádný život. Odsouzený je totiž ve výkonu trestu odnětí svobody již počtvrté a uložené a vykonané nepodmíněné tresty odnětí svobody zcela zjevně neměly žádné výchovné účinky na jeho chování a způsob života. Zároveň okresní soud zdůraznil, že odsouzený již v minulosti byl jednou podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody, ale ve zkušební době se osvědčil a poté se znovu dopouštěl trestné činnosti.

č. 20

II.

Stížnost odsouzeného

2. Proti tomuto usnesení okresního soudu podal odsouzený bezprostředně po jeho vyhlášení stížnost, kterou později podrobně písemně odůvodnil. Tím, že mu byla vyčítána jeho minulost a počet předchozích odsouzení, podle něj soud prvního stupně porušil právo na spravedlivý proces a zákaz dvojího přičítání. Odsouzený poukázal na obsah hodnocení, které na něj vypracovala vězeňská služba. Zdůraznil, že ve všech hodnotících obdobích plnil stanovený program zacházení, dobrovolně se přihlásil do léčebného programu ve vězeňském specializovaném oddělení pro výkon trestu odsouzených s poruchou osobnosti a chování způsobenou užíváním návykových látek a úspěšně absolvoval léčebný program po 15 měsících jako nadprůměrný klient. Je zařazen do první přístupné skupiny vnitřní diferenciaci a 5krát byl kázeňsky odměněn; naopak nebyl kázeňsky trestán. Je si vědom své minulosti a svého problému s drogovou závislostí, která byla hlavní příčinou páchání jeho trestné činnosti. Proto se poprvé ve svém životě dobrovolně, na základě změny myšlení, chování a životního stylu, rozhodl vyhledat profesionální pomoc terapeutů a sociálních pracovníků. V léčebném programu svou chutí a rozhodností změnil náhled na drogy a marnost s nimi spojenou. Odsouzený je vyučen jako kuchař, tuto práci také fakticky vykonával, má pracovní návyky a je pracovně motivován a schopen práce. I přes úspěšné dokončení vězeňského léčebného programu je si stále vědom skrytých rizik a nástrah, hlavně po výkonu trestu. Proto má i na tuto dobu zajištěnou následnou péči a byl přijat do komunitního domu v S. p. R. Resocializační program v této komunitě je profesionální a spojen se vši terapeutickou a sociální pomocí, přičemž minimální doba pobytu je 6 měsíců. Odsouzený má zajištěno bydlení a práce pro něj bude zajištěna do jednoho měsíce po nástupu do komunity. Nástup je plánován neprodleně

po výkonu trestu odnětí svobody, kdy si jej před vchodem do věznice vyzvedne sociální pracovník. Odsouzený podle svého tvrzení řeší eliminaci nástrah rád a i s vědomím, že cesta k úspěchu bude trnitá, ale je přesvědčen, že není nedosažitelná. V průběhu výkonu trestu odnětí svobody ze sebe vydává poprvé maximum a smysluplně využívá čas na přípravu úspěšného návratu do společnosti. Je na vrcholu své motivace a následná péče v doléčovacím a resocializačním komunitním domě je tou nejlepší volbou mimo jeho bydliště, kde s pomocí terapeutů začne pracovat na návratu do plnohodnotného života. Odsouzený má proto za to, že okresní soud rozhodl zaujatě a nepřihlédl ke stupni jeho nápravy, eliminaci rizikových faktorů, k jeho aktivitě a k přípravě ve formě následné péče. Dluhy má ve výši asi 83 000 Kč, která ovšem nevylučuje jejich splácení. Cíl v profesionální následné péči si určil zcela dobrovolně. Odsouzený si tedy podle svého úsudku vytvořil ve věznici podmínky pro návrat do plnohodnotného života s následnou péčí a léčebný protidrogový program mu byl velmi nápomocný při přehodnocení jeho života. Má sílu, chuť a motivaci pokračovat ve své nápravě. Vzhledem k tomu odsouzený navrhl přehodnocení rozhodnutí okresního soudu v jeho prospěch.

č. 20

III.

Rozhodnutí o stížnosti

3. Při rozhodování o podané stížnosti přezkoumal Krajský soud v Ústí nad Labem správnost výroku napadeného usnesení i řízení mu předcházející a dospěl k následujícím závěrům.

4. V řízení předcházejícím vydání napadeného usnesení byla dodržena všechna ustanovení trestního řádu zajišťující právo odsouzeného na obhajobu. Veřejné zasedání bylo konáno v jeho přítomnosti, byl v jeho průběhu vyslechnut, a byla mu tak dána možnost vyjádřit se k předmětu řízení, které také využil. Zde odsouzený mimo jiné uvedl, že trestnou činnost v minulosti páchal kvůli drogám. Nyní se poprvé v životě přihlásil na „drop in“, cítí se lépe, začal přemýšlet jinak a rozhodl se také jít do komunity. Rozhodl se, že se musí něco změnit, a zajistil si doléčovací centrum. V případě podmíněného propuštění by nastoupil do Komunitního domu Sv. D., kam byl přijat a kde má též zajištěno ubytování. Při veřejném zasedání přítomná vedoucí služby odborného sociálního poradenství Oblastní charity Č. K. jakožto subjektu provozujícího zařízení Komunitní dům Sv. D. v S. p. R. doplnila, že odsouzený je hodnocen jako nadprůměrný klient, spolupráce s ním probíhá již od roku 2018, tato neklesá, ale naopak je na vrcholu; k tomu připojila svou přímlovu za odsouzeného.

5. Přezkoumávané usnesení lze pokládat za nesprávné dílem po formální stránce, zejména však věcně. Pochybení formálního charakteru se okresní soud při svém rozhodování dopustil tím, že podle výroku napadeného usnesení zamítl žádost odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody s konstatováním, že jeden ze společně vykonávaných trestů mu byl uložen rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 5. 2018, č. j. 51 T 2/2018-154. Z obsahu spisového materiálu je však zřejmé, že tímto rozsudkem byl pouze na území České republiky uznán rozsudek cizozemského soudu, konkrétně Zemského soudu v Drážďanech, Spolková republika Německo, jímž byl odsouzený ve skutečnosti uznán vinným a kterým mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 30 měsíců. Pochybení okresního soudu však spočívá především v tom, že své rozhodnutí opřel výlučně o dosavadní způsob života odsouzeného a jeho negativní trestní minulost (která je evidentní a nesporná), avšak naprosto ignoroval významné novum v podobě

změny vnitřního postoje odsouzeného, absolvování specializovaného terapeutického programu v rámci výkonu trestu odnětí svobody a zajištěné pokračování terapeutického programu i po propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a tyto skutečnosti nijak nehodnotil.

6. Z předloženého spisového materiálu bylo na základě hodnocení, které měl k dispozici již okresní soud, zjištěno, že odsouzený se nejprve nacházel ve vazbě, odkud byl převeden do výkonu trestu odnětí svobody (v tomto smyslu tudíž byla naprosto bezpředmětná zmínka státní zástupkyně v její závěrečné řeči ve veřejném zasedání o tom, že odsouzenému přitěžuje jeho dodání do výkonu trestu odnětí svobody, neboť ve skutečnosti byl policejním orgánem dodán do vazby, což byl postup zcela standardní, nemluvě již o tom, že podle § 88 odst. 3 tr. zákoníku má soud přihlídnout při rozhodování o podmíněném propuštění k tomu, zda odsouzený včas nastoupil do výkonu trestu, pouze v případě osob odsouzených za zločin, což ovšem není případ odsouzeného v projednávané věci). Plnění stanoveného programu zacházení odsouzeným bylo hodnoceno celkem ve 4 hodnotících obdobích, ve všech se závěrem, že program plní. I v současné době podle věznice plní stanovený program zacházení svůj cíl. Odsouzený má zároveň stanoven cíl programu speciálního zacházení spočívající v úspěšném absolvování terapeutického programu specializovaného oddílu a dosažení uvědomělého odmítání návykových látek. Odsouzený úspěšně absolvoval terapeutický program specializovaného oddílu a dodržováním abstinence v užívání návykových látek se snaží o změnu svého života na život bez drog. Zároveň si ve věznici vytváří pracovní návyky aktivním zapojováním se do prací pro věznici a do extramurálních aktivit, úspěšně absolvoval kurs „Finanční gramotnost“ a udržuje si sociální zázemí. Projevuje zájem i o standardní pracovní zařazení, jemuž však dosud bránilo umístění na specializovaném oddílu pro výkon trestu odsouzených s poruchou osobnosti a chování způsobenou užíváním návykových látek. Odsouzený je zařazen do první prostupné skupiny vnitřní diferenciaci, byl již 5krát kázeňsky odměněn, kázeňsky nebyl trestán a je bezproblémovým vězněm v kolektivu odsouzených, který nevyhledává konflikty. Jeho opakovaná testování na přítomnost návykových látek v těle přinesla negativní výsledky. Odsouzený neměl ani žádné nedostatky v dodržování vězeňského režimu a řádně plnil své povinnosti ve výkonu trestu. Bylo u něj zjištěno vysoké riziko statických kriminogenních faktorů, nicméně byl úspěšný při snižování dynamických kriminogenních faktorů a došlo u něj ke snížení všech podstatných z těchto faktorů. Odsouzený absolvoval v průběhu března 2019 ve věznici program osobnostního růstu „Začarovaný kruh a jak z něho ven“ pořádaný Oblastní charitou Č. K., formálně deklaruje přijetí odpovědnosti za spáchanou trestnou činnost, dosáhl potřebného stupně nápravy a plnil své povinnosti, tudíž podle věznice prokázal své polepšení.

7. V opisu z evidence Rejstříku trestů má odsouzený aktuálně 12 záznamů o odsouzení tuzemskými soudy, což nakonec vyústilo v celkem dva souhrnné a jeden další nepodmíněný trest odnětí svobody, přičemž jedno z odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody bylo již ze zákona zhlazeno. Vedle toho byla na území České republiky též uznána dvě cizozemská rozhodnutí (Obvodového soudu v Bayreuthu a Zemského soudu v Drážďanech, Spolková republika Německo), taktéž odsuzující k nepodmíněným trestům odnětí svobody. Trest uložený odsouzenému Zemským soudem v Drážďanech a souhrnný trest uložený mu Okresním soudem v Děčíně nyní vykonává. Ze zvláštní části opisu z evidence Rejstříku trestů lze přihlížet (s poukazem na ustanovení § 11 odst. 2 tr. zákoníku) ke třem odsouzením ve Spolkové republice Německo, a to k odsouzením Obvodovými soudy v Drážďanech, v Döbelnu a v Rosenheimu (další dva záznamy jsou duplicitní, neboť se týkají odsouzení

uznaných výslovně tuzemskými soudy, a v jednom případě trestného činu neoprávněného vstupu nebo pobytu podle německé právní úpravy není bez dalšího zřejmé, zda je splněna zákonná podmínka oboustranné trestnosti podle § 11 odst. 2 tr. zákoníku).

8. Podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku může soud podmíněně propustit odsouzeného na svobodu, jestliže odsouzený po právní moci rozsudku, zejména ve výkonu trestu svým chováním a plněním svých povinností prokázal polepšení a může se od něho očekávat, že v budoucnu povede řádný život, nebo soud přijme záruku za dovršení nápravy odsouzeného a odsouzený vykonal alespoň polovinu uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta České republiky zmírněného trestu odnětí svobody. Podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku při podmíněném propuštění stanoví soud zkušební dobu u odsouzených za přečin až na 3 roky a u odsouzených za zločin na 1 rok až 7 let; zkušební doba počíná podmíněným propuštěním odsouzeného na svobodu. Soud může zároveň vyslovit nad pachatelem dohled. Podle § 89 odst. 2 tr. zákoníku může soud podmíněně propuštěnému uložit přiměřená omezení a přiměřené povinnosti uvedené v § 48 odst. 4 tr. zákoníku a směřující k tomu, aby vedl řádný život; může mu též uložit, aby podle svých sil nahradil škodu nebo odčinil nemajetkovou újmu, kterou trestným činem způsobil, nebo aby vydal bezdůvodné obohacení získané trestným činem.

9. Krajský soud, na rozdíl od okresního soudu, dospěl k závěru, že podmínky uvedené ve shora citovaných zákonných ustanoveních lze v případě odsouzeného považovat přece jen za již splněné. Předně byly splněny všechny formální podmínky pro použití institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Stěžovatel byl odsouzen za trestné činy, které ve smyslu § 14 odst. 2 tr. zákoníku odpovídají kategorii přečinů. Zároveň vykonal již více než polovinu uloženého trestu odnětí svobody. Jeho chování v průběhu současného pobytu ve věznici je možno hodnotit v podstatě jako příkladné, a to i s ohledem na fakt, že bez jakéhokoli zakolísání plní cíl programu zacházení, na vlastní žádost se nechal zařadit na specializovaný oddíl do terapeutického programu týkajícího se zneužívání návykových látek, který úspěšně absolvoval, dodržuje předpisy, chová se slušně a je pracovně zařazen v rámci extramurálních aktivit či vnitřních potřeb věznice. V průběhu současného výkonu trestu nikdy nebyl kázeňsky trestán, naopak bylo mu uděleno 5 pochval. Odsouzený se sám aktivně snaží řešit své předchozí problémy se zneužíváním drog, oslovil se žádostí o spolupráci zapsaný spolek DRUG-OUT Klub, který s ním navázal spolupráci v rámci programu adiktologických služeb ve vězení. Tento program má za cíl spolupracovat s vězněnými osobami užívajícími v problematické míře návykové látky, přičemž náplní práce adiktologa je zmapování situace klienta, jeho navázání do služby a seznámení s možnostmi léčby, motivace ke změně životního stylu a snižování rizika recidivy závislosti u motivovaných klientů spolu s tvorbou plánu. S odsouzeným bylo realizováno 8 individuálních sezení poradensko-terapeutického charakteru, přičemž vyústěním této spolupráce bylo rozhodnutí odsouzeného podstoupit ve výkonu trestu odnětí svobody terapeutický program na specializovaném oddělení. V průběhu spolupráce byl odsouzený spolehlivý, aktivní, spolupráce s ním byla hodnocena jako smysluplná. Adiktoložka a terapeutka u něj usuzovala na uvěřitelnou motivaci k učinění zásadních změn v jeho vlastním životě. Pro případ potřeby mu byla nabídnuta i spolupráce do budoucna, tedy využití služeb adiktologické ambulance v Ústí nad Labem. Podle dvou osvědčení vystavených Oblastní charitou Č. K. odsouzený absolvoval program osobnostního růstu „Začarovaný kruh a jak z něho ven“ a úspěšně si také vyjednal přijetí do Komunitního domu Sv. D. provozovaného Oblastní charitou Č. K. za dodržení podmínek spočívajících

v udržení abstinence od návykových látek a udržení písemného kontaktu se vzájemným poskytováním si všech informací o případných změnách (např. o podání žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody apod.) s četností kontaktu minimálně jednou měsíčně. Dne 10. 10. 2019 pak Oblastní charita Č. K. písemně potvrdila, že odsouzený má zájem po případném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody absolvovat pobytový resocializační program v Komunitním domě Sv. D. v S. p. R., do kterého by nastoupil okamžitě po propuštění. Součástí bezpečného bydlení je absolvování resocializačního programu, který bude odsouzeného motivovat, podporovat a kontrolovat jeho abstinenci. Součástí programu je i povinnost klienta začít legálně pracovat (maximálně do jednoho měsíce na základě legální smlouvy, reálně klient nastupuje během 14 dnů), začít splácet případné dluhy a nepáchat trestnou činnost. Resocializační program je akreditován Ministerstvem spravedlnosti pod číslem MSP-8/2018-OVTP-PPD8-OVTP-PPD s platností od 1. 1. 2019 do 31. 12. 2020. Odsouzený aktivně řeší svou budoucnost a spolupracuje na programu písemnou formou, formou individuálních konzultací a účastí na skupinové aktivitě zvané „osobnostní růst“. Vše je zaměřeno na změnu chování, prevenci recidivy trestné činnosti a zejména udržení abstinence. Odsouzený měl v minulosti problémy se závislostí na heroinu a pervitinu, terapeuticky se pracuje na udržení abstinence a přípravy na život po výkonu trestu. Současná terapeutická a adiktologická péče zahájená ve výkonu trestu odnětí svobody bude kontinuálně pokračovat po případném propuštění na svobodu. Na své postavení má odsouzený reálný náhled a uvědomuje si nutnost podpory v počátcích svého fungování na svobodě včetně zvýšeného rizika návratu do svého trvalého bydliště. Závěrem tedy Oblastní charita Č. K. navrhla okresnímu soudu, aby vyhověl žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody a současně mu uložil přiměřené povinnosti a omezení podrobit se zmíněnému resocializačnímu programu, zdržet se užívání psychotropních a omamných látek a na výzvu terapeuta se podrobit testování na jejich užití.

10. Krajský soud je v daném případě zajedno s hodnocením věznice, podle něhož byl odsouzený úspěšný při snižování dynamických kriminogenních faktorů a došlo u něj ke snížení všech podstatných faktorů, v souvislosti s čímž dosáhl potřebného stupně nápravy a prokázal své polepšení. Odsouzený se v rámci výkonu trestu odnětí svobody tentokrát již do značné míry sám přičinil o to, aby mohl po propuštění žít životem nespojeným s drogovou závislostí a s pácháním trestné činnosti. Krajský soud zde proto pozitivně hodnotí jak v podstatě příkladné chování odsouzeného ve výkonu trestu odnětí svobody, tak i jeho snahu vytvořit si základní předpoklady pro vedení řádného života na svobodě, k němuž je podle všech ukazatelů skutečně odhodlán.

11. Okresní soud nepostupoval správně, pokud své negativní stanovisko k žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody opřel jen o fakt, že odsouzený dosud nežil řádným způsobem života, byl opakovaně odsuzován, a to i k nepodmíněným trestům odnětí svobody, a v minulosti byl již jednou podmíněně propuštěn (bezmála před 10 lety). Okresní soud zde řádně a přesvědčivě neodůvodnil svůj závěr, neboť zákonnou podmínku prognózy vedení řádného života na svobodě posuzoval pouze (a nikoli jen též) na základě minulého chování stěžovatele a opíral se pouze o informace z doby jeho odsouzení, avšak nijak se vedle toho nevypořádal s faktem, že během současného výkonu trestu odnětí svobody je u odsouzeného pozorována (v jeho životě dosud nevídaná) nadprůměrná snaha a vlastní aktivita v řešení jeho situace a že jeho chování v podobě vyhledávání a udržování spolupráce

s nevládními neziskovými organizacemi nelze podle všeho hodnotit jako účelové. Dobrá prognóza dalšího chování odsouzeného se vztahuje k budoucnosti, tedy k době po případném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, a na její nedostatek nelze usuzovat výlučně na základě minulého chování odsouzeného, byť i to má samozřejmě svou významnou roli při úvahách soudu. Trestní minulost odsouzeného, který žádá o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, jistě musí být brána v úvahu při posuzování splnění zákonných podmínek pro podmíněné propuštění a musí být posouzena jako důležité hledisko, avšak hodnocení splnění podmínky prognózy vedení řádného života v budoucnu zásadně nemůže být založeno jen na ní, nýbrž je nutné při něm zohlednit i další, zejména aktuální, poznatky k osobnosti odsouzeného, stav jeho nápravy i prostředí, v němž by se ocitl po případném podmíněném propuštění na svobodu. Vždy je též nezbytné rozlišovat mezi pouhou vnější adaptací odsouzeného na podmínky výkonu trestu odnětí svobody a jeho skutečnou vnitřní proměnou, která je zde významná. Je-li rozhodováno o žádosti odsouzeného, který má četnější trestní minulost, tak jako stěžovatel, a to i např. včetně dřívějšího (z dlouhodobého hlediska neefektivního a chování odsouzeného napříště nezlepšujícího) podmíněného propuštění na svobodu, je jistě nutné zvlášť pečlivě a obezřetně zkoumat i zmíněné další aktuální skutečnosti vztahující se k jeho osobnosti, nápravě a poměrům, včetně míry překonání subjektivních příčin spáchané trestné činnosti, vyznívají-li tyto pro odsouzeného příznivě. Nelze ovšem paušálně vyloučit podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody pouze proto, že již v minulosti byl jednou či dokonce vícekrát podmíněně propuštěn, pokud zákonodárce nestanovil, že v takovém případě již podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody není možné. V podrobnostech je možno odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. [I. ÚS 2201/16](#), i řadu dalších rozhodnutí Ústavního soudu zabývajících se touto problematikou.

12. Jinak řečeno, z hlediska hodnocení osoby odsouzeného a jeho chování na svobodě po případném podmíněném propuštění soud prvního stupně v projednávané věci nedocenil ten fakt, že odsouzený postupoval v průběhu současného výkonu trestu odnětí svobody víceméně příkladně a na rozdíl od drtivé většiny jiných odsouzených s obdobnou trestní minulostí, s nimiž a jejichž žádostmi o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody se soudy ve své praxi pravidelně setkávají, eliminoval riziko toho, že by se po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody ocitl bez odborné pomoci a kontroly, neboť si vyjednal dobrovolný nástup do komplexního terapeutického pobytového resocializačního programu akreditovaného Ministerstvem spravedlnosti. Stěžejní otázkou je zde to, zda lze očekávat do budoucna, že odsouzený tentokrát již konečně povede řádný život. Přitom není zřejmé, jak více by měl odsouzený v dalším průběhu výkonu trestu dokládat svou snahu o polepšení, než tak, jak dosud činí. Za popsaného stavu věci je krajský soud, a to oproti stanovisku okresního soudu, toho názoru, že podmínky pro podmíněné propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody lze aktuálně (i přes jeho negativní trestní minulost) přeci jen mít za splněné. Podmíněné propuštění je namístě tehdy, když vzhledem k účelu trestu, který byl již zvažován při jeho ukládání a stanovení výměry, a k dalším okolnostem, které mohou mít v tomto směru význam, je odůvodněn předpoklad, že odsouzený povede na svobodě řádný život a že tu není pro společnost příliš velké riziko recidivy (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 1. 10. 1997, sp. zn. 2 Tzn 82/97). V případě podmíněného propuštění odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody musí pouhá hrozba výkonu zbytku trestu splňovat svou zábrannou funkci a musí u odsouzeného vést

k důvodnému předpokladu, že již byl dosavadním výkonem trestu převychován. U odsouzeného lze v rámci jeho nynějšího uvěznění, byť již několikátého, konečně vysledovat určitý vývojový proces vnitřní proměny jeho postojů a známky změn dávajících v současnosti (přes vícečetnost trestné činnosti, za kterou vykonává trest) určitou naději, že v budoucnu by již mohl a měl vést řádný život. Je zřejmé, že z nynějšího výkonu trestu odnětí svobody si vzal ponaučení, udržuje své sociální kontakty, úspěšně započal se svou terapií již uvnitř věznice, chce v ní pokračovat dobrovolně i po případném podmíněném propuštění a počítá i s pobytem mimo své bydliště v komunitním pobytovém zařízení, kde je garantováno jeho ubytování a pro blízkou budoucnost i zaměstnání. Svě pracovní návyky odsouzený bez nároku na honorář rozvíjel již ve výkonu trestu, přičemž nebyl nikdy kázeňsky trestán, naopak byl 5krát odměněn.

13. Proto krajský soud rozhodl tak, že zrušil napadené usnesení a sám podle § 88 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku podmíněně propustil odsouzeného z výkonu trestu odnětí svobody specifikovaného ve výroku tohoto usnesení.

14. Zároveň však vzhledem k minulosti odsouzeného podle § 89 odst. 1 tr. zákoníku stanovil zkušební dobu v trvání 3 roků, tedy na samé horní hranici zákonem připuštěného rozpětí, jejíž délka se zde vzhledem k osobě odsouzeného a okolnostem, z nichž vzešlo spáchání jeho trestné činnosti, jeví jako potřebná k tomu, aby mohla být spolehlivě ověřena správnost nynější prognózy o jeho chování při pobytu mimo věznici způsobem nepřičítícím se zákonu a trvalost nynějších pozitivních trendů v jeho chování, které projevil během výkonu trestu odnětí svobody. Zároveň byl nad odsouzeným vysloven dohled, aby i nad rámec činnosti Oblastní charity Č. K. a po skončení jeho pobytu v komunitním domě bylo odborně dohlíženo na chování odsouzeného Probační a mediační službou České republiky a byl odborně veden při snaze o dosažení cíle sledovaného zákonem, tedy v daném případě života bez drog a bez páchání protiprávního jednání. Současně byla odsouzenému podle § 89 odst. 2 části věty první za středníkem tr. zákoníku uložena povinnost, aby ve zkušební době podmíněného propuštění s dohledem podle svých sil nahradil škodu, kterou způsobil trestnými činy. Jde konkrétně o způsobení majetkové škody trestnými činy popsány v rozsudku okresního soudu a také v rozsudku krajského soudu, resp. předtím již v rozsudku Zemského soudu v Drážďanech, Spolková republika Německo. I z pohledu subjektů poškozených trestnou činností odsouzeného se aktuálně jeví jako pro ně výhodnější, aby odsouzený absolvoval postpenitenciární péči a současně se zapojil do pracovního procesu poskytujícího mu finanční příjem, z něhož by mohl nahrazovat jím způsobené škody v rozsahu, který bude maximálně odpovídat jeho reálným možnostem. Pokud odsouzený nebude zaviněně plnit uloženou povinnost k náhradě škody nebo nebude vést ve zkušební době řádný život, přistoupí okresní soud (i v průběhu zkušební doby) k rozhodnutí o tom, že vykoná ve věznici dosud nevykonanou část nepodmíněného trestu odnětí svobody, z něhož byl podmíněně propuštěn. Nyní tedy bude pouze na odsouzeném samotném, aby po podmíněném propuštění s dohledem řádně dostál všem svým povinnostem a důsledně se vyvaroval všeho, čím by mohl zavdat příčinu k opětovnému návratu do výkonu trestu odnětí svobody.

15. Obdobné varování se pojí i s dalším výrokem, jímž byla odsouzenému podle § 89 odst. 2 části věty první před středníkem tr. zákoníku a § 48 odst. 4 písm. b), h) tr. zákoníku uložena povinnost, aby se podrobil resocializačnímu programu v Komunitním domě Sv. D. v S. p. R. akreditovanému Ministerstvem spravedlnosti a k tomuto nastoupil dne 28. 1. 2020

a aby se zdržel požívání omamných a psychotropních látek a na výzvu terapeuta nebo probačního úředníka se podrobil testování na jejich užití. Odsouzený deklaroval svou připravenost podrobit se dobrovolně zmíněnému resocializačnímu programu, který je v jeho případě velmi žádoucí a lze jej kvitovat, nicméně zároveň je třeba, aby nezůstalo u pouhé proklamace odsouzeného. Byla mu proto přímo uložena povinnost, aby se podrobil tomuto resocializačnímu programu, který hodlá dobrovolně absolvovat, a to právě ode dne 28. 1. 2020, který bezprostředně následuje po dni jeho podmíněného propuštění. Soud prvního stupně bude následně ověřovat, zda splnil tuto svou povinnost a skutečně nastoupil do Komunitního domu Sv. D. v S. p. R. V případě jakýchkoli negativních zjištění by pak okresní soud přistoupil k rozhodnutí o tom, že odsouzený bude povinen vykonat zbývající část trestu odnětí svobody ve věznici.

ROZHODNUTÍ VE VĚCECH OBČANSKOPRÁVNÍCH, OBCHODNÍCH A SPRÁVNÍCH

č. 20

č. 33

Znalec (znalecký ústav), který již v řízení formuloval odborný názor vyvolávající pochybnosti soudu o správnosti (jiného) znaleckého posudku podaného v řízení, není jen proto vyloučen z podání revizního znaleckého posudku podle § 11 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.). Revizní znalecký posudek však nemůže podat, neboť není „jiným znalcem“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11. 05. 2021, sp. zn. 32 Cdo 3443/2019), ECLI:CZ:NS:2021:32.CDO.3443.2019.3

č. 33

Znalecký posudek, Podjatost

§ 127 odst. 2 o. s. ř., § 17 o. s. ř., § 14 odst. 1 o. s. ř., § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb.

Nejvyšší soud k dovolání žalovaného zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 5. 12. 2018, sp. zn. 2 Cmo 202/2015, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. V řízení se žalobkyně domáhala vůči žalovanému zaplacení částky 12 152 393 Kč a směnečné odměny 40 508 Kč z titulu nezaplacené směnky vystavené žalovaným v K. dne 18. 7. 2011 na řad žalobkyně s doložkou bez protestu na částku 12 152 393 Kč splatnou dne 1. 10. 2012 u žalobkyně. Městský soud v Praze dne 22. 2. 2013 vydal směnečný platební rozkaz č. j. 56 Cm 27/2013-27, vůči němuž žalovaný podal námitky. Městský soud v Praze poté rozsudkem ze dne 25. 11. 2014, č. j. 56 Cm 27/2013-380, zrušil shora označený směnečný platební rozkaz v celém rozsahu (první výrok) a rozhodl o povinnosti žalobkyně k náhradě nákladů řízení žalovanému (druhý výrok) a státu (třetí výrok).

2. Soud prvního stupně po skutkové stránce vyšel ze zjištění, že směnka vystavená žalovaným dne 18. 7. 2011 označená č. 18/07/2011 obsahuje bezpodmínečný slib žalovaného zaplatit na řad žalobkyně bez protestu dne 1. 10. 2010 směnečnou sumu 12 152 393 Kč v místě placení na adrese žalobkyně. Směnka zajišťovala úhradu kupní ceny za dodávky podle dvou kupních smluv č. 1501104764 a č. 1501104760 uzavřených mezi společností R., a žalobkyní. Předmětem těchto kupních smluv (uzavřených žalobkyní jakožto prodávající a společností R., jakožto kupující) bylo dodání betonu v požadované kvalitě (či vlastnostech) dle jednotlivých objednávek kupujícího. Soud prvního stupně dále zjistil, že žalobkyně měla na základě uvedených kupních smluv dodat betonové směsi pro výstavbu drátkobetonových podlah na stavbě „LEGO K. FUTURE DEVELOPMENT“, na které společnost R., vystupovala jako subdodavatel. V halách SO 56 a 57 byly zjištěny vady podlahy (dutá místa, praskliny). Generální dodavatel stavby společnost M., a s., přistoupila k vybourání a nové realizaci podlah za pomoci třetí osoby, přičemž uplatnila u společnosti R., nárok na náhradu škody ve výši 21 000 000 Kč (kromě dříve vznesených nároků na slevu z ceny díla ve výši 8 244 395,32 Kč

a smluvní pokutu ve výši 11 777 707,60 Kč). Na základě dohody o narovnání ze dne 10. 1. 2013 se společnost R., zavázala společnosti M., a. s., uhradit částku 42 297 628,58 Kč. Žalobkyně vyzvala společnost R., k úhradě pohledávky ve výši 18 096 189 Kč odpovídající nedoplatkům kupních cen za dodání betonové směsi dle kupní smlouvy. Společnost R., v přesvědčení, že ke vzniku její škody došlo v důsledku vad betonové směsi dodané žalobkyní, vznesla dne 30. 7. 2012 vůči žalobkyni nárok na náhradu škody ve výši 20 172 102 Kč a tuto pohledávku započítala proti shora uvedené pohledávce žalobkyně a vyzvala žalobkyni k úhradě rozdílu. V řízení bylo sporné, zda žalobkyně dodala společnosti R., vadný beton či nikoli. K zjištění této skutečnosti provedl soud prvního stupně rozsáhlé dokazování výpověďmi svědků, listinnými důkazy (mimo jiné závěrečnou zprávou Fakulty stavební Vysokého učení technického v B. ze dne 1. 11. 2012, výsledkem doc. P. S. jako jednoho ze zpracovatelů této zprávy, expertní zprávou č. 120219J Kloknerova ústavu Českého vysokého učení technického v P., dále jen „Kloknerův ústav“, ze dne 26. 8. 2012, posudky doc. Ing. J. D., CSc. č. 528/17/2012 a č. 553/3/2013 a jeho výsledkem), znaleckým posudkem Ing. T. H. č. 639-32-2013 a znaleckým posudkem Fakulty chemické, Centra materiálového výzkumu Vysokého učení technického v B. (dále jen „FCH VUT B.“), který soud vyžádal, včetně výsledku zástupce tohoto ústavu. Zabýval se vzájemnými rozpory mezi těmito důkazy a dospěl k závěru, že žalobkyní dodaná betonová směs byla vadná. Vyšel přitom zejména ze zjištění znaleckého posudku posledně jmenovaného, který korespondoval se závěry znalce Ing. H., naopak závěry expertní zprávy Kloknerova ústavu měl za vyvrácené dalšími provedenými důkazy a neshledal důvod pro zadání revizního znaleckého posudku, jehož vypracování navrhla žalobkyně.

3. Na podkladě těchto skutkových zjištění soud prvního stupně konstatoval, že společnosti R., vznikla majetková újma, jež je v příčinné souvislosti s porušením povinnosti žalobkyně. Uzavřel, že v důsledku započtení došlo k zániku pohledávky žalobkyně vůči této společnosti, a proto žalovaný, jenž vystavil předmětnou blankosměnku k zajištění pohledávek žalobkyně vůči této společnosti, není povinen směnku znějící na směnečnou sumu ve výši 12 152 393 Kč žalobkyni uhradit.

4. Vrchní soud v Praze v záhlaví označeným rozhodnutím změnil rozsudek soudu prvního stupně tak, že směnečný platební rozkaz ponechal v platnosti (výrok I), a rozhodl o povinnosti žalovaného a vedlejší účastnice zaplatit společně a nerozdílně žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 3 141 480,50 Kč a 4 291,44 EUR (výrok II) a státu na náhradě nákladů řízení částky 267 692,50 Kč a 20 328 Kč (výroky III a IV).

5. Odvolací soud zčásti vycházel ze skutkového stavu zjištěného soudem prvního stupně a zčásti dokazování sám doplnil. Žalobkyně v průběhu odvolacího řízení předložila k důkazu revizní znalecký posudek zpracovaný Kloknerovým ústavem č. 863/2015/1500J068 ze dne 26. 10. 2015 a znalecký posudek téhož ústavu č. 864/2015/1500J069 ze dne 30. 6. 2015. Druhý jmenovaný posudek odvolací soud nepovažoval za revizní znalecký posudek, měl jej za nepřípustnou novou skutečnost v odvolacím řízení a dokazování jím neprováděl. Dále žalobkyně odvolacímu soudu předložila znalecký posudek č. 20-10/2015 Technického a skúšobného ústavu stavebného, n. o., B. (dále jen „TSÚS B.“) ze dne 29. 9. 2015, Doplněk č. 1 k tomuto znaleckému posudku a revizní znalecký posudek téhož ústavu č. 10-11/2015 ze dne 23. 9. 2015. Žalovaný vznesl námitku podjatosti znalců Kloknerova ústavu. Odvolací soud usnesením ze dne 18. 1. 2018, č. j. 2 Cmo 202/2015-885, rozhodl tak,

že Kloknerův ústav není vyloučen z podání revizního znaleckého posudku v této věci. Žalovaný nadále považoval Kloknerův ústav (a jeho znalce) za podjatý a vyloučený z podání revizního znaleckého posudku a navrhl, aby bylo odvolacím soudem doplněno dokazování o zpracování dalšího revizního znaleckého posudku (nezávislým ústavem – Českým vysokým učením technickým v P., Fakultou stavební). Tomuto návrhu odvolací soud nevyhověl, neboť po provedení důkazu revizními znaleckými posudky a výsledku jednoho ze zpracovatelů revizního znaleckého posudku Kloknerova ústavu doc. Ing. J. K., Ph.D., neměl o příčinách vzniku poruch drátkobetonových podlah pochybnosti, současně takto navrhovaný posudek považoval za novou skutečnost uplatněnou v odvolacím řízení v rozporu s ustanovením § 205a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „o. s. ř.“). Odvolací soud uzavřel, že výše citovanými důkazy byly vyvráceny závěry znaleckého posudku FCH VUT B., Závěrečné zprávy Fakulty stavební Vysokého učení technického v B. ze dne 1. 11. 2012 a předběžného znaleckého posudku Ing. T. H. č. 639-32-2013, ve kterých byly prezentovány shodné závěry jako v posudku FCH VUT B., které poukazovaly na pochybení na straně žalobkyně. Podle odvolacího soudu tak bylo revizními znaleckými posudky jednoznačně prokázáno, že žalobkyní dodaná betonová směs nebyla vadná.

6. Na podkladě těchto zjištění odvolací soud dovodil, že společnost R., neměla vůči žalobkyni pohledávku, kterou by mohla započíst. Jelikož pohledávka žalobkyně nemohla započtením zaniknout, byla žalobkyně podle vyplňovacího prohlášení oprávněna doplnit do blankosměnky datum splatnosti a směnečný peníz a žalovaný jako výstavce směnky vlastní byl povinen při splatnosti směnečný peníz uhradit. Výše směnečného peníze přitom sama o sobě nebyla mezi účastníky sporná.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

7. Proti rozsudku odvolacího soudu, výslovně v celém rozsahu, podal žalovaný dovolání, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadený rozsudek závisí na vyřešení otázek, zda „1) je znalec, který by měl v revizním znaleckém posudku revidovat vlastní závěry a odborné názory, vyloučen z podání tohoto revizního znaleckého posudku, 2) může odvolací soud na základě důkazů provedených v odvolacím řízení dospět k jiným skutkovým zjištěním, než ke kterým dospěl soud prvního stupně, a z tohoto důvodu změnit rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by znovu provedl důkazy provedené před soudem prvního stupně, 3) může odvolací soud na základě důkazů provedených v odvolacím řízení dospět k jiným skutkovým zjištěním, než ke kterým dospěl soud prvního stupně, k jinému právnímu posouzení, než ke kterému dospěl soud prvního stupně, a z tohoto důvodu změnit rozhodnutí soudu prvního stupně, aniž by účastníky seznámil se svým právním názorem a vyzval účastníka ve smyslu ustanovení § 118a občanského soudního řádu“. První otázku považuje žalovaný za dosud neřešenou v rozhodovací praxi dovolacího soudu a při řešení zbylých dvou otázek se podle něj odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe. Namítá nesprávné právní posouzení věci a navrhuje, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

8. K první otázce žalovaný poukazuje na to, že žalobkyně v průběhu řízení před soudem prvního stupně předložila expertní zprávu Kloknerova ústavu č. 120219J KÚ ze dne 26. 8. 2012, jejímiž autory jsou Ing. V. V., CSc., a doc. Ing. J. K., Ph.D., a kterou soud prvního stupně provedl

k důkazu a hodnotil její závěry, přičemž odborné závěry Kloknerova ústavu ve prospěch žalobkyně byly prezentovány v řízení před soudem prvního stupně také ve vyjádření Kloknerova ústavu ke konzistenci betonové směsi označené C20/25 XC1 S3 ze dne 31. 10. 2014, které je rovněž podepsáno doc. Ing. J. K., Ph.D. V odvolacím řízení poté žalobkyně předložila revizní znalecký posudek zpracovaný Kloknerovým ústavem (také další znalecký posudek zpracovaný tímto ústavem), v jehož zadání bylo mimo jiné posouzení (revize) znaleckých posudků a zpráv vydaných v průběhu zjišťování příčin poruchy podlahy. Žalovaný přitom zdůrazňuje, že autory revizního znaleckého posudku jsou doc. Ing. J. K., Ph.D., a Ing. M. R., a jednou ze zpráv, jež měla být podle zadání předmětem revizního posouzení, je právě zpráva samotného Kloknerova ústavu vypracovaná doc. Ing. J. K., Ph.D., která je v rozporu se závěry znaleckého posudku FCH VUT v B., jehož vypracování zadal soud prvního stupně. Žalovaný podrobně argumentuje ve prospěch názoru, že znalci Kloknerova ústavu proto měli být ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů (zrušeného ke dni 1. 1. 2021), vyloučeni z podání revizního znaleckého posudku pro jejich poměr k věci. Podle žalovaného je nepřípustné, aby znalec v (revizním) znaleckém posudku revidující své vlastní závěry nebyl z podání takového posudku vyloučen pro pochybnosti o jeho nepodjatosti. Podotýká, že smysl revizního znaleckého zkoumání v občanském soudním řízení by se vytratil, pokud by účastníci mohli v řízení předkládat „revizní“ znalecké posudky zpracované stejnými znalci. Má za to, že nesprávné právní posouzení této otázky mělo za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, neboť odvolací soud své závěry založil prakticky jen na znaleckém posudku Kloknerova ústavu. Je podle něj zřejmé, že „revizní znalecký posudek, jehož předmětem je revizní posouzení expertní zprávy, vypracované znalci stejného znaleckého ústavu, jehož znalci zpracovávali revizní znalecký posudek, nemůže být v řízení způsobilým důkazem, neboť u těchto znalců je dána důvodná pochybnost o jejich nepodjatosti a jsou proto z podání znaleckého posudku vyloučeni“. Zdůrazňuje, že (v principu) shodnou situaci řešil Nejvyšší soud ČSR v trestní věci v rozhodnutí ze dne 23. 1. 1984, sp. zn. 5 To 1/84. Ohledně nezpůsobilosti znaleckého posudku vypracovaného vyloučeným znalcem jako důkazu, na jehož základě by bylo možné učinit skutková zjištění soudu, přitom poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. [21 Cdo 2616/2013](#), uveřejněný pod č. 10/2014 Sb. rozh. obč. (správně uveřejněný pod číslem 109/2014 Sb. rozh. obč., dále jen „R 109/2014“).

9. Ve vztahu ke druhé otázce žalovaný vytýká odvolacímu soudu, že se odchýlil od judikatury Nejvyššího soudu (současně cituje i nálezy Ústavního soudu) reprezentované rozsudky ze dne 12. 4. 2017, sp. zn. [22 Cdo 5421/2016](#), a ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. [33 Cdo 5121/2008](#) (jež jsou veřejnosti dostupné – stejně jako dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu – na <http://www.nsoud.cz>), pokud nezopakoval dokazování, na základě kterého soud prvního stupně dospěl ke svým skutkovým zjištěním, a pouze na základě žalobkyní doplněných znaleckých posudků dospěl ke skutkovým zjištěním zcela opačným. Hodnotil tak důkazy provedené před soudem prvního stupně (mezi kterými nebyly „jen“ znalecké posudky, ale i výpovědi znalců a svědecké výpovědi) jinak než soud prvního stupně bez toho, že by jediný z těchto důkazů provedl. Je také přesvědčen, že odvolací soud nemohl provést důkaz revizním znaleckým posudkem, aniž by předtím měl pochybnosti o správnosti znaleckého posudku. Aby však mohl vůbec získat pochybnosti o správnosti znaleckých posudků provedených před soudem prvního stupně, musel by podle žalovaného nejprve tyto znalecké posudky znovu číst a znovu provést důkaz výslechy znalců.

10. Ke třetí otázce žalovaný namítá, že odvolací soud řízení zatížil vadou, pokud v průběhu odvolacího řízení nesdělil účastníkům jakýkoliv právní názor na danou věc (nesplnil svou procesní povinnost podle § 118a o. s. ř.), neuvedl, k jakým skutkovým zjištěním dospěl na základě důkazů provedených v odvolacím řízení, a nedal žalovanému možnost se k odlišnému skutkovému a právnímu posouzení věci odvolacím soudem vyjádřit, tj. nedal mu možnost učinit návrhy na doplnění dokazování směřující k prokázání konkrétních skutkových tvrzení. Tvrdí tak porušení zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí, čímž podle něj odvolací soud porušil právo na spravedlivý proces a odchýlil se od nálezů Ústavního soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. [III. ÚS 3317/15](#), a ze dne 22. 7. 2010, sp. zn. [II. ÚS 762/10](#).

č. 33

11. Žalobkyně navrhuje dovolání odmítnout, neboť žalovaný nevymezil v dovolání dovolací důvod. Jeho argumentace je podle ní vztažena toliko k přípustnosti dovolání. Dále poukazuje na to, že žalovaný tvrdí existenci vad řízení, které podle rozhodovací praxe dovolacího soudu nemohou založit přípustnost dovolání, že nesprávně interpretoval průběh řízení, neboť Kloknerův ústav v předmětném znaleckém posudku nerevidoval svoje vlastní závěry. Otázku vymezenou žalovaným považuje za hypotetickou, která pro posouzení přípustnosti dovolání nemá žádný význam, neboť obsah předmětného revizního znaleckého posudku byl jiný. Ve vztahu k druhé otázce poznamenává, že odvolací soud nevycházel ze znaleckých posudků, které byly provedeny před soudem prvního stupně, neboť pochyboval o jejich věcné správnosti, přičemž revizní znalecké posudky tuto věcnou nesprávnost prokázaly. Zdůraznila, že odvolací řízení nesupluje řízení před soudem prvního stupně, a vyslovila přesvědčení, že odvolací soud nebyl povinen provést dokazování znaleckými posudky, kterými prováděl dokazování soud prvního stupně. Žalobkyně též nepovažuje právní závěry odvolacího soudu ani jeho skutková zjištění za překvapivé, neboť prováděním revizních znaleckých posudků dal odvolací soud najevo, že ke znaleckému dokazování v prvoinstančním řízení má výhrady.

III.

Přípustnost dovolání

12. Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 2. 2019 (srov. čl. II bod 1 zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony a čl. IV a XII zákona č. 287/2018 Sb., kterým se mění zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

13. Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

14. Přípustnost dovolání podle § 237 o. s. ř. nemohou založit druhá ani třetí otázka, neboť takové otázky odvolací soud neřešil. Prostřednictvím této argumentace žalovaný fakticky namítá vady řízení před odvolacím soudem, které však samy o sobě nejsou způsobilým

dovolacím důvodem a přípustnost dovolání založit nemohou. K vadám řízení dovolací soud přihlédne pouze v případě přípustného dovolání (srov. § 242 odst. 3 větu druhou o. s. ř.).

15. Spatřuje-li navíc žalovaný ve vztahu ke třetí otázce přípustnost dovolání též v rozporu s judikaturou Ústavního soudu a v porušení práva na spravedlivý proces (v porušení zásady předvídatelnosti soudních rozhodnutí), nelze jeho námitkám přisvědčit. Z průběhu řízení je zjevné, že rozhodnutí odvolacího soudu nebylo překvapivé, neboť již z rozhodnutí soudu prvního stupně bylo zřejmé, že právní posouzení věci je závislé na zjištění skutečnosti, zda žalobkyní dodaná betonová směs byla vadná či nikoliv. K této skutečnosti se strany vyjadřovaly i v průběhu odvolacího řízení, neboť žalobkyně v odvolání rozporovala právě skutkový závěr soudu prvního stupně, podle kterého jí dodávaná betonová směs byla vadná, a navrhovala provedení revizních znaleckých posudků, kterými hodlala prokázat, že o vadnou směs nešlo. Pokud takové důkazy odvolací soud v průběhu odvolacího řízení provedl (účastníkům dal též možnost se k jejich obsahu vyjádřit), zabýval se rozhodnými skutečnostmi, jejichž posuzování pro žalovaného nemohlo být nové a překvapivé a muselo mu být též zřejmé, jakým způsobem případně takové rozhodné skutečnosti mohou ovlivnit právní posouzení věci. Ačkoliv žalovaný v dovolání namítal, že mu nebylo umožněno učinit návrhy na doplnění dokazování, z obsahu spisu je zřejmé, že v návaznosti na takto provedené důkazy navrhl provedení dalšího revizního posudku, a tedy měl možnost důkazní návrhy činit. Postup odvolacího soudu tedy byl v tomto směru souladný s odkazovanou rozhodovací praxí Ústavního soudu. V situaci, kdy rozhodnutí odvolacího soudu nebylo založeno na závěru o neunesení důkazního břemene (odvolací soud měl skutkový stav ohledně kvality betonové směsi dodané žalobkyní za zjištěný), jsou nepřipadné též námitky týkající se absence poučení podle § 118a o. s. ř. odvolacím soudem.

č. 33

16. Nejvyšší soud však shledal dovolání přípustným pro řešení otázky, zda je znalec, který by měl v revizním znaleckém posudku revidovat vlastní závěry a odborné názory, vyloučen z podání tohoto revizního znaleckého posudku (tj. zda může takový posudek podat), neboť tato otázka v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu dosud nebyla vyřešena. Jedná se přitom o otázku, která je pro napadené rozhodnutí určující, neboť odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí při vypořádání se s námitkami žalovaného vznesenými v průběhu odvolacího řízení vycházel z toho, že Kloknerův ústav, jehož odborné názory byly prezentovány již v řízení před soudem prvního stupně, mohl podat revizní znalecký posudek.

IV.

Důvodnost dovolání

17. Dovolání je důvodné.

18. Podle § 127 o. s. ř. závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, vyžádá soud u orgánu veřejné moci odborné vyjádření. Jestliže pro složitost posuzované otázky takový postup není postačující nebo je-li pochybnost o správnosti podaného odborného vyjádření, ustanoví soud znalce. Soud znalce vyslechne; znalci může také uložit, aby posudek vypracoval písemně. Je-li ustanoveno několik znalců, mohou podat společný posudek. Místo výslechu znalce může se soud v odůvodněných případech spokojit s písemným posudkem znalce (odstavec 1). Je-li pochybnost o správnosti posudku nebo je-li posudek nejasný nebo neúplný, je nutno požádat znalce o vysvětlení. Kdyby to nevedlo k výsledku, soud nechá znalecký posudek přezkoumat jiným znalcem (odstavec 2).

Ve výjimečných, zvláště obtížných případech, vyžadujících zvláštního vědeckého posouzení, může soud ustanovit k podání znaleckého posudku nebo přezkoumání posudku podaného znalcem státní orgán, vědecký ústav, vysokou školu nebo instituci specializovanou na znaleckou činnost (odstavec 3).

19. Podle § 17 o. s. ř. o tom, zda je vyloučen zapisovatel nebo jiný zaměstnanec soudu, jakož i znalec nebo tlumočník, rozhoduje předseda senátu; ustanovení § 14 odst. 1, § 15, § 15a odst. 1 a 3 a § 16 odst. 3 platí přiměřeně. Proti jeho usnesení není přípustný opravný prostředek.

20. Podle § 14 odst. 1 o. s. ř. jsou soudci a přisedící vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

21. Podle § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. znalec nesmí podat posudek, jestliže lze mít pro jeho poměr k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům nebo k jejich zástupcům pochybnost o jeho nepodjatosti.

22. Jak Nejvyšší soud poznamenal již v rozsudku ze dne 29. 3. 2000, sp. zn. [30 Cdo 2277/2000](#), institut vyloučení soudců, stejně tak jako jiných pracovníků soudu a dále znalců, tlumočníků, resp. notářů jako soudních komisařů, je zahrnut do úpravy občanského soudního řádu především v zájmu uplatnění zásady rovnosti účastníků v řízení. Je nepochybné, že obdobně požadavku, aby v řízení jednal a rozhodoval nepodjatý soudce, který není v žádném osobním vztahu k účastníkům a k jejich zástupcům a který není nikterak zainteresován na výsledku řízení, odpovídá, že tyto požadavky se uplatní i u osob vyjmenovaných v ustanovení § 17 o. s. ř., jejichž vliv na průběh řízení může být podle okolností značný. To platí pochopitelně v plném rozsahu též v případě znalců.

23. V [R 109/2014](#) poté Nejvyšší soud vyložil, že „samozřejmý požadavek na znalecký posudek spočívá v tom, že musí být zpracován znalcem, u něhož nejsou pochybnosti o jeho nepodjatosti. V případě, že lze mít pro poměr znalce k věci, k soudu, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům pochybnost o nepodjatosti znalce, je znalec vyloučen z podání znaleckého posudku, neboť nemůže posoudit skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, objektivně a nezájatě“ (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 1. 2018, sp. zn. [32 Cdo 2884/2016](#)). V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. [29 Cdo 558/2017](#), pak Nejvyšší soud konstatoval, že znalecký posudek podaný vyloučeným znalcem není způsobilým důkazem, na základě kterého by bylo možné učinit skutková zjištění soudů. Ke skutečnostem, pro které je znalec vyloučen, soud přihlíží kdykoliv za řízení.

24. Podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 11. 2020, sp. zn. [25 Cdo 3967/2019](#), samotná skutečnost, že stejný znalec zpracoval pro účastníka řízení v minulosti odborné vyjádření (být v totožné věci), nemůže bez dalšího znamenat jeho vyloučení z podání znaleckého posudku.

25. Z výše citované rozhodovací praxe dovolacího soudu tedy vyplývá, že znalec (znalecký ústav) je vyloučen z podání znaleckého posudku, pokud je podle § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.) důvod pochybovat o jeho nepodjatosti pro jeho poměr k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům,

příp. k orgánům provádějícím řízení. Důvod pro vyloučení znalce z podání znaleckého posudku však nemůže spočívat pouze v tom, že znalec již dříve na základě podnětu účastníka řízení v dané věci vyjádřil svůj odborný názor. Posouzení určitých skutečností znalcem na základě jeho odborných znalostí je totiž účelem znaleckého posudku a samotné předchozí vyjádření takových odborných závěrů učiněné na podnět některého z účastníků řízení neznamená existenci poměru k věci, k orgánům provádějícím řízení, k účastníkům či k jejich zástupcům zakládajícího pochybnost o jeho nepodjatosti. Znalecký posudek podaný takovým znalcem (znaleckým ústavem) tedy může být způsobilým důkazem, na základě kterého lze v řízení činit skutková zjištění. Z těchto závěrů lze vycházet i ve vztahu k posouzení otázky vyloučení znalce (znaleckého ústavu) z podání revizního znaleckého posudku.

26. Pro komplexní posouzení otázky, zda znalec, který již dříve prezentoval v řízení své závěry, může podat revizní znalecký posudek, však je třeba přihlídnout k odlišnostem revizního znaleckého posudku vyplývajícím z § 127 odst. 2 o. s. ř.

č. 33

27. Znalec (znalecký ústav) podávající revizní znalecký posudek zkoumá správnost posuzovaného znaleckého posudku zejména z hlediska metodologie či obecně správnosti zvoleného postupu, který vedl k příslušnému odbornému závěru. Z ustanovení § 127 odst. 2 o. s. ř. vyplývá, že předpokladem pro nařízení vypracování revizního znaleckého posudku (či pro provedení důkazu znaleckým posudkem předloženým podle § 127a o. s. ř. některým z účastníků řízení a splňujícím náležitosti revizního znaleckého posudku, na který se pohlíží stejně jako na revizní znalecký posudek vyžádaný soudem – srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. [26 Cdo 3928/2013](#), uveřejněný pod číslem 38/2014 Sb. rozh. obč.) je pochybnost soudu o správnosti v řízení již podaného znaleckého posudku či jeho nejasnost a neúplnost, a to tehdy, nepodaří-li se tuto pochybnost (příp. nejasnost či neúplnost) odstranit prostřednictvím vysvětlení znalce (zpravidla jeho výslechem). Pochybnosti o správnosti podaného znaleckého posudku přitom mohou být vyvolány nejen na základě jiného znaleckého posudku obsahujícího odlišné závěry, ale též na základě listinného důkazu, na který nelze nahlížet jako na znalecký posudek, avšak jeho obsah je způsobilý takovou pochybnost založit (posudek, vyjádření, expertní zpráva apod. nesplňující náležitosti vyžadované v § 127a o. s. ř.). Vždy bude záležet na konkrétní situaci a na úvaze soudu, zda (po slyšení znalce či obou znalců v případě rozporných závěrů dvou znaleckých posudků) bude mít pochybnosti za odstraněné (srov. například usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. [22 Cdo 1290/2007](#), ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. [23 Cdo 1141/2015](#), či ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. [29 Cdo 4153/2015](#)).

28. Z dikce ustanovení § 127 odst. 2 o. s. ř. vyžadující přezkum (vypracování revizního znaleckého posudku) „jiným znalcem“ zřetelně vyplývá, že v případě revizního znaleckého posudku je kromě obecného požadavku nestrannosti (nepodjatosti) znalce ve smyslu § 11 odst. 1 zákona č. 36/1967 Sb. (obdobně podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.) kladen důraz též na nezávislost takového přezkumu ve vztahu k dosavadnímu znaleckému zkoumání. Úkolem revizního znaleckého posudku je tedy nejen nestranné, ale též nezávislé posouzení odborných závěrů, které již byly v řízení prezentovány a o jejichž správnosti má soud i po slyšení znalce (znalců) pochybnosti, přičemž garancí nezávislosti je skutečnost, že přezkum bude proveden jiným, dosud ve věci nezainteresovaným znalcem (znaleckým ústavem).

29. O nezávislé posouzení jiným znalcem ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř. se zjevně nemůže jednat v případě, pokud by znalcem (znaleckým ústavem), který má vypracovat revizní znalecký posudek, měl být znalec (znalecký ústav), který podal znalecký posudek, o jehož správnosti existují dosud neodstraněné pochybnosti soudu. Za „jiného znalce“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř. však nelze považovat ani znalce (znalecký ústav), jehož odborné závěry prezentované v průběhu řízení tyto pochybnosti soudu vyvolaly. I tento znalec (znalecký ústav) by se v revizním znaleckém posudku fakticky nemohl vyhnout přezkumu správnosti vlastních postupů a závěrů (vzájemné konfrontaci s obsahem jiného znaleckého posudku), měl-li by naplnit účel revizního znaleckého posudku spočívající v odstranění vzniklých pochybností (příp. vzájemných rozporů). Nelze rozumně předpokládat, že znalec (znalecký ústav), který za užití vlastních metod a postupů již dospěl k výsledku zpochybňujícímu metody, postupy či výsledky znaleckého posudku podaného v řízení, bude poté schopen nezávisle přezkoumat jejich správnost, resp. že bude schopen odhalit své případné vlastní pochybení, či ochoten se od svých dosavadních závěrů odchýlit, byť nebude důvod pochybovat o jeho nestrannosti (nepodjatosti) ve vztahu k účastníkům řízení nebo jeho výsledku. Ostatně takový přezkum by odporoval i obecně akceptovaným pravidlům vědeckého výzkumu, neboť je jen stěží myslitelné, aby si kupříkladu vědec sám recenzoval své vlastní odborné závěry. Uvedené přitom z logiky věci platí bez ohledu na to, jakou formou se v řízení znalec (znalecký ústav), jež by měl podat revizní znalecký posudek, k věci již odborně vyjadřoval, tj. zda tak učinil formou znaleckého posudku, či prostřednictvím kupříkladu expertní zprávy, jež nesplňuje náležitosti stanovené v § 127a o. s. ř. Ani takový znalec (znalecký ústav) tudíž k podání revizního znaleckého posudku nemůže být povolán, avšak z důvodu, že nesplňuje zákonný předpoklad, že je „jiným znalcem“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

30. Lze tedy uzavřít, že znalec (znalecký ústav), který již v řízení prezentoval svůj odborný názor vyvolávající pochybnosti soudu o správnosti znaleckého posudku podaného v řízení za účelem posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, není jen proto vyloučen z podání revizního znaleckého posudku podle § 11 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.). Revizní znalecký posudek však nemůže podat, neboť není „jiným znalcem“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

31. V případě, že účastník řízení předloží soudu znalecký posudek, jenž splňuje předpoklady stanovené v § 127a o. s. ř., podaný znalcem (znaleckým ústavem) výše uvedeným jako „revizní“ znalecký posudek, soud na tento posudek nemůže pohlížet jako na znalecký posudek revizní ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř. To však soudu nebrání, aby k němu přistupoval jako ke znaleckému posudku, jehož obsah může dále zpochybnit správnost závěrů v řízení již podaného znaleckého posudku, a aby se pokusil tyto pochybnosti (vzájemné rozpory) odstranit výsledkem obou znalců, příp. aby rozhodl o přezkoumání dalším znalcem podle § 127 odst. 2 o. s. ř., pokud pochybnosti (vzájemné rozpory) ani tímto způsobem neodstraní.

32. V projednávané věci se z odůvodnění napadeného rozhodnutí podává, že úkolem Kloknerova ústavu při podání revizního znaleckého posudku č. 863/2015/1500J068 ze dne 26. 10. 2015 bylo mimo jiné „vyjádřit se k jednotlivým tvrzením ve zprávách a posudcích FCH VUT B. vs. doc. D. vs. Kloknerův ústav vs. Ing H.“. Z obsahu tohoto revizního znaleckého posudku je pak zřejmé, že Kloknerův ústav se v něm sice výslovně nevyjadřoval k závěrům své expertní zprávy č. 120219J KÚ ze dne 26. 8. 2012, jejímiž autory byli Ing. V. V., CSc. a doc. Ing. J. K., Ph.D., a kterou k důkazu provedl soud prvního stupně, avšak vyjadřoval

se mimo jiné k expertní zprávě č. 120188J – Posouzení kvality vybraných úseků drátkobetonové podlahy, LEGO K. z 14. 6. 2012, jejímž autorem byl Ing. V. V., CSc. (jeden z autorů expertní zprávy Kloknerova ústavu č. 120219J) a ze které expertní zpráva Kloknerova ústavu č. 120219J vycházela. Jedním z podkladů, ze kterých v revizním znaleckém posudku Kloknerův ústav vycházel, byl také jeho vlastní znalecký posudek č. 864/2015/1500J069 ze dne 30. 6. 2015.

33. Expertní zpráva Kloknerova ústavu č. 120219J provedená k důkazu před soudem prvního stupně obsahovala podle zjištění soudů obou stupňů odborné závěry odlišné od těch, k nimž dospěl znalecký ústav FCH VUT B. ve znaleckém posudku, který v řízení vyžádal soud prvního stupně. Soud prvního stupně se v odůvodnění svého rozsudku těmito odlišnými závěry zabýval a podle jeho hodnocení nezakládaly pochybnost o správnosti znaleckého posudku FCH VUT B. Oproti tomu odvolací soud přisvědčil námitce žalobkyně, že posudky a odborné zprávy předložené účastníky (tj. včetně expertní zprávy Kloknerova ústavu č. 120219J) dospívají ke zcela odlišným závěrům o vadnosti betonové směsi a příčinách zjištěných „vad“ podlah, s nimiž se soud prvního stupně dostatečně nevypořádal, a z tohoto důvodu provedl k důkazu revizní znalecký posudek Kloknerova ústavu č. 863/2015/1500J068 navržený žalobcem v průběhu řízení před soudem prvního stupně a předložený v průběhu odvolacího řízení, z něhož následně při hodnocení důkazů také jako z revizního znaleckého posudku vycházel.

č. 33

34. Ačkoliv je správný závěr odvolacího soudu, že Kloknerův ústav není vyloučen z podání revizního znaleckého posudku podle § 11 zákona č. 36/1967 Sb. (též podle § 14 odst. 1 ve spojení s § 17 o. s. ř.) z důvodu, že již ve věci vyjádřil své odborné závěry zpochybňující závěry znaleckého posudku FCH VUT B., nelze vzhledem k výše uvedenému považovat za správný jeho závěr, že Kloknerův ústav ve věci mohl podat revizní znalecký posudek podle § 127 odst. 2 o. s. ř., neboť je zjevné, že také zpochybňující závěry vyslovené tímto ústavem v expertní zprávě č. 120219J vyvolaly pochybnost odvolacího soudu o správnosti znaleckého posudku FCH VUT B. (z důvodu vzájemných odlišností), a tedy uvedený znalecký ústav nemohl být považován za „jiného znalce“ ve smyslu § 127 odst. 2 o. s. ř.

35. Za situace, kdy bylo dovolání shledáno přípustným, se Nejvyšší soud ve smyslu § 242 odst. 3 o. s. ř. dále zabýval případnou existencí zmatečnostních vad uvedených v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., případně jiných vad řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci.

36. Z výše citované rozhodovací praxe Nejvyššího soudu (usnesení ze dne 17. 6. 2008, sp. zn. [22 Cdo 1290/2007](#), ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. [23 Cdo 1141/2015](#), a ze dne 17. 3. 2016, sp. zn. [29 Cdo 4153/2015](#)) vyplývá, že k provedení revizního znaleckého posudku, tj. k přezkumu znaleckého posudku jiným znalcem či znaleckým ústavem, může soud přistoupit jen v případě, že se mu nepodaří odstranit pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, případně rozpory mezi dvěma znaleckými posudky po slyšení znalce (obou znalců). Soud prvního stupně po slyšení zástupce znaleckého ústavu FCH VUT B. pochybnosti o správnosti tohoto posudku neměl a rozpor s jinými odbornými závěry prezentovanými v řízení neshledával. Odvolací soud proto pochybil, přistoupil-li za této situace k provedení „revizního“ znaleckého posudku Kloknerova ústavu a revizního znaleckého posudku TSÚS Bratislava pro vzájemné rozpory znaleckého posudku FCH VUT B. s posudky a odbornými

zprávami předloženými účastníky řízení, aniž se předtím pokusil takové rozpory odstranit prostřednictvím slyšení znalců.

37. Lze přisvědčit též námitce žalovaného, že odvolací soud zatížil řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci i tím, že v uvedené situaci, kdy měl oproti závěrům soudu prvního stupně za to, že důkazy provedené v řízení před soudem prvního stupně zakládají rozpornost odborných závěrů o příčinách poruch betonových podlah na předmětné akci, a kdy na základě vlastního dokazování provedeného „revizním“ znaleckým posudkem Kloknerova ústavu, výsledkem jeho zástupce a revizním znaleckým posudkem TSÚS B. dospěl ke skutkovému závěru o bezvadnosti betonové směsi dodané žalobkyní, který byl odlišný od skutkového závěru, ze kterého vycházel soud prvního stupně, aniž by též zopakoval dokazování k této skutečnosti provedené soudem prvního stupně (srov. § 213 odst. 2 o. s. ř.). Soud prvního stupně přitom nevycházel pouze z obsahu listinných důkazů a znaleckého posudku FCH VUT B., ale hodnotil též výpovědi svědků a zástupce znaleckého ústavu. Odvolací soud si tak pro svůj odlišný skutkový závěr nezjednal rovnocenné podklady a postupoval v rozporu se zásadou bezprostřednosti, čímž porušil též právo žalovaného na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (k tomu z četné rozhodovací praxe srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. [33 Cdo 5121/2008](#), nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 8. 2017, sp. zn. [III. ÚS 3432/15](#), a ze dne 12. 10. 2004, sp. zn. [IV. ÚS 57/04](#)).

38. Odvolací soud také pochybil, pokud neprovedení důkazu dalším revizním znaleckým posudkem navrhovaným žalovaným a znaleckým posudkem Kloknerova ústavu č. 864/2015/1500J069 předloženým v průběhu odvolacího řízení žalobkyní k dalšímu zpochybnění závěrů znaleckého posudku FCH VUT B. odůvodnil (mimo jiné) tím, že šlo o nepřipustné nové skutečnosti uplatněné v odvolacím řízení v rozporu s ustanovením § 205a o. s. ř. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 12. 8. 2014, sp. zn. [32 Cdo 1124/2014](#), navázal na dřívější judikatorní závěry (v uvedeném rozsudku citované), podle kterých hodlá-li účastník řízení prosazovat právně významnou skutečnost, k jejímuž posouzení je třeba odborných znalostí, splní svou důkazní povinnost již tím, že k prokázání oné skutečnosti označí důkaz znaleckým posudkem. Na základě důkazního návrhu účastníka na vypracování znaleckého posudku tudíž soud nechá vypracovat nejen požadovaný znalecký posudek, ale v případě pochybností o jeho správnosti též revizní znalecký posudek. Návrh účastníka na vypracování revizního znaleckého posudku nemá charakter nového a v systému koncentrace řízení či neúplné apelace tudíž zásadně nepřipustného důkazu, nýbrž toliko námitek směřujících proti správnosti vyhotoveného znaleckého posudku, které lze uplatnit i po koncentraci řízení a které se zřetelem k jejich povaze lze po koncentraci řízení též procesním způsobem osvědčit např. prostřednictvím posudku jiného znalce či odborného vyjádření sloužícího ke zpochybnění použitých znaleckých metod. Nejvyšší soud tedy dovodil i v poměrech právní úpravy občanského soudního řádu účinné od 31. 8. 2011, že zákaz novot v odvolacím řízení ovládaném zásadou neúplné apelace (srov. § 213 odst. 2 ve spojení s § 205a odst. 1 a § 211a o. s. ř.) nebrání odvolacímu soudu v provedení důkazu revizním znaleckým posudkem bez zřetele na to, zda bylo jeho provedení navrženo před soudem prvního stupně, a že námitky směřující proti správnosti vyhotoveného znaleckého posudku, které lze uplatnit i po koncentraci řízení, je možné se zřetelem k jejich povaze po koncentraci řízení osvědčit též prostřednictvím posudku jiného znalce.

39. Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), rozsudek odvolacího soudu podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil (včetně závislých výroků o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

40. Právní názor Nejvyššího soudu je pro odvolací soud závazný (§ 243g odst. 1 část věty první za středníkem, ve spojení s § 226 odst. 1 o. s. ř.).

č. 34

Jestliže se vznik pohledávek způsobilých k započtení posuzuje podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a obchodního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013, posuzuje se otázka, zda dlužník může použít k započtení vůči postupníkovi i své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky, podle ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. Na délku lhůty „bez zbytečného odkladu“, stanovené dlužníku v § 529 odst. 2 obč. zák. ke splnění oznamovací povinnosti vůči postupníku, nemá sama o sobě žádný vliv skutečnost, že na majetek dlužníka je vedeno insolvenční řízení a že tuto povinnost má splnit insolvenční správce dlužníka.

č. 34

Nesplní-li dlužník řádně a včas oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., nemůže později použít k započtení proti postoupené pohledávce pohledávku, kterou měl vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným, bez zřetele k tomu, že v té době byla postoupená pohledávka sporná nebo pochybná.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 06. 2021, sen. zn. 29 ICdo 82/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.82.2019.1

Započtení pohledávky, Lhůty

§ 529 obč. zák., § 1884 o. z., § 3028 odst. 3 o. z.

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalované proti druhému výroku rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 3. 2019, aby následně zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 3. 2019, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem ze dne 8. 6. 2018, č. j. 76 ICm 4996/2017-47, Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Zamítl žalobu, kterou se žalobce [A. F. spol. s r. o. (dále též jen „společnost A“)] domáhal vůči žalované (JUDr. Mgr. M. J. M., jako insolvenční správkyni dlužníka B., s. r. o.) určení, že jeho pohledávky č. P-169/1 ve výši 780. 000 Kč a č. P-169/5 ve výši 22.237.824,13 Kč, přihlášené do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, nadále trvají (bod I. výroku).

[2] Uložil žalobci zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení do 3 dnů od právní moci rozhodnutí částku 10. 200 Kč (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 529 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“), z ustanovení § 1884, § 1982 a § 1986 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), a z ustanovení § 18, § 19 a § 173 odst. 4 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl po provedeném dokazování k následujícím závěrům:

3. Obě pohledávky žalobce zanikly započtením (na základě jednostranného úkonu žalované z 19. 5. 2017) k 19. 5. 2017, takže byl důvod je v insolvenčním řízení odmítnout (což insolvenční soud učinil usnesením ze dne 30. 10. 2017, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-14).

4. V situaci, kdy původním majitelem obou pohledávek byla společnost B. CZ, s. r. o. (dále jen „společnost Z“), vůči které měl (insolvenční) dlužník pohledávku, kterou žalovaná použila k započtení, bylo předmětem sporu mezi stranami především to, zda žalovaná včas sdělila nabyvateli pohledávek, že má pohledávku (způsobitou k započtení) vůči společnosti Z.

5. Jelikož k postoupení pohledávek (na žalobce) došlo v roce 2014, je vyloučeno na věc aplikovat § 529 odst. 2 obč. zák. a insolvenční soud je názoru, že na věc není použitelné ani ustanovení § 1884 o. z., a to vzhledem ke zvláštnímu ustanovení § 18 insolvenčního zákona, jež předpokládá, že k přechodu pohledávky nestačí pouhé uzavření smlouvy o postoupení pohledávky; je vyžadováno ještě rozhodnutí (insolvenčního) soudu. Insolvenční správce se (tedy) nedozvídá o přechodu pohledávky oznámením věřitele, ale až doručením rozhodnutí (insolvenčního) soudu; proto není povinen reagovat na doručení oznámení věřitele. Z ustanovení § 19 insolvenčního zákona je zřejmé, že pro nabyvatele pohledávky platí stav v době, kdy se stal účastníkem řízení „automaticky ze zákona“. Insolvenční správce nemá vůči nabyvateli pohledávky zvláštní informační povinnost a naopak je povinností nabyvatele pohledávky seznámit se se stavem insolvenčního řízení.

6. O absenci „klasického občanskoprávního vztahu“ mezi insolvenčním správcem a přihlášeným věřitelem vypovídá i skutečnost, že uspokojení přihlášených pohledávek předchází zvláštní režim (konečná zpráva a rozvrhové usnesení) a není vyloučeno, aby insolvenční správce učinil úkon směřující k započtení až v rámci těchto procesních úkonů; obranou věřitele by pak mohly být pouze včasné námitky. Pro tento závěr svědčí i „fakt“, že není v možnostech insolvenčního správce reagovat na všechna oznámení, která obdrží v průběhu insolvenčního řízení. Jistě nebylo záměrem zákonodárce, aby insolvenční správce pokaždé, kdy dojde ke změně v osobě některého ze stovek přihlášených věřitelů, reagoval oznámením o tom, jaké nároky může vůči nabyvateli uplatnit. Z popisu skutkového děje vyplývá, že k postoupení pohledávky došlo až po té, kdy v průběhu incidenčního sporu vyšlo najevo, že spor přihlášeného věřitele o pravost pohledávky může být bezdůvodný, neboť platební rozkaz Krajského soudu v Ostravě nabyt právní moci.

7. Insolvenční správce tedy byla oprávněna započíst vůči nabyvateli pohledávky (ve smyslu ustanovení § 1986 o. z.) pohledávku „majetkové podstaty“ za společností Z, bez ohledu na to, zda a kdy oznámila nabyvateli pohledávky existenci pohledávky způsobilé k započtení.

8. Pouze „na okraj“ insolvenční soud uvádí, že kdyby dospěl k závěru, že je nutno aplikovat ustanovení § 1884 o. z., měl by za to, že šlo o oznámení „bez zbytečného odkladu“.

9. Pohledávka ve výši 22. 237. 824,13 Kč byla předmětem incidenčního sporu a žalobce jako nabyvatel pohledávky učinil v incidenčním řízení první úkon 6. 11. 2014 písemným vyjádřením, na který žalovaná reagovala podáním z 29. 1. 2015, v němž upozornila na pohledávku způsobilou k započtení. I když mezi těmito úkony uběhlo 84 dnů, jde o bezprostřední reakci. V soudních řízeních, která běžně trvají měsíce a roky, má (totiž) pojem „bez zbytečného odkladu“ jiný význam, než v dynamických obchodních vztazích. Lhůta by byla zachována, i kdyby insolvenční správce oznámila existenci pohledávky na nejbližším soudním jednání poté, co došlo ke změně osoby věřitele v procesním postavení žalobce.

10. U pohledávky ve výši 780. 000 Kč (která nebyla předmětem incidenčního sporu), by insolvenční soud měl (ve smyslu ustanovení § 1884 o. z.) oznámení za včasné, i kdyby bylo uskutečněno v rámci návrhu na částečný rozvrh nebo (tam, kde částečný rozvrh není navržen) v konečné zprávě, bez ohledu na to, jak dlouhý čas uběhl mezi postoupením pohledávky a těmito úkony. Podmínkou je, aby šlo o první bezprostřední úkon insolvenční správce vůči nabyvateli pohledávky.

11. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 3. 2019, č. j. 76 Icm 4996/2017, 101 VSPH 818/2018-82 (KSLB 76 INS 14670/2011):

[1] Změnil rozsudek insolvenčního soudu tak, že žalobě vyhověl (první výrok).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

12. Odvolací soud – vycházejí rovněž z ustanovení § 18 insolvenčního zákona a z ustanovení § 1884 o. z. – dospěl po přezkoumání napadeného rozhodnutí k závěru, že insolvenční soud správně zjistil skutkový stav věci, leč nepřijal na jeho základě správné právní závěry. K tomu dále uzavřel, že:

13. Insolvenční soud zaměnil možnost insolvenční správce učinit jednostranný úkon směřující k započtení s lhůtami, v nichž insolvenční správce musí (jako každý jiný věřitel) oznámit postupníku (jenž je přihlášeným věřitelem), že má za postupitelem pohledávku způsobilou k započtení.

14. Směřuje-li jednostranný úkon insolvenční správce k započtení pohledávky, kterou má dlužník (jako věřitel) za postupitelem, vůči postupníku, přivodí zánik pohledávky postupníka (přihlášené do insolvenčního řízení) jen tehdy, jestliže předtím insolvenční správce postupníku oznámila, že (dlužník) má vůči postupiteli pohledávku (způsobilou k započtení), ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“ poté, kdy se dozvěděla o postoupení.

15. Ze skutkových zjištění insolvenčního soudu pak vyplývá, že prvnímu postupníku [D. O. s. r. o. (dále jen „společnost D“)] neoznámila žalovaná existenci pohledávky způsobilé k započtení vůbec a že vůči druhému postupníku (žalobci) tak učinila (v rámci incidenčního sporu vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. 76 Icm 1233/2012) až podáním datovaným 29. 1. 2015, které insolvenční soud doručil žalobci 3. 2. 2015.

16. Oznámení společnosti D (jako postupitele), že pohledávku přihlášenou do insolvenčního řízení (postihující obě předmětné pohledávky) postoupila žalobci smlouvou o postoupení

pohledávky ze dne 21. 7. 2014, bylo doručeno žalované 28. 7. 2014; insolvenční soud pak rozhodl o změně v osobě věřitele předmětné pohledávky usnesením ze dne 8. 8. 2014 (č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-9).

17. Postupník se stává majitelem postoupené pohledávky již okamžikem uzavření smlouvy o postoupení pohledávky, i když k postoupení dojde v průběhu insolvenčního řízení, do kterého byla postupovaná pohledávka řádně přihlášena; rozhodnutí podle § 18 insolvenčního zákona je jen procesní povahy. I kdyby ale odvolací soud vyšel z toho, že žalovaná se dozvěděla o postoupení pohledávky až z usnesení insolvenčního soudu ze dne 8. 8. 2014, pak je stále evidentní, že žalovaná oznámila žalobci (coby druhému postupníku), že má za společností Z pohledávku (způsobilou k započtení) až za více než 6 měsíců poté, kdy se dozvěděla o postoupení. Takovou dobu nelze „rozumně uznat“ za dobu „bez zbytečného odkladu“ ve smyslu ustanovení § 1884 odst. 1 o. z. Řečené pak tím spíše platí o pohledávce ve výši 780. 000 Kč, zjištěné již při přezkumném jednání konaném 2. 4. 2012.

č. 34

18. Vzhledem k tomu, že nebyl dodržen zákonný postup dle § 1884 o. z., sporné pohledávky nemohly zaniknout jednostranným úkonem insolvenční správkyně směřujícím k započtení pohledávky dlužníka za společností Z vůči těmto pohledávkám žalobce.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

19. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalovaná dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právních otázek, které v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyly vyřešeny, konkrétně otázek:

[1] Naplňuje usnesení o vstupu žalobce do insolvenčního řízení samo o sobě hmotněprávní znaky pojmu „dozvědět se o postoupení pohledávky“ s účinky podle § 1884 o. z.?

[2] Nakolik má být v poměrech insolvenčního řízení lhůta k notifikaci započitatelné pohledávky vůči insolvenčnímu soudu poměřována jako přiměřená v řádech dní?

[3] Je dána povinnost notifikovat započitatelnou pohledávku proti pohledávce pochybné a sporné?

[4] Trvá povinnost notifikovat započitatelnou pohledávku osobě, které jsou existence a uplatnění započitatelné pohledávky známy?

20. Dovolatelka namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud napadené rozhodnutí změnil v tom duchu, že potvrdí rozsudek insolvenčního soudu. V mezích uplatněného dovolacího důvodu argumentuje dovolatelka k položeným otázkám následovně:

K otázce č. 1 (Začátek běhu lhůty k oznámení započitatelné pohledávky).

21. Usnesení insolvenčního soudu o vstupu žalobce do insolvenčního řízení nemá podobu oznámení o postoupení pohledávky a insolvenční správce není na tomto řízení účasten. Jelikož z výroku předmětného usnesení nevyplývá postoupení pohledávky, má dovolatelka za to, že lhůta k oznámení započitatelné pohledávky jí ve smyslu ustanovení § 1884 o. z. dosud nezačala běžet.

K otázce č. 2 (Lhůta k oznámení započitatelné pohledávky).

22. V insolvenčním řízení vstupuje mezi dlužníka a jeho věřitele jako další procesní subjekt insolvenční správce, který nemá důvod přezkoumávat pozice všech osob vstupujících do řízení před zařazením pohledávek do rozvrhu. O vstupu (nového věřitele) do řízení pak rozhoduje insolvenční soud bez ingerence insolvenčního správce. Tomu by pro poměry insolvenčního řízení měl být přizpůsoben i výklad lhůty „bez zbytečného odkladu“, jenž odvolací soud na věc aplikoval (nesprávně) mechanicky bez zohlednění postavení insolvenčního správce.

č. 34

K otázce č. 3 (Oznámení započitatelné pohledávky proti pochybné a sporné pohledávce).

23. Pohledávka „žalovaného“ (správně žalobce) přestala být spornou až rozhodnutím o její pravosti a dovolatelka „neměla nepovažovat“ žalobce (ani jeho právního předchůdce) za věřitele s existující pohledávkou (vyjma dílčí pohledávky č. P 169/1). Závazným právním názorem odvolacího soudu v řízení o určení pravosti pohledávky bylo vyloučeno započtení na spornou pohledávku, takže dovolatelka nemohla činit žádné právní jednání směřující k zániku žalobcovy pohledávky. Proto míní, že „stejně kritérium náleží k posouzení relevance oznamované námitky proti sporné pohledávce podle § 1884 o. z.“

K otázce č. 4 (Oznámení započitatelné pohledávky, jejíž uplatnění je postupníku známo).

24. Povinnost oznámit započitatelnou pohledávku dovolatelka neměla. Podle „rozhodnutí NS ČR 32 Cdo 2290/2014“ [správně jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 4. 2016, sp. zn. [32 Cdo 2290/2014](#), uveřejněný v časopise Soudní judikatura, číslo 9, ročníku 2016, pod číslem 115, který je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Nejvyššího soudu] se vědomé vady zhotoviteli neoznamují. Žalobce nabýval nezjištěnou pohledávku, a že jde o popřenou pohledávku, věděl z insolvenčního rejstříku. Skutečnost, že je uplatňována kompenzační námitka, byla žalobci známa ze spisu ve sporu o pravost pohledávky; šlo tedy o vlastnost pohledávky žalobci známou.

25. Závěrem si dovolatelka klade otázku obecného smyslu nalézání práva soudem, vytýkajíc odvolacímu soudu, že přiznal ochranu zneužití práva žalobcem. Nepřihlédl (totiž) k simulaci právních jednání žalobce, která nesledují žádný (jiný) hospodářský účel. Antedatování postupní smlouvy před notifikací započitatelné pohledávky, postupování pohledávky ve sledu čtyř dní, a žádné plnění věřitelům společnosti Z společně osvědčují, že tu nebyl žádný skutečný hospodářský účel postupování pohledávky věřitele na žalovaného a jeho předchůdce. Šlo o smlouvy, které svým významem měly být poměřovány právní větou podle „NSČR 22 Cdo 1772/2004 ze dne 16. 11. 2004“ (správně jde o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2004, sp. zn. [22 Cdo 1772/2004](#), uveřejněný pod číslem 23/2005 Sb. rozh. obč.), když žalobce zjevně sledoval (a dosáhl) výsledku právní normou „nepředávaného“ (zjevně míněno nepředvídaného) a nežádoucího a svým nepoctivým jednáním obcházel

zákon. Smyslem počínání žalobce bylo pouze a výlučně zmařit započtení pohledávky majetkové podstaty proti pohledávce přihlášeného věřitele a zajistit si tak účast na rozvrhu, s vědomím, že uspokojení pohledávky majetkové podstaty podle exekučního titulu už bylo (jednáním stejných osob) zmařeno dříve. Postupováním měla být a byla zhoršena dobytnost pohledávky majetkové podstaty.

26. Žalobce ve vyjádření má napadený rozsudek za správný a dovolání za nedůvodné. K tomu především uvádí, že část dovolacích důvodů směřuje vůči skutkovým zjištěním (údajné důvody postoupení pohledávky žalobci) a část je irelevantní, jelikož nezohledňuje jiné podstatné skutečnosti [řešení otázky č. 1 je nadbytečné, jelikož bylo prokázáno, že postoupení pohledávky bylo (vždy) písemně oznámeno žalované]. Za způsobilé dovolacího přezkumu pokládá žalobce pouze otázky č. 2 a 3, maje ovšem dovolání i potud za nedůvodné, když:

[1] Žalovaná nenaplnila hmotněprávní podmínku vyjádřenou v § 529 odst. 2 obč. zák., případně v § 1884 odst. 1 o. z., neboť ve lhůtě bez zbytečného odkladu poté, kdy se dozvěděla o postoupení pohledávky, neoznámila postupníku existenci vzájemné pohledávky dlužníka.

[2] Lhůtu „bez zbytečného odkladu“ vymezuje ustálená judikatura tak, že jde (v závislosti na konkrétních okolnostech věci) o lhůtu v rádech dnů, maximálně týdnů. Dlužník i žalovaná obdrželi v červenci (nejpozději na počátku srpna) 2014 písemná oznámení o postoupení pohledávky, na která žalovaná nereagovala několik měsíců, takže se nemůže dovolávat délky nebo složitosti insolvenčního řízení.

27. Se zřetelem ke znění přechodných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, žalobce usuzuje, že na danou věc se mají aplikovat příslušná ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, vzhledem k obsahové shodnosti obou úprav však míní, že pro účely právní argumentace lze vyjít ze závěrů literatury a judikatury k oběma normám. K dovolatelkou položeným otázkám argumentuje žalobce v podrobnostech následovně:

K otázce č. 1 (Začátek běhu lhůty k oznámení započitatelné pohledávky).

28. Oba soudy správně zjistily, že žalovaná se dozvěděla o postoupení pohledávek nejpozději na počátku srpna 2014 a tato skutková zjištění není dovolací soud oprávněn přezkoumávat. Žalované tedy začala běžet notifikační lhůta podle § 529 odst. 2 obč. zák. (§ 1884 odst. 1 o. z.) po doručení oznámení o postoupení datovaného 17. 7. 2014, potažmo po doručení oznámení o postoupení datovaného 22. 7. 2014, leč „bez zbytečného odkladu“ tak neučinila.

K otázce č. 2 (Lhůta k oznámení započitatelné pohledávky).

29. Potud se žalobce dovolává závěrů formulovaných v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 10. 12. 2013, sp. zn. [32 Cdo 2484/2012](#), s tím, že prvním právním jednáním, které soudy označily za oznámení započitatelných pohledávek dlužníka, bylo až písemné podání žalované ze dne 26. 1. 2015 (v rámci incidenčního sporu vedeného u insolvenčního soudu pod sp. zn. 76 ICm 1233/2012), doručené žalobci dne 3. 2. 2015, tedy po více než 6 měsících poté, kdy se žalovaná dozvěděla o postoupení. Argument, že lhůta „bez zbytečného odkladu“ se posuzuje jinak v poměrech insolvenčního řízení, nemá zákonný podklad. Okolností konkrétního případu, na níž by závisela délka lhůty „bez zbytečného odkladu“, není délka

trvání závazkového vztahu mezi účastníky, ani délka soudního řízení, v jehož rámci mělo dojít k oznámení započitatelné pohledávky.

K otázce č. 3 (Oznámení započitatelné pohledávky proti pochybné a sporné pohledávce).

30. Potud žalobce namítá, že žalovaná zaměňuje započtení a notifikační povinnost. Tvrzená spornost pohledávky je ryze subjektivním kritériem, přičemž tvrzení žalované o neexistenci pohledávky se v rámci incidenčního sporu ukázalo lichým. Z dikce § 529 odst. 2 obč. zák. a § 1884 odst. 1 o. z. a ze závěrů literatury [Švestka, J., Spáčil, J., Škárová, M., Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník II. § 460-880. Komentář. 2. vydání. Praha, C. H. Beck, 2009, str. 1695, a Hulmák, M., a kol. Občanský zákoník V. Závazkové právo. Obecná část (§ 1721–2054). Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2014, str. 1119] plyne, že notifikační povinnost je dána vůči jakýmkoli pohledávkám (lhostejno, zda sporným).

č. 34

K otázce č. 4 (Oznámení započitatelné pohledávky, jejíž uplatnění je postupníku známo).

31. Splnění notifikační povinnosti má žalobce za hmotněprávní podmínku možného započtení pohledávky za postupitelem vůči postupníku. Z procesních kroků, jež žalovaná učinila v řízení vedeném u insolvenčního soudu pod sp. zn. 76 ICm 1233/2012, nelze dovozovat naplnění hmotněprávní podmínky vyplývající z ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák., potažmo z ustanovení § 1884 odst. 1 o. z. (takové oznámení by navíc bylo předčasné, když by k němu nedošlo poté, co se dlužník, potažmo žalovaná, dozvěděli o postoupení).

32. Závěrem se žalobce ohrazuje proti neprokázanému nařčení, že odvolací soud přiznal ochranu zneužití práva žalobcem.

III.

Přípustnost dovolání

33. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

34. Nejvyšší soud se nejprve zabýval přípustností podaného dovolání.

35. Žalovaná podala dovolání výslovně proti oběma výrokům napadeného rozhodnutí. V rozsahu, v němž směřuje proti druhému výroku napadeného rozhodnutí (o nákladech řízení), Nejvyšší soud dovolání, jež může být přípustné jen podle § 237 o. s. ř., bez dalšího odmítl podle § 243c odst. 1 o. s. ř., jelikož přípustnost dovolání proti výroku o nákladech řízení vylučuje ustanovení § 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.

36. V rozsahu, v němž směřuje proti prvnímu výroku napadeného rozhodnutí (o věci samé), může být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř., když potud pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. Důvod připustit dovolání však Nejvyšší soud nemá pro účely odpovědi na otázku č. 1, když napadené rozhodnutí vychází ve skutkové rovině z toho, že společnost D (jako postupitel) oznámila žalované postoupení pohledávky písemně podáním ze dne 22. 7. 2014, doručeným žalované dne 28. 7. 2014 (srov. odstavec 16. výše).

Za této situace nemá smysl řešit, zda takovým oznámením mohlo být též později (8. srpna 2014) vydané usnesení insolvenčního soudu o změně v osobě věřitele.

37. Přípustným shledává Nejvyšší soud dovolání ve vztahu k otázkám č. 2 až 4; u otázek č. 2 a 3 jde o věc dovolacím soudem neřešenou a u otázky č. 4 je napadené rozhodnutí v rozporu s později (po podání dovolání) přijatou judikaturou Nejvyššího soudu.

IV.

Důvodnost dovolání

38. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelkou, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

č. 34

39. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

40. Skutkový stav věci, jak byl zjištěn soudy nižších stupňů, dovoláním nebyl (ani nemohl být) zpochybněn a Nejvyšší soud z něj při dalších úvahách vychází. Pro právní posouzení věci jsou rozhodná především následující skutková zjištění (jak z nich vyšly oba soudy):

41. Dne 8. 12. 2012 přihlásil věřitel Z do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka (mimo jiné) pohledávky ve výši 22 237 824,13 Kč a ve výši 780 000 Kč.

42. Společnost Z (jako postupitel) a společnost D (jako postupník) uzavřely dne 11. 4. 2013 smlouvu o postoupení předmětných pohledávek; podpisy na smlouvě byly ověřeny dne 17. 7. 2014.

43. Platebním rozkazem ze dne 27. 5. 2013, č. j. 11 Cm 12/2013-15, který nabyl právní moci dne 29. 6. 2013 (dále jen „platební rozkaz“), uložil Krajský soud v Ostravě společnosti Z, aby uhradila dovolatelce do majetkové podstaty dlužníka částku 33 435 608,13 Kč s příslušenstvím (představovaným specifikovaným zákonným úrokem z prodlení).

44. Při jednání insolvenčního soudu konaném 11. 4. 2014 ve věci sp. zn. 76 ICM 1233/2012 [šlo o incidenční spor, v němž se žalobce (původně společnost Z, pak společnost D a nakonec společnost A) domáhal vůči dovolatelce určení, že má za dlužníkem pohledávky ve výši 956. 129,19 Kč, 7 737 327 Kč, 1 854 855,19 Kč, 8 470 132,50 Kč a 25 602 897,80 Kč] založila dovolatelka do spisu kopii platebního rozkazu opatřenou doložkou právní moci a oznámila tehdejšímu žalobci (společnosti Z), že má pohledávku, kterou může započíst vůči jeho pohledávce.

45. Dne 17. 7. 2014 došel insolvenčnímu soudu návrh společnosti D na vstup do (insolvenčního) řízení namísto společnosti Z.

46. Podáním datovaným 17. 7. 2014, předaným na poštu k přepravě 23. 7. 2014, oznámila společnost Z dovolatelce a dlužníku postoupení pohledávky společnosti D.

č. 34

47. Usnesením ze dne 18. 7. 2014, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-5, doručeným dovolatelce 21. 7. 2014, insolvenční soud připustil, aby do (insolvenčního) řízení vstoupila na místo společnosti Z společnost D jako nabyvatel přihlášené pohledávky společnosti Z.

48. Společnost D (jako postupitel) a žalobce (jako postupník) uzavřeli dne 21. 7. 2014 smlouvu o postoupení předmětných pohledávek.

49. Podáním datovaným 22. 7. 2014, předaným na poštu k přepravě 28. 7. 2014, oznámila společnost D dovolatelce a dlužníku postoupení pohledávky společnosti A (žalobci).

50. Dne 7. 8. 2014 došel insolvenčnímu soudu návrh, aby společnost A vstoupila do (insolvenčního) řízení namísto společnosti D.

51. Usnesením ze dne 8. 8. 2014, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-9, insolvenční soud připustil, aby do (insolvenčního) řízení vstoupila na místo společnosti D společnost A jako nabyvatel přihlášené pohledávky společnosti D.

52. Dovolatelka pod bodem 8 podání datovaného 29. 1. 2015 ve věci sp. zn. 76 ICm 1233/2012, doručeného právnímu zástupci žalobce 3. 2. 2015, popisuje pohledávku k započtení, odkazujíc na pravomocný platební rozkaz.

53. Rozsudkem ze dne 23. 1. 2017, č. j. 76 ICm 1233/2012-319, insolvenční soud mimo jiné určil, že část žalobcovy pohledávky ve výši 22 237 824,13 Kč je po právu.

54. Dne 19. 5. 2017 učinila dovolatelka úkon směřující k započtení pohledávky dlužníka vůči společnosti Z, přiznané dlužníku platebním rozkazem, proti pohledávkám žalobce za dlužníkem ve výši 780 000 Kč (P-169/1) a ve výši 22 237 824,13 Kč (P-169/5).

55. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku:

§ 140 (insolvenčního zákona)

(...)

(2) Započtení vzájemných pohledávek dlužníka a věřitele je po rozhodnutí o úpadku přípustné, jestliže zákonné podmínky tohoto započtení byly splněny před rozhodnutím o způsobu řešení úpadku, není-li dále stanoveno jinak.

(3) Započtení podle odstavce 2 není přípustné, jestliže dlužníkům věřitel

a/ se ohledně své započitatelné pohledávky nestal přihlášeným věřitelem, nebo

b/ získal započitatelnou pohledávku neúčinným právním úkonem, nebo

c/ v době nabytí započitatelné pohledávky věděl o dlužníkově úpadku, anebo

d/ dosud neuhradil splatnou pohledávku dlužníka v rozsahu, v němž převyšuje započitatelnou pohledávku tohoto věřitele.

(...)

§ 186 (insolvenčního zákona)

(1) Jestliže pohledávka přihlášeného věřitele byla v průběhu insolvenčního řízení uspokojena nebo zanikla jiným způsobem a přihlášený věřitel nevzal přihlášku bez zbytečného odkladu zpět, insolvenční soud jeho účast v insolvenčním řízení ukončí rozhodnutím, které se doručuje zvláště přihlášenému věřiteli, dlužníku a insolvenčnímu správci. Proti tomuto rozhodnutí, které musí být odůvodněno, nejsou opravné prostředky přípustné; v odůvodnění však insolvenční soud vždy uvede důvod zániku pohledávky.

č. 34

(2) Přihlášený věřitel, který tvrdí, že jeho pohledávka nebyla v průběhu insolvenčního řízení uspokojena ani nezanikla jiným způsobem, se může žalobou podanou u insolvenčního soudu domáhat určení, že jeho pohledávka nadále trvá. Žaloba musí být podána proti insolvenčnímu správci, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne, kdy přihlášenému věřiteli bylo doručeno rozhodnutí podle odstavce 1. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního dne lhůty soudu. Nebyla-li žaloba včas podána, platí, že pohledávka přihlášeného věřitele zanikla způsobem uvedeným v rozhodnutí podle odstavce 1. Totéž platí, jestliže insolvenční soud žalobu zamítne, odmítne ji nebo řízení o ní zastaví. Právní mocí rozhodnutí, kterým insolvenční soud žalobě vyhoví, se účast přihlášeného věřitele v insolvenčním řízení obnovuje. Žaloba se projednává jako incidenční spor.

§ 526 (obč. zák.)

(1) Postoupení pohledávky je povinen postupitel bez zbytečného odkladu oznámit dlužníkovi. Dokud postoupení pohledávky není oznámeno dlužníkovi nebo dokud postupník postoupení pohledávky dlužníkovi neprokáže, zproští se dlužník závazku plněním postupiteli.

(2) Oznámí-li dlužníkovi postoupení pohledávky postupitel, není dlužník oprávněn se dožadovat prokázání smlouvy o postoupení.

§ 529 (obč. zák.)

(1) Námitky proti pohledávce, které dlužník mohl uplatnit v době postoupení, zůstávají mu zachovány i po postoupení pohledávky.

(2) Dlužník může použít k započtení vůči postupníkovi i své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526), jestliže je oznámil bez zbytečného odkladu postupníkovi. Toto právo má dlužník i v případě, že jeho pohledávky v době oznámení nebo prokázání postoupení nebyly ještě splatné.

§ 3028 (o. z.)

(…)

(3) Není-li dále stanoveno jinak, řídí se jiné právní poměry vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé, včetně práv a povinností z porušení smluv uzavřených přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dosavadními právními předpisy. To nebrání ujednání stran, že se tato jejich práva a povinnosti budou řídit tímto zákonem ode dne nabytí jeho účinnosti.

56. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona již v době rozhodnutí o úpadku dlužníka (22. 12. 2011), přičemž změny ustanovení § 140 odst. 1 a § 186 odst. 1 insolvenčního zákona provedené s účinností od 1. 6. 2019 zákonem č. 31/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, se v této insolvenční věci neuplatní vzhledem k článku II (Přechodné ustanovení) části první zákona č. 31/2019 Sb. Ustanovení § 526 a § 529 obč. zák. ve výše uvedené podobě (pro věc opět rozhodné) platila v době do 1. 1. 2014, kdy byl zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, zrušen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem. Ustanovení § 3028 odst. 3 o. z. platí v nezměněné podobě od 1. 1. 2014.

57. Ve výše ustaveném skutkovém a právním rámci Nejvyšší soud úvodem poznamenává, že předmětný spor vzešel (jako incidenční spor) z toho, že na základě úkonu dovolatelky ze dne 19. 5. 2017, směřujícího (za podmínek § 140 insolvenčního zákona) k započtení pohledávky dlužníka za společností Z proti přihlášeným pohledávkám žalobce za dlužníkem ve výši 780 000 Kč a ve výši 22 237 824,13 Kč, insolvenční soud usnesením ze dne 30. 10. 2017, č. j. KSLB 76 INS 14670/2011-P169-14, tyto žalobcovy pohledávky „odmítl“ dle § 186 odst. 1 insolvenčního zákona, což žalobce vedlo k podání (včasné) určovací žaloby předjímané ustanovením § 186 odst. 2 insolvenčního zákona.

58. V předchozích fázích řízení též nebylo sporu o tom, že jak pohledávka dlužníka vůči společnosti Z, tak pohledávky žalobce vůči dlužníku jsou pohledávkami vzniklými ze smluv uzavřených před 1. lednem 2014.

59. V rozsudku ze dne 18. 4. 2018, sp. zn. [32 Cdo 5234/2016](#), uveřejněném pod číslem 77/2019 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud vysvětlil, že pro způsobilost pohledávek ze smluv k započtení je podle § 3028 odst. 3 věty první o. z. rozhodná právní úprava, kterou se řídí smlouvou založený závazkový poměr, z něhož pohledávka vznikla. Srov. též důvody rozsudku ze dne 20. 2. 2019, sp. zn. [26 Cdo 4795/2017](#), uveřejněného pod číslem 23/2020 Sb. rozh. obč., důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2020, sen. zn. [29 ICdo 128/2018](#), uveřejněného pod číslem 29/2021 Sb. rozh. obč., nebo důvody rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 1. 2021, sp. zn. [31 Cdo 1475/2020](#),

uveřejněného pod číslem 58/2021 Sb. rozh. obč. Odtud pro poměry dané věci především plyne, že pro účely odpovědi na otázku, zda předmětné pohledávky byly způsobilé k započtení, je rozhodný výklad ustanovení § 529 obč. zák., jež je uplatnitelné (při absenci jiné právní úpravy v zákoně č. 513/1991 Sb., obchodním zákoníku, ve znění účinném do 31. 12. 2013) i na pohledávky vzešlé z obchodních závazkových vztahů.

60. Jinak řečeno, jestliže se vznik pohledávek způsobilých k započtení posuzuje podle ustanovení zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, a obchodního zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 2013, posuzuje se otázka, zda dlužník může použít k započtení vůči postupníkovi i své k započtení způsobilé pohledávky, které měl vůči postupiteli v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky, podle ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák.

61. Právní posouzení věci oběma soudy je tedy nesprávné již proto, že věc posoudily podle právní normy (zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, a v jeho rámci ustanovení § 1884 o. z.), jež na zjištěný skutkový stav nedopadá; správnou právní normou je v dotčeném ohledu zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (a v jeho rámci pak ustanovení § 529 obč. zák.).

62. K položeným právním otázkám pak Nejvyšší soud činí tyto závěry:

K otázce č. 2 (Lhůta k oznámení započitatelné pohledávky).

63. V rozsudku ze dne 27. 7. 2005, sp. zn. [29 Odo 171/2003](#), uveřejněném pod číslem 33/2006 Sb. rozh. obč. (dále jen „R 33/2006“), Nejvyšší soud ozřejmil, že smysl úpravy obsažené v § 529 odst. 2 obč. zák. tkví v tom, aby dlužník při splnění dále vymezených podmínek mohl jednostranným úkonem nebo dohodou započíst proti pohledávce svého (nového) věřitele (postupníka) svou pohledávku, kterou má nikoli proti postupníku, nýbrž proti postupiteli (původnímu věřiteli), s tím, že k tomu, aby dlužník mohl učinit úkon směřující k započtení pohledávky, kterou má za původním věřitelem (postupitelem) přímo proti novému věřiteli (postupníku), musí být splněny následující podmínky:

[1] Jde o pohledávku způsobilou k započtení.

[2] Dlužník tuto pohledávku měl již v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným. Přitom není podstatné, zda v té době dlužníkova pohledávka byla již splatná nebo zda splatnost nastala až poté, co postupitel dlužníku oznámil (nebo postupník dlužníku prokázal) postoupení pohledávky.

[3] Dlužník bez zbytečného odkladu poté, co mu bylo postoupení pohledávky postupitelem oznámeno nebo postupníkem prokázáno, oznámil novému věřiteli (postupníku), že má vzájemnou pohledávku vůči původnímu věřiteli (postupiteli).

[4] Jsou-li splněny předpoklady popsané pod body [1] až [3], může dlužník učinit jednostranný úkon směřující k započtení pohledávky, kterou má za postupitelem, přímo proti postupníku, je-li jeho pohledávka již splatná nebo dovoluje-li mu zákonná úprava (jinde než v § 529 odst. 2 obč. zák.) započíst si tuto pohledávku, i když splatná není.

64. K časovému určení „bez zbytečného odkladu“ pak Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. [32 Cdo 2484/2012](#) (na nějž poukazuje žalobce), s odkazem na dříve vydaná rozhodnutí Nejvyššího soudu, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu formuloval a odůvodnil závěr, podle něhož z časového určení „bez zbytečného odkladu“ je třeba dovodit, že jde o velmi krátkou lhůtu, již je míněno bezodkladné, neprodlené, bezprostřední či okamžité jednání směřující ke splnění povinnosti či k učinění právního úkonu či jiného projevu vůle, přičemž doba trvání lhůty bude záviset na okolnostech konkrétního případu. V každém konkrétním případě je třeba vždy zkoumat, zda dlužník bezodkladně využil všechny možnosti pro splnění této povinnosti, případně jaké skutečnosti mu v tom bránily. Zásadně jde o lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů, v co nejkratším časovém úseku, přičemž v praxi je nutno tento pojem vykládat podle konkrétních okolností případu v závislosti na účelu, který chce zákonodárce konkrétním ustanovením za pomoci takto určené lhůty dosáhnout. K závěrům tohoto rozsudku se Nejvyšší soud dále přihlásil např. v rozsudku ze dne 10. 10. 2018, sp. zn. [29 Cdo 4180/2016](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura, číslo 3, ročníku 2020, pod číslem 28, v rozsudku ze dne 23. 7. 2019, sp. zn. [27 Cdo 4593/2017](#), uveřejněném pod číslem 37/2020 Sb. rozh. obč., v rozsudku ze dne 26. 11. 2019, sp. zn. [26 Cdo 3607/2019](#), v rozsudku ze dne 24. 8. 2020, sp. zn. [27 Cdo 760/2019](#), v rozsudku ze dne 30. 11. 2020, sp. zn. [23 Cdo 4725/2018](#), nebo v rozsudku ze dne 25. 2. 2021, sen. zn. [29 ICdo 81/2019](#). Přitom nález Ústavního soudu ze dne 15. 8. 2005, sp. zn. [IV. ÚS 314/05](#), uveřejněný pod číslem 159/2005 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu [který je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupný i na webových stránkách Ústavního soudu], z nějž vyšel Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. [32 Cdo 2484/2012](#), se týkal výkladu uvedeného pojmu právě pro účely aplikace § 529 odst. 2 obč. zák.

65. V textu insolvenčního zákona nebo v povaze jím zavedených institutů (včetně těch, jež se týkají přezkoumání přihlášených pohledávek a jejich uspokojování v insolvenčním řízení) pak Nejvyšší soud nenalézá oporu pro závěr, podle kterého by lhůta „bez zbytečného odkladu“, obsažená v ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. jako lhůta pro splnění oznamovací povinnosti dlužníka vůči postupníku, má-li dlužník v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno postoupení pohledávky (§ 526 obč. zák.), pohledávku způsobilou k započtení vůči postupiteli, měla být vymezena jinak (delším časovým úsekem) jen proto, že k postoupení pohledávky došlo v průběhu insolvenčního řízení nebo jen proto, že osobou, která má splnit oznamovací povinnost, není (coby osoba s dispozičními oprávněními ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 a 3 insolvenčního zákona) dlužník, nýbrž insolvenční správce jeho majetkové podstaty.

66. Jako osoba s dispozičními oprávněními (srov. § 229 odst. 3 písm. c/ insolvenčního zákona) je insolvenční správce správcem cizího majetku, konkrétně majetku dlužníka nebo majetku ve vlastnictví jiných osob, na který se po dobu trvání účinků insolvenčního řízení pohlíží jako na dlužníkův majetek (srov. shodně např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 7. 2016, sen. zn. [29 ICdo 49/2014](#), uveřejněného pod číslem 16/2018 Sb. rozh. obč.), a má povinnost postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí (§ 36 odst. 1 insolvenčního zákona). Povaha insolvenční správy majetku ani v případech, v nichž by bylo lze uvažovat (v intencích závěrů obsažených např. v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2019, sen. zn. [29 NSČR 167/2017](#), uveřejněném pod číslem 73/2020 Sb. rozh. obč.) o subsidiární použitelnosti ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, týkajících se plné správy cizího majetku (§ 1409 až § 1447 o. z.), nezakládá (jen proto, že jde o insolvenční správu

majetku) žádný důvod posuzovat délku lhůty „bez zbytečného odkladu“, vymezené ustanovením § 529 odst. 2 obč. zák. ke splnění oznamovací povinnosti dlužníka vůči postupníku, má-li se tak stát v průběhu insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, jinak, než jako „lhůtu v řádu dnů, maximálně týdnů, v co nejkratším časovém úseku“.

67. Jinak řečeno (shrnutu), na délku lhůty „bez zbytečného odkladu“, stanovené dlužníku v § 529 odst. 2 obč. zák. ke splnění oznamovací povinnosti vůči postupníku, nemá sama o sobě žádný vliv skutečnost, že na majetek dlužníka je vedeno insolvenční řízení a že tuto povinnost má splnit insolvenční správce dlužníka. Dovolání, jež argumentuje ve prospěch jiného názoru, potud není důvodné.

68. Zbývá dodat, že v poměrech dané věci postupovaná pohledávka změnila majitele dvakrát; 11. 4. 2013 (ze společnosti Z na společnost D) a 21. 7. 2014 (ze společnosti D na žalobce), avšak lhůta „bez zbytečného odkladu“ začala běžet u postoupení z 11. 4. 2013 až 17. 7. 2014 (kdy společnost Z oznámila dovolatelce postoupení pohledávky společnosti D). Společnost D postoupila pohledávku dále na žalobce (21. 7. 2014), a toto postoupení oznámila dovolatelce podáním datovaným 22. 7. 2014 (leč předaným na poštu k přepravě až 28. 7. 2014).

69. Tam, kde v průběhu relativně krátkého časového úseku dojde opakovaně ke změně majitele pohledávky a kde vždy včas (bez zbytečného odkladu) postupitel oznámí nebo postupník prokáže postoupení pohledávky dlužníku (§ 526 odst. 1 obč. zák.), zbývá k zodpovězení otázka, jak postupovat, jestliže pohledávka změní majitele a postupitel takovou změnu oznámí dlužníku předtím, než dlužníku uplyne lhůta „bez zbytečného odkladu“ počítaná (podle § 529 odst. 2 obč. zák.) ode dne, kdy dlužníku původní majitel pohledávky (první postupitel) oznámil nebo první postupník (stávající postupitel) prokázal první postoupení pohledávky. Je totiž zjevné, že poté, kdy mu stávající postupitel (první postupník) oznámil další postoupení pohledávky, již splnění oznamovací povinnosti dle § 529 odst. 2 obč. zák. vůči prvnímu postupníku neumožní dlužníku učinit následně úkon směřující k započtení pohledávky, kterou má za původním majitelem pohledávky (prvním postupitelem), proti postupované pohledávce, vůči prvnímu postupníku (stávajícímu postupiteli); ten totiž přestal být věřitelem postoupené pohledávky (§ 526 odst. 1 obč. zák.).

70. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že účel zkoumaného ustanovení naplní i postup, kterým dlužník oznámí, že vůči prvnímu postupiteli (původnímu majiteli pohledávky) měl v době, kdy mu bylo oznámeno nebo prokázáno první postoupení pohledávky, pohledávku způsobitou k započtení, poslednímu postupníku ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“ počítané od oznámení nebo prokázání prvního postoupení pohledávky. Účelu uvedeného ustanovení se nicméně neprotiví (garanci, že se mu právě popsáním postupem výrazně nezkrátí lhůta ke komunikaci s dalším postupníkem, dlužníku poskytuje) i postup, kterým dlužník uvedené oznámení zašle ve lhůtě „bez zbytečného odkladu“ počítané ode dne oznámení nebo prokázání prvního postoupení pohledávky prvnímu postupníku, i když se tak stane v době, kdy mu již bylo oznámeno nebo prokázáno další postoupení pohledávky (a i když adresátem oznámení bude osoba, vůči které již pohledávku nebude možné započíst). Ve vztahu k dalšímu (druhému) postupníku dlužníku za této situace poběží lhůta „bez zbytečného odkladu“ znovu ode dne oznámení nebo prokázání dalšího postoupení pohledávky.

K otázce č. 3 (Oznámení započitatelné pohledávky proti pochybné a sporné pohledávce).

71. Zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013, neobsahuje [oproti úpravě obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku (srov. § 1987 odst. 2 o. z. a závěry rozsudku velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2020, sp. zn. [31 Cdo 684/2020](#), uveřejněného pod číslem 37/2021 Sb. rozh. obč.)] žádnou výslovnou úpravu (ne)možného započtení pohledávek sporných či pochybných (terminologií § 1987 odst. 2 o. z. jde o pohledávky nejisté nebo neurčité). Ve vztahu ke včasnému splnění oznamovací povinnosti dlužníka vůči postupníku dle § 529 odst. 2 obč. zák. pak požadavek předestíraný dovolatelkou (aby lhůta „bez zbytečného odkladu“ začala běžet až poté, kdy postupníková pohledávka přestane být spornou nebo pochybnou), není dovoditelný ani teleologickým výkladem zkoumaného ustanovení.

č. 34

72. Včasným splněním oznamovací povinnosti vůči postupníku dle § 529 odst. 2 obč. zák. si dlužník pouze vytváří předpoklady pro možné (budoucí) započtení pohledávky, kterou má vůči postupiteli, proti pohledávce, jejímž majitelem se stal postupník. Splnění takové oznamovací povinnosti se týká pohledávky, kterou měl dlužník vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným, lhotejno, že dosud nebyla splatná (srov. [R 33/2006](#), jak citováno v odstavci 63. pod bodem [2] výše). Včasné splnění oznamovací povinnosti nezakládá povinnost dlužníka takovou (oznámenou) pohledávku následně započíst. Bez zřetele k tomu, zda splní oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., totiž dlužníku i po postoupení pohledávky zůstávají zachovány všechny námitky, které proti postoupené pohledávce mohl uplatnit v době postoupení, tedy všechny námitky, které zpochybňují pravost nebo výši pohledávky (srov. § 529 odst. 1 obč. zák.). Nesplní-li ale dlužník řádně a včas oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., nemůže později použít k započtení proti postoupené pohledávce pohledávku, kterou měl vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným, bez zřetele k tomu, že v té době byla postoupená pohledávka sporná nebo pochybná.

73. Ostatně, závěr, že lhůta „bez zbytečného odkladu“ obsažená v § 529 odst. 2 obč. zák., začíná běžet již poté, kdy dlužníku bylo postoupení pohledávky postupitelem oznámeno nebo postupníkem prokázáno, obsahuje již [R 33/2006](#) (jak citováno v odstavci 63. pod bodem [3] výše). Dovolání tak ani potud není opodstatněné.

K otázce č. 4 (Oznámení započitatelné pohledávky, jejíž uplatnění je postupníku známo).

74. Řešením otázky, zda dlužník, který hodlá započíst proti postoupené pohledávce pohledávku, kterou měl vůči postupiteli v době, kdy se postoupení pohledávky stalo vůči němu účinným, musí splnit oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák. i tehdy, je-li postupníku již v době postoupení pohledávky známa existence pohledávky dlužníka vůči postupiteli, se Nejvyšší soud zabýval (po podání dovolání v této věci) v rozsudku ze dne 21. 5. 2020, sp. zn. [32 Cdo 2101/2018](#). V něm uzavřel, že účel ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. tkví v ochraně postupníka; jde o to, aby byla co nejefektivněji zajištěna transparentnost vztahů mezi všemi subjekty zúčastněnými na postoupení. Postupník se má dozvědět bez zbytečného odkladu poté, co se postoupení stane účinným vůči dlužníkovi, že dlužník má vzájemné pohledávky vůči postupiteli, které mohou být započteny vůči němu. Tamtéž Nejvyšší soud dodal, že nelze obecně vyloučit, že v konkrétních poměrech určitého případu tento ochranný účel bude naplněn, aniž by dlužník oznámil postupníku existenci vzájemné pohledávky vůči

postupiteli, jelikož postupník získal o dlužníkově vzájemné pohledávce vědomost už před postoupením a vzhledem k okolnostem případu má k dispozici všechny informace, které by jinak získal (měl získat) z dlužníkovy oznámení. Přitom musí jít o informace aktuální; podstatná je vědomost o stavu pohledávky, jakož i o záměru dlužníka využít ji k započtení, existující v době, kdy se postoupení stalo vůči dlužníku účinným. Ochranný účel předmětného ustanovení není možno redukovat na pouhou vědomost postupníka o vzájemné pohledávce bez dalšího; jeho vědomost je třeba upínat k rozhodnému časovému období. V něm má mít postupník podle zákonné úpravy příležitost učinit si přesnější informovanou představu o tom, co může ve vztahu k dlužníku očekávat. Pouhé informace z bližší či vzdálenější minulosti nemusí dostačovat pro vytvoření této aktuální představy. Bude-li v konkrétním případě naplněn ochranný účel ustanovení § 529 odst. 2 obč. zák. naznačeným způsobem i bez dlužníkovy oznámení, bude na soudu, aby přistoupil k teleologické redukci tohoto ustanovení. K pojmu teleologická redukce srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 12. 2007, sp. zn. [I. ÚS 318/06](#), uveřejněný pod číslem 221/2007 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

č. 34

75. Ze závěrů reprodukováných v předchozím odstavci se především podává nesprávnost názoru dovolatelky, že šlo o jakési „nabytí pohledávky s vědomou vadou“ a o „vlastnost pohledávky“ postupníku známou. Srovnání s oznámením vad díla je potud nevhodné (nepříléhavé) a závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. [32 Cdo 2290/2014](#) (na který dovolatelka odkazuje) jsou pro účely výkladu ustanovení § 529 obč. zák. nepoužitelné.

76. Námitku, že vůči žalobci nemusela plnit oznamovací povinnost dle § 529 odst. 2 obč. zák., neboť existence započitatelné pohledávky dlužníka vůči společnosti Z byla žalobci známa, uplatnila dovolatelka nicméně již v průběhu odvolacího řízení (srov. vyjádření k odvolání z 27. 9. 2018, č. I. 72-73). Odvolací soud se v napadeném rozhodnutí touto otázkou nezabýval (zjevně nemaje pro výsledek sporu její řešení za podstatné). Ve světle závěrů, jež Nejvyšší soud k této otázce zformuloval výše, je tudíž právní posouzení věci odvolacím soudem v dotčeném ohledu neúplné a tudíž i nesprávné.

77. K dovolací argumentaci k otázce obecného smyslu nalézání práva soudem (srov. odstavec 25. výše) Nejvyšší soud uvádí, že potud jde o námitky nepodložené skutkovým stavem, z něž vyšly oba soudy, a tudíž pro výsledek dovolacího řízení bezcenné.

78. Jelikož napadené rozhodnutí neobstálo v rovině řešení otázky č. 4 a jelikož oba soudy věc posoudily podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá (srov. odstavec 59. výše), Nejvyšší soud, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí zrušil (včetně závislého výroku o nákladech řízení) a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 35

K náhradě nemajetkové újmy osob blízkých primárním obětím ublížení na zdraví (sekundárních obětí) slouží speciální ustanovení § 2959 a § 2971 o. z.; tuto náhradu nelze přiznat jen podle obecných ustanovení § 2910 a § 2956 o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 07. 2021, sp. zn. 25 Cdo 64/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.64.2021.1

č. 35

Nemajetková újma (o. z.), Ochrana osobnosti, Nedbalost

§ 2910 o. z., § 2956 o. z., § 2959 o. z., § 2971 o. z.

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, sp. zn. 13 Co 210/2020.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Manžel žalobkyně dne 12. 5. 2015 při dopravní nehodě způsobené řidičkou osobního vozidla pojištěného pro případ odpovědnosti z provozu vozidla u žalované, utrpěl velmi vážná zranění, mnohočetné fraktury horní a dolní čelisti, jiných kostí lebky a obličeje, frakturu nosních kostí, loketní kosti levé horní končetiny, patní kosti levé dolní končetiny, vymknutí jiných částí nad kotníkem levé dolní končetiny, mnohočetné fraktury spinálních výběžků krčních obratlů C6 a C7, frakturu prvního žebra vlevo a otevřené rány jiných částí předloktí levé horní končetiny. Po nehodě byl v ohrožení života, následně prodělal několik operací, byl odkázán na péči třetí osoby, byl mu přiznán 3., posléze 2. stupeň invalidity a vyžadoval dlouhodobou péči žalobkyně. Žalobkyně utrpěla psychický otřes v důsledku nehody, strachu o život manžela a následné dlouhodobé péče, byla nucena vyhledat pomoc psychiatra a za tyto duševní útrapy požaduje částku 200 000 Kč jako přiměřenou peněžitou náhradu nemajetkové újmy. Žalovaná vyplatila na základě povinného ručení všechny nároky poškozeného manžela žalobkyně, pouze nárok žalobkyně neuznala.

2. Obvodní soud pro Prahu 8 rozsudkem ze dne 15. 4. 2020, č. j. 25 C 62/2019-144, žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Jednalo se o druhé zamítavé rozhodnutí ve věci, neboť v prvním rozsudku obvodní soud vyloučil aplikaci § 2959 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), která upravuje odškodnění sekundárních obětí při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví poškozeného, protože dospěl k závěru, že ačkoli byla zranění poškozeného vážná, nejednalo se o stav, který by jej prakticky vyřadil z běžného života, a odkázal na rozsudek dovolacího soudu sp. zn. [25 Cdo 4210/2018](#). Odvolací soud toto rozhodnutí zrušil a uložil obvodnímu soudu, aby se zabýval otázkou, zda není nárok žalobkyně dán podle § 2971 o. z. či podle § 2910 o. z. V dalším řízení tak obvodní soud doplnil dokazování, avšak setrval na svém závěru, že nejde o případ zvláště závažného ublížení na zdraví odůvodňující odškodnit duševní útrapy sekundární oběti podle § 2959 o. z. Ve vztahu

k ustanovení § 2910 o. z. soud uvedl, že pojednává o náhradě majetkové újmy, tedy věcné škody, nikoli o náhradě nemajetkové újmy, navíc výslovně hovoří o porušení povinnosti formulované zákonem, nemá se proto jednat o porušení obecné prevenční povinnosti. Obvodní soud vyloučil i použití § 2971 o. z., které upravuje náhradu nemajetkové újmy, avšak pouze v případě zvláštních okolností, za nichž škůdce újmu způsobil, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně ze zavrženíhodné pohnutky. Dopravní nehodu a tím i újmu na zdraví poškozeného způsobila řidička Y. J., která byla v trestním řízení odsouzena pro přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1 a 2 trestního zákoníku, který měla spáchat tím, že porušila § 5 odst. 2 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., neboť ačkoli její schopnost řízení byla snížena zdravotními problémy, jimiž trpěla ode dne 11. 5. 2015, přesto dne 12. 5. 2015 v 9:30 hodin řídila osobní vozidlo, přičemž v důsledku nevolnosti přejela do levé poloviny vozovky, kde způsobila kolizi několika vozidel včetně motocyklu řízeného manželem žalobkyně. Posléze zjistila, že byla v raném stupni těhotenství. Bylo tedy vyloučeno úmyslné způsobení újmy ze zvlášť zavrženíhodné pohnutky a soud neshledal ani porušení důležité právní povinnosti z hrubé nedbalosti. O míře závažnosti protiprávního jednání dle obvodního soudu svědčí také skutečnost, že v trestním řízení bylo upuštěno od uložení trestu.

č. 35

3. K odvolání žalobkyně Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 16. 9. 2020, č. j. 13 Co 210/2020-171, rozsudek obvodního soudu potvrdil a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými závěry obvodního soudu, které byly mezi účastníky v podstatě nespornými, a v podstatné míře se ztotožnil i se závěry právními. Rovněž odvolací soud vyloučil použití § 2959 o. z., jež umožňuje odškodnit duševní útrapy sekundárních poškozených pouze u zvlášť výjimečných újem na zdraví, jež zasahují do všech sfér zdraví poškozené osoby a prakticky ji vyřadí z běžného života. O takový případ se však v dané věci nejedná, proto bylo na místě posoudit, zda nelze nároku žalobkyně vyhovět podle § 2971 o. z. Avšak i v tomto případě se odvolací soud ztotožnil s právním posouzením obvodního soudu a připomněl, že žalobkyně se domáhá náhrady újmy sekundární oběti, neboť dopravní nehodou byla způsobena újma na zdraví primárnímu poškozenému, manželovi žalobkyně. Pro odškodnění těchto obětí je třeba naplnění zvláštních předpokladů, a v dané věci nedošlo ani k úmyslnému způsobení újmy, ani nešlo posoudit jednání škůdce jako hrubou nedbalost. Odvolací soud připomenul průběh dopravní nehody a uzavřel, že občanský zákoník pod pojmem hrubá nedbalost chápe nedbalost nejvyšší intenzity, jež svědčí o lehkomyšlném přístupu škůdce k plnění svých povinností, kdy je zanedbán požadavek náležité opatrnosti takovým způsobem, že to svědčí o zřejmé bezohlednosti škůdce k zájmům jiných osob (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. [23 Cdo 2702/2012](#), publikovaný pod č. 59/2015 Sb. rozh. obč., část občanskoprávní a obchodní, - dále jen „Sb. rozh. obč.“). V § 2971 o. z. je hrubá nedbalost coby zvláštní okolnost, za níž byla způsobena újma, prakticky postavena naroveň úmyslnému způsobení škody ze zvlášť zavrženíhodných pohnutek. Takového jednání se řidička nedopustila. Odvolací soud odmítl námitku žalobkyně, že nedopadá-li na danou věc zvláštní odpovědnost podle shora citovaných zákonných ustanovení, je třeba postupovat podle ustanovení o obecné odpovědnosti ve smyslu § 2910 a § 2956 o. z., neboť sice nesouhlasil s názorem obvodního soudu, že § 2910 o. z. dopadá jen na věcnou škodu, nicméně dovodil, že zde chybí příčinná souvislost mezi jednáním škůdkyně a imateriální újmu žalobkyně. Její újma se odvíjí od náhrady škody primární oběti, tedy manžela žalobkyně, a je-li zde dána zvláštní právní úprava,

spočívající na zvláštních odpovědnostních předpokladech (§ 2959 a § 2971 o. z.), je vyloučeno užití obecné právní úpravy. Řidička svým jednáním žalobkyni újmu nezpůsobila.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

4. Proti rozsudku odvolacího soudu podala dovolání žalobkyně, neboť má za to, že spočívá v řešení otázek, zda v případě, že škůdce podstatným a negativním způsobem zasáhne do absolutního práva manželky osoby, u které v důsledku jednání škůdce došlo k újmě na zdraví, vznikne škůdci povinnost odčinit této manželce vzniklé duševní útrapy, a zda je hrubá nedbalost v ustanovení § 2971 o. z. postavena naroveň úmyslnému způsobení škody ze zvlášť zavrženíhodných pohnutek, jež dosud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyly řešeny, případně mají být vyřešeny jinak. Dovolatelka v dovolání vylíčila své útrapy a omezení, jež po dopravní nehodě zasáhla do jejího života, a považuje za nespravedlivé, že by tyto zásahy do jejích absolutních práv neměly být odškodnitelné. Závěrem dovolatelka uvedla, že u řidičky nešlo o jediné vybočení z jinak řádného života, neboť v roce 2018 byla rovněž odsouzena za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a přečin obecného ohrožení z nedbalosti, což má svědčit o jejím lehkomyšlném přístupu k plnění povinností řidiče. Dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že hrubá nedbalost podle § 2971 o. z. je stavěna naroveň úmyslnému způsobení škody ze zvlášť zavrženíhodných pohnutek. Jednání řidičky, která s vědomím svých zdravotních obtíží řídila vozidlo po čtyřproudé komunikaci v ranní špičce a způsobila hromadnou dopravní nehodu, je podle dovolatelky třeba považovat za jednoznačně lehkomyšlný přístup k plnění povinností řidiče a jednání hrubě nedbalé. Navrhla proto, aby dovolací soud napadený rozsudkem zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

5. Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že dovolatelka řádně nevymezila podmínky přípustnosti dovolání, vymezené otázky dovolacím soudem dosud neřešené tyto podmínky nesplňují a dovolatelka jen opakuje dosavadní průběh řízení a nesouhlasí se závěry nalézacích soudů. Navrhla proto, aby dovolací soud dovolání odmítl jako nepřipustné, případně zamítl.

III.

Přípustnost dovolání

6. Nejvyšší soud shledal, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky jejího advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), je přípustné pro řešení otázky výkladu pojmu hrubá nedbalost podle § 2971 o. z. a možnosti odškodnění zásahu do absolutních práv sekundárních obětí mimo rámec ustanovení § 2959 a § 2971 o. z., jež obě dosud nebyly v rozhodovací praxi odvolacího soudu za účinnosti nové právní úpravy ve všech souvislostech řešeny, není však důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

7. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

8. Podle § 2956 o. z. vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části tohoto zákona, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu odčiní i způsobené duševní útrapy.

9. Podle § 2959 o. z. při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

10. Podle § 2971 o. z. odůvodňují-li to zvláštní okolnosti, za nichž škůdce způsobil újmu protiprávním činem, zejména porušil-li z hrubé nedbalosti důležitou právní povinnost, anebo způsobil-li újmu úmyslně z touhy ničit, ublížit nebo z jiné pohnutky zvláště zavrženíhodné, nahradí škůdce též nemajetkovou újmu každému, kdo způsobenou újmu důvodně pociťuje jako osobní neštěstí, které nelze jinak odčinit.

č. 35

11. Na rozdíl od původní úpravy občanského zákoníku z roku 1964 obsahuje současný občanský zákoník nově i úpravu odčinění nemateriální újmy sekundárních obětí, umožňující ve specifikovaných případech uložení povinnosti nahradit újmu i osobám odlišným od primárního poškozeného. Jedná se především o ustanovení § 2959 o. z., ale ve zvláštních případech lze postupovat také podle § 2971 o. z. Uvedená ustanovení vymezují celou řadu omezujících podmínek pro poskytnutí náhrady. Jde o promítnutí zásady, že na rozdíl od majetkové újmy se nemajetková újma odčínuje, jen bylo-li to výslovně ujednáno, nebo jen stanoví-li to zvláště zákon (§ 2894 odst. 2 věta první o. z.). Z toho pak vyplývá, že nikoli každá nemajetková újma musí být odčiněna.

12. V projednávané věci již byla vyloučena aplikace § 2959 o. z., neboť zranění poškozeného manžela žalobkyně nebylo shledáno zvláště závažným ublížením na zdraví ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2019, sp. zn. [25 Cdo 4210/2018](#), uveřejněného pod č. 52/2021 Sb. rozh. obč. (ústavní stížnost proti tomuto rozsudku byla zamítnuta nálezem Ústavního soudu ze dne 16. 2. 2021, sp. zn. [I. ÚS 3449/19](#)). Proti tomuto závěru dovolatelka v dovolání nijak nebrojila.

13. V § 2971 o. z. je porušení důležité povinnosti z hrubé nedbalosti coby zvláštní kvalifikovaná okolnost podmiňující vznik povinnosti k náhradě nemajetkové újmy. Právě otázka naplnění předpokladu hrubé nedbalosti ve smyslu § 2971 o. z. je předmětem jedné z dovolacích námitek.

14. Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014 rozlišuje nedbalost především podle její intenzity na nedbalost prostou (lehkou) a hrubou. Hrubá nedbalost je nedbalostí nejvyšší intenzity, jež svědčí o lehkomyšlném přístupu škůdce k plnění svých povinností, kdy je zanedbán požadavek náležité opatrnosti takovým způsobem, že to svědčí o zřejmé bezohlednosti škůdce k zájmům jiných osob (viz odvolacím soudem odkázaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2014, sp. zn. [23 Cdo 2702/2012](#), č. 59/2015 Sb. rozh. obč., a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. [25 Cdo 972/2018](#), č. 18/2020 Sb. rozh. obč.).

15. V citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2019, sp. zn. [25 Cdo 972/2018](#), a v rozsudcích ze dne 20. 4. 2021, sp. zn. [25 Cdo 1131/2019](#), a ze dne 27. 5. 2021, sp. zn. [25 Cdo 1527/2020](#), se již dovolací soud zabýval výkladem § 2971 o. z., byť v jiných

souvislostech. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalovaného, který realizoval stavbu v sousedství domu žalobce nejen bez stavebního povolení, ale dokonce navzdory výslovnému zákazu stavebního úřadu i soudu, a tím osvědčil mimořádnou míru arogance a pohrdání základními pravidly právního státu, jež vyžadují respektování zákona a pravomocných (vykonatelných) rozhodnutí příslušných správních orgánů a soudů, naplnil podmínky zvláštních okolností, za nichž je možno uložit náhradu nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. Stejně tak bylo shledáno naplnění předpokladů pro náhradu nemajetkové újmy podle § 2971 o. z. matce, jejíž nezletilá dcera se stala obětí pokusu o vraždu. Naopak v případě opomenutí žalované učinit taková opatření, aby nemohlo dojít k úniku jejího psa na veřejné prostranství, bylo shledáno zanedbání potřebného dozoru nad zvířetem, a tedy protiprávní jednání, nikoli však z hrubé nedbalosti.

č. 35

16. Rovněž v projednávané věci lze uzavřít, že jednání řidičky, která aniž trpěla vážným chronickým onemocněním, po prodělané viróze řídila motorové vozidlo, v průběhu jízdy prodělala náhlý kolapsový stav a způsobila hromadnou dopravní nehodu, nedosahuje takové intenzity, aby bylo považováno za hrubou nedbalost ve smyslu § 2971 o. z. Jednalo se o první takový kolaps, který řidička prodělala, a zjevně nepředpokládala, že předchozí indispozice se bude opakovat s takovou silou, že naruší její schopnost řídit motorové vozidlo. Proto u ní nelze shledat lehkomyslný přístup k plnění povinností, či zanedbání požadavku náležité opatrnosti takovým způsobem, který svědčí o zřejmé bezohlednosti k zájmům jiných osob. Ani skutečnost, že se dopravní nehoda stala během dopravní špičky na čtyřproudé komunikaci, na toto posouzení nemůže mít vliv. Poukazovala-li dovolatelka na další trestní řízení proti řidičce, je třeba zdůraznit, že skutková zjištění soudu prvního stupně a soudu odvolacího (která nepodléhají přezkumu dovolacího soudu) neposkytují oporu pro závěr o hrubé nedbalosti řidičky. Toto trestní řízení se navíc týkalo jednání řidičky, které teprve následovalo po vzniku újmy, jež je předmětem projednávané věci. Kromě toho v dovolacím řízení nelze uplatňovat nové skutečnosti nebo důkazy (§ 241a odst. 6 o. s. ř.).

17. Ačkoli dovolatelka v projednávané věci uplatňuje nárok na odčinění zásahu do svých absolutních práv (práva na soukromí a rodinný život), zůstává stále jen sekundární poškozenou, neboť přímo poškozen na zdraví byl její manžel. K náhradě nemajetkové újmy sekundárních obětí (osob blízkých obětem primárním) slouží speciální ustanovení § 2959 a § 2971 o. z. (srov. opět rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 2021, sp.zn. [25 Cdo 1527/2020](#)). Tato speciální ustanovení, poměrně restriktivním způsobem vymezující předpoklady nároku sekundárních obětí na náhradu nemajetkové újmy, by byla nadbytečná, pokud by odškodnění bylo možné přiznat, jak se toho domáhá dovolatelka, podle obecných ustanovení § 2910 a § 2956 o. z.

18. Jelikož dovolací soud neshledal dovolání žalobkyně důvodným, postupoval podle § 243d písm. a) o. s. ř. a dovolání zamítl.

č. 36

Způsobí-li protiprávní jednání více škůdců ve svém souhrnu vznik újmy, byť samotné jednání jednotlivých škůdců by ke vzniku újmy nevedlo, je dána příčinná souvislost mezi jednáním každého z nich a vznikem újmy i zásadně jejich solidární odpovědnost podle § 2915 odst. 1 věty první o. z.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 07. 2021, sp. zn. 25 Cdo 2128/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.2128.2020.1

Náhrada škody, Volby

§ 2910 o. z., § 2915 odst. 1 o. z.

č. 36

Nejvyšší soud zamítl dovolání žalovaného proti výroku rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2020, sp. zn. 10 Co 271/2019, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé o dovoláním napadené částce 100 000 Kč; jinak dovolání odmítl.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Teplicích rozsudkem ze dne 25. 7. 2019, č. j. 13 C 37/2018-165, zastavil řízení ohledně 4 368 Kč s příslušenstvím, vyhověl žalobě v částce 1,23 Kč s příslušenstvím, co do částky 106 878,66 Kč s příslušenstvím žalobu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalovaný byl rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 10. 12. 2015, č. j. 47 T 41/2015-124, odsouzen za přečin maření přípravy a průběhu voleb a referenda podle § 351 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, neboť 11. 10. 2014 poskytl nejméně dvěma osobám finanční odměnu za vhození předem vyplněného volebního lístku s hlasem pro stranu s názvem B. sociální demokraté a v jednom případě se takto ovlivnit hlasování pokusil. V soudním řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem bylo hlasování ve volbách do zastupitelstva města B. konaných 10. a 11. 10. 2014 přezkoumáno s tím, že mezi hlasovacími lístky se vyskytlo 48 shodně a totožným rukopisem vyplněných hlasovacích lístků s vyznačeným hlasem pro volební stranu s názvem B. sociální demokraté. Na základě toho soud uzavřel, že je nemožné, aby při zákonném průběhu hlasování byly ve výše uvedeném množství ve více volebních okrscích shodně vyplněny hlasovací lístky totožným rukopisem, docházelo tak k manipulaci s hlasovacími lístky mimo volební místnosti v rozporu s ustanoveními volebního zákona a vzhledem k tomu, že počet 48 kusů hlasovacích lístků měl vliv na výsledek voleb do zastupitelstva, prohlásil Krajský soud v Ústí nad Labem pravomocným usnesením ze dne 19. 11. 2014, č. j. 40 A 22/2014-55, hlasování za neplatné. Na opakování voleb žalobkyně vynaložila ze státních prostředků částku 111 247,89 Kč, jejíhož zaplacení se v řízení domáhala. Po právní stránce soud prvního stupně uzavřel, že ve věci je dána pravomoc českého soudu (články 4 a 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. EU/1215/2012, kolizním právem je dle článku 4 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady č. ES/864/2007 české právo). Dovedil, že žalobkyni vznikla škoda, neboť musela

poskytnout ze státního rozpočtu finanční prostředky na opakované volby (prokázané a účelně vynaložené náklady stanovil částkou 104 861,52 Kč), k nimž muselo dojít i v důsledku protiprávního jednání žalovaného, a proto odpovídá za škodu podle § 2910 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o. z.“). Shledal však důvody zvláštního zřetele hodné pro postup podle § 2915 odst. 2 o. z., jež spatřoval v tom, že předvyplněných lístků bylo celkem 48, žalovaný však za stejně předvyplněný volební lístek odměnil pouze dvě osoby, přičemž nebylo prokázáno, že by jeho jednání bylo podpořeno jednáním dalších konkrétních škůdců (v dalších 46 případech nebyl pachatel zjištěn). Proto určil podíl žalovaného na vzniklé škodě v rozsahu 2/48, jenž představuje částku 4 369,23 Kč, z níž 4 368 Kč žalovaný uhradil, a proto mu soud uložil doplatit 1,23 Kč a ve zbytku žalobu zamítl.

č. 36

2. K odvolání žalobkyně Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 17. 2. 2020, č. j. 10 Co 271/2019-197, rozsudek soudu prvního stupně v napadeném zamítavém výroku co do částky 6 385,14 Kč s příslušenstvím zrušil a řízení v tomto rozsahu zastavil (pro částečné zpětvzetí žaloby), ve zbývajícím rozsahu zamítavý výrok změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni 100 493,52 Kč s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně i soudem odvolacím. Vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se i s jeho právním hodnocením s výjimkou závěru o dělené odpovědnosti ve smyslu § 2915 odst. 2 o. z. Odvolací soud v souzené věci neshledal žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro takový postup, neboť žalovaný se dopustil protiprávního jednání vědomě, za což byl pravomocně odsouzen, musel vědět, že jeho jednání, ať už samostatné, nebo za přičinění dalších osob, může vést ke vzniku škody. Není rozhodné, že nebylo zjištěno, kdo ovlivnil dalších 46 volebních hlasů, ani že žalovaný jednal nezávisle na dalších osobách. Z § 2915 odst. 1 o. z. vyplývá, že v případě několika škůdců má nahrazení škody společně a nerozdílně přednost; v dané věci navíc žádný další škůdce nebyl zjištěn a nelze klást k tíži žalobkyně, že za shora uvedený přečin byl odsouzen pouze žalovaný, přestože k manipulaci s hlasovacími lístky došlo ve větším rozsahu.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

3. Rozsudek odvolacího soudu v částce 100 000 Kč s příslušenstvím a v nákladových výrocích napadl žalovaný dovoláním, jehož přípustnost spatřuje v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, při jejímž řešení se odvolací soud částečně odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a částečně jde o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to zda je splněna podmínka příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním škůdce a způsobenou škodou, pokud škůdce nejednal ve vzájemné součinnosti s dalšími osobami (nejednal ve spolupachatelství), a zároveň jeho samostatné protiprávní jednání nemohlo samo o sobě způsobit škodlivý následek. Jako dovolací důvod dovolatel uvádí nesprávné právní posouzení věci, přičemž namítá, že pokud dovolatel nejednal ve spoluzavinění, nelze aplikovat § 2915 odst. 1 větu první o. z. V případě § 2915 odst. 1 věty druhé o. z. pak není splněna podmínka, aby každé z protiprávních jednání více na sobě nezávislých osob mohlo způsobit škodlivý následek, neboť ovlivnění dvou hlasovacích lístků samo o sobě nemohlo způsobit neplatnost voleb. Soudy pochybily, pokud se nezabývaly při posuzování existence příčinné souvislosti teorií podmínky (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2011, sp. zn. [28 Cdo 3471/2009](#)). V daném případě bylo nezbytné posoudit, zda jednání žalovaného bylo podmínkou vzniku škody,

bez kterého by tato újma nevznikla. Žalovaný je přesvědčen, že k prohlášení voleb za neplatné a nutnosti jejich opakování by došlo i v případě, že by bylo ovlivněno 46 volebních lístků, čímž by došlo ke způsobení naprosto stejné škody, aniž by se na jejím vzniku podílel žalovaný. Ve věci jde o specifický případ kumulativní kauzality, kdy se nezávislé jednání žalovaného na vzniku škody podílelo nepatrnou měrou, a proto nejsou splněny podmínky pro aplikaci § 2915 o. z. Dovolatel navrhl, aby dovolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalobkyně ve svém vyjádření k dovolání uvedla, že dovolatel nevymezil řádně přípustnost dovolání a že příčinná souvislost mezi konáním žalovaného a vzniklou újmou je zřetelná. Navrhuje, aby dovolací soud dovolání odmítl a přiznal žalobkyni náhradu nákladů dovolacího řízení.

č. 36

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud posoudil dovolání podle zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 30. 9. 2017 (dále jen „o. s. ř.“) a jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř., shledal, že je podle § 237 o. s. ř. přípustné pro řešení otázky existence příčinné souvislosti v případě, že protiprávní jednání škůdce (žalovaného) samo o sobě vznik škody způsobit nemohlo, avšak spolu se stejným protiprávním jednáním dalších osob škodu způsobilo. Dovolání není důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Podle § 241a odst. 1 o. s. ř. dovolání lze podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

7. Podle § 2910 o. z. škůdce, který vlastním zaviněním poruší povinnost stanovenou zákonem a zasáhne tak do absolutního práva poškozeného, nahradí poškozenému, co tím způsobil. Povinnost k náhradě vznikne i škůdci, který zasáhne do jiného práva poškozeného zaviněným porušením zákonné povinnosti stanovené na ochranu takového práva.

8. Podle § 2915 odst. 1 o. z. je-li k náhradě zavázáno několik škůdců, nahradí škodu společně a nerozdílně; je-li některý ze škůdců povinen podle jiného zákona k náhradě jen do určité výše, je zavázán s ostatními škůdci společně a nerozdílně v tomto rozsahu. To platí i v případě, že se více osob dopustí samostatných protiprávních činů, z nichž mohl každý způsobit škodlivý následek s pravděpodobností blížící se jistotě, a nelze-li určit, která osoba škodu způsobila. Podle odst. 2 tohoto ustanovení jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud rozhodnout, že škůdce nahradí škodu podle své účasti na škodlivém následku; nelze-li účast přesně určit, přihlídně se k míře pravděpodobnosti. Takto nelze rozhodnout, pokud se některý škůdce vědomě účastnil na způsobení škody jiným škůdcem nebo je podněcoval či podporoval nebo pokud lze připsat celou škodu každému škůdci, byť jednali nezávisle, nebo má-li škůdce hradit škodu způsobenou pomocníkem a vznikla-li povinnost k náhradě také pomocníkovi.

9. Zjišťuje-li se v řízení o náhradu škody, zda protiprávní úkon škůdce, případně právem kvalifikovaná okolnost, a vzniklá škoda na straně poškozeného jsou ve vzájemném poměru příčiny a následku, je otázka existence příčinné souvislosti otázkou skutkovou (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2002, sp. zn. [21 Cdo 300/2001](#), Soubor rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, dále jen „Soubor“, C 1025, nebo rozsudek ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. [25 Cdo 915/2005](#)). Příčinná souvislost se nepředpokládá, nýbrž musí být prokázána, a v tomto směru jde tedy o otázku skutkových zjištění. Právní posouzení příčinné souvislosti pak spočívá ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být existence vztahu příčiny a následku zjišťována, případně zda a jaké okolnosti jsou způsobilé tento vztah vyloučit (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2007, sp. zn. [25 Cdo 915/2005](#), nebo ze dne 6. 11. 2007, sp. zn. [25 Cdo 3334/2006](#), Soubor C 5514).

č. 36

10. O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda následkem protiprávního úkonu škůdce, tedy je-li jeho jednání a škoda ve vzájemném poměru příčiny a následku, tudíž je-li doloženo, že nebýt protiprávního úkonu, ke škodě by nedošlo (*conditio sine qua non*). Byla-li příčinou vzniku škody jiná skutečnost, odpovědnost za škodu nenastává; příčinou škody může být jen ta okolnost, bez jejíž existence by škodný následek nevznikl. Přitom nemusí jít o příčinu jedinou, nýbrž stačí, jde-li o jednu z příčin, která se podílí na nepříznivém následku, o jehož odškodnění jde, a to o příčinu podstatnou. Je-li příčin více, působí z časového hlediska buď souběžně anebo následně, aniž se časově překrývají; v takovém případě je pro existenci příčinné souvislosti nezbytné, aby řetězec postupně nastupujících příčin a následků byl ve vztahu ke vzniku škody natolik propojen (prvotní příčina bezprostředně vyvolala jako následek příčinu další), že již z působení prvotní příčiny lze důvodně dovozovat věcnou souvislost se vznikem škodlivého následku (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2002, sp. zn. [25 Cdo 245/2000](#), nebo ze dne 26. 5. 2010, sp. zn. [25 Cdo 3585/2007](#), Soubor C 8673).

11. Odvolací soud postavil své rozhodnutí na závěru, že jsou splněny všechny předpoklady odpovědnosti žalovaného za škodu ve smyslu § 2910 o. z., neboť se dopustil úmyslného trestného jednání (jednání v rozporu se zákonem), přičemž i toto jeho jednání bylo příčinou nezbytnosti opakování komunálních voleb, tedy příčinou vzniku škody. V projednávané věci jde o škodu, jež vznikla v důsledku nedovolené manipulace s hlasovacími lístky při komunálních volbách, na základě čehož rozhodl správní soud o neplatnosti hlasování.

12. České volební soudnictví nezná absolutní vady volebního řízení (tzv. absolutní zmatky volebního řízení), tj. takové porušení ustanovení volebního předpisu, které by mělo za následek automatické zrušení voleb, volby kandidáta nebo hlasování. Všechny možné vady a pochybení je v tomto smyslu třeba považovat za relativní a jejich význam je třeba poměřovat jejich dopadem na výsledek voleb do zastupitelského orgánu jako takového, nebo na výsledek volby konkrétního kandidáta, popř. na výsledek hlasování, a to podle principu proporcionality. Úprava ověřování voleb je přitom alternativně založena na předpokladu objektivní příčinné souvislosti mezi volební vadou a složením zastupitelského sboru nebo alespoň možné příčinné souvislosti (princip potenciální kauzality ve volebním soudnictví). Z toho třeba dovodit, že rozhodnutí voličů jako suveréna může soudní moc změnit jen ve výjimečných případech, kdy vady volebního procesu způsobily, nebo mohly prokazatelně způsobit, že by voliči rozhodli jinak a byl by zvolen jiný kandidát (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 1. 2011, sp. zn. [Pl. ÚS 57/10](#)).

13. K opakování voleb (vyslovení neplatnosti hlasování) tedy nepostačuje jakákoliv manipulace s hlasy, ale dojde k němu jen tehdy, zjistí-li se manipulace s hlasy v takovém rozsahu, že ovlivní výsledky voleb. Právě k takové situaci v projednávané věci došlo, neboť bylo zjištěno 48 kusů shodně a totožným rukopisem vyplněných hlasovacích lístků s vyznačeným hlasem pro volební stranu s názvem B. sociální demokraté, přičemž tento počet ovlivnil výsledek voleb do zastupitelstva, což bylo důvodem vyslovení neplatnosti hlasování. Z tohoto počtu hlasovacích lístků byla žalovanému prokázána manipulace pouze s dvěma z nich, což samo o sobě by ke zrušení hlasování nevedlo. Ze skutkových okolností však jasně vyplývá, že totéž trestné jednání, které realizoval žalovaný, musely provádět i jiné osoby, soudu neznámé. Jinak totiž nelze vysvětlit skutečnost, že se ve více volebních okrscích objevily shodně a totožným rukopisem vyplněné hlasovací lístky. Je proto nutno vyřešit, zda v takovém případě je na straně žalovaného splněna podmínka, že nebýt protiprávního úkonu žalovaného, ke škodě by nedošlo (*conditio sine qua non*).

14. V posuzované situaci se jedná o mnohočetné příčiny či aktéry, přičemž terminologie, kterou jsou obdobné situace nazývány, je v odborné literatuře nejednotná. Dovolací soud v následujícím výkladu vychází z terminologie užití v odborné publikaci Kauzalita v civilním právu se zaměřením na medicínskoprávní spory (Doležal, Adam – Doležal, Tomáš. Kauzalita v civilním právu se zaměřením na medicínskoprávní spory. Praha: Ústav státu a práva AV ČR, 2016, s. 109 a násl., ISBN 978-80-87439-27-2). Autoři této publikace případ, kdy existuje více událostí (jednání), které způsobí škodní následek, každá z událostí však není dostačující podmínkou pro vznik celého následku, ale pouze pro vznik části následku, společně však způsobí následek celý, nazývají „kumulativní kauzalitou“. Uvádějí, že tento typ kauzality nastává v situacích, kdy následek nastane pouze tehdy, když více událostí (jednání) působí společně. Jako typický příklad uvádějí autoři situaci, kdy A a B otráví nápoj patřící C, přičemž každý z nich dá do pití jen takovou dávku, která by samostatně smrt nezpůsobila, v souhrnu však následek smrti C způsobí. Jednání A i B je nutnou podmínkou pro vznik následku, test *conditio sine qua non* tak jako škůdce určí oba, protože oba dohromady způsobili následek. Tradičně bývají v občanském právu obě strany (A i B) odpovědné za celý následek solidárně. V uvedené publikaci pak autoři shledávají kauzalitu v jednání všech aktérů, byť by se jeden z nich na vzniku újmy ve srovnání s druhým podílel v minimálním rozsahu.

15. V posuzované věci se jedná právě o případ „kumulativní kauzality“, kdy úmyslné trestné jednání žalovaného by samo neplatnost hlasování nezpůsobilo, v souhrnu s jednáním dalších (nezjištěných, byť nesporně existujících) aktérů (osob jednajících stejně jako žalovaný) následek zrušení hlasování (a v důsledku toho i nutnost voleb nových) způsobilo. Je tedy nepochybné, že jednání žalovaného bylo jednou z příčin vzniku škody, tedy nutnou podmínkou pro vznik následku, bez níž by nevznikl. Lze tak uzavřít, že příčinná souvislost mezi jednáním žalovaného a vznikem škody je dána.

16. Je tak vyvrácen výklad předkládaný žalovaným, že není dána příčinná souvislost mezi jeho jednáním a vznikem škody vzhledem k tomu, že jím ovlivněné dva hlasy nemohly výsledek voleb ovlivnit. K tomu lze poznamenat, že každý ze škůdců, který by nepřekročil stanovený limit způsobující neplatnost hlasování, by mohl namítat, že jeho protizákonné jednání není v příčinné souvislosti se vznikem újmy způsobené opakováním hlasování. Byl by tím vytvořen stav, kdy by bylo možno obcházet povinnost k náhradě újmy tím, že by každý škůdce ovlivnil právě jen takový počet hlasů, které by samy o sobě nemohly výsledek voleb zvrátit.

Takový výklad je nejen v rozporu s principy spravedlnosti, ale především z hlediska racionálního výkladu právních norem nesprávný, neboť jednání každého ze škůdců bylo nutnou podmínkou pro vznik následku, bez níž by nevznikl.

17. V této souvislosti se sluší připomenout, že z výpovědi žalovaného v trestním řízení vyplývá, že se trestného jednání dopustil poté, kdy k tomu byl vyzván neznámým mužem, který mu předem upravené hlasovací lístky předal spolu s penězi, z nichž část si mohl ponechat a část měl použít na výplatu voličů. Lze tak usuzovat, že nezjištěná osoba tuto trestnou činnost iniciovala a s největší pravděpodobností stejně jako žalovaného oslovila i jiné (nezjištěné) osoby, které hlasování ovlivnily stejným způsobem jako žalovaný, což by bylo možno považovat za organizovanou trestnou činnost nezjištěné osoby, jejímž výsledkem byla manipulace s takovým počtem hlasů, který vedl k neplatnosti hlasování. Pro takový případ s tím byl žalovaný přinejmenším srozuměn, stejně jako ostatní (nezjištění) škůdci. Každému totiž musí být zřejmé, že manipulace s hlasovacími lístky je nezákonná a může vést ke vzniku škody (újmy).

18. Závěr o existenci příčinné souvislosti se pak neodchyluje od žalovaným odkazovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2011, sp. zn. [28 Cdo 3471/2009](#). Nehledě k zásadní skutkové odlišnosti odkazované věci a věci nyní řešené, založil dovolací soud v odkazovaném rozhodnutí svou argumentaci především na teorii adekvátní příčinné souvislosti. Podle této teorie je příčinná souvislost dána tehdy, jestliže je škoda podle obecné povahy, obvyklého chodu věci a zkušeností adekvátním důsledkem protiprávního úkonu nebo škodní události. Současně se musí prokázat, že škoda by nebyla nastala bez této příčiny (k tomu blíže např. Švestka, J. - Spáčil, J. - Škárová, M. - Hulmák, M. a kol. Občanský zákoník I. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2008, s. 1066). I podle této teorie je příčinná souvislost dána. Neplatnost hlasování a nutnost vyhlášení nových voleb je totiž v obecné rovině adekvátním důsledkem manipulace s hlasovacími lístky, takže bez této příčiny by v projednávané věci újma nevznikla. Jedinečnost projednávané věci spočívá v tom, že se jedná o „kumulativní kauzalitu“, specifickou tím, že nebyla zjištěna totožnost ostatních spoluškůdců, ač jejich spoluzpůsobení škody je zcela nepochybné. To však nic nemění na tom, že jednání žalovaného a škoda jsou ve vzájemném vztahu příčiny a následku.

19. Jestliže jsou v případě žalovaného splněny všechny předpoklady odpovědnosti za škodu (protizákonné jednání, vznik škody a příčinná souvislost mezi nimi), je podle § 2910 o. z. povinen vzniklou škodu nahradit.

20. K námitce dovolatele, že nejednal-li ve spoluzavinění, nelze aplikovat § 2915 odst. 1 větu první o. z., je třeba poznamenat, že v rozsudku ze dne 27. 2. 2020, sp. zn. [25 Cdo 3333/2019](#), publikovaném pod číslem 7/2021 Sb. rozh. obč., Nejvyšší soud vyložil, že i v nové úpravě, jež vychází i přes rozdíly ve formulaci ustanovení § 2915 o. z. a § 438 obč. zák. z obdobných principů, lze přiměřeně vycházet z dosavadní judikatury a platí, že společná odpovědnost vzniká jako výsledek spoluzavinění či souběžné (na sobě nezávislé) činnosti, případně nečinnosti nebo opomenutí, vedoucí ke vzniku jediného škodlivého následku (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2005, sp. zn. [25 Cdo 11/2004](#)). I odborná literatura jednotně potvrzuje, že ustanovení § 2915 o. z. se vztahuje i na případy samostatně jednajících škůdců (Hrádek in Švestka J., Dvořák J., Fiala J. a kol. Občanský zákoník: Komentář, Svazek VI. Wolters Kluwer, 2. vydání, 2021, s. 943; Melzer in Melzer, F., Tégl, P. a kol. Občanský zákoník

– velký komentář. Svazek IX. Praha: Leges, 2018, s. 376; Pašek in Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol. Občanský zákoník. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 2841). Společná odpovědnost není přitom vyloučena tím, že nelze jednoznačně určit podíl jednotlivých škůdců na dosažení celkového výsledku – na vzniku škody (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2005, sp. zn. [25 Cdo 11/2004](#)). Solidární odpovědnost více škůdců za újmu je pravidlem odůvodněným účinnou ochranou poškozeného a dělená odpovědnost ve smyslu § 2915 odst. 2 o. z. je výjimkou z tohoto pravidla, která je v neprospěch poškozeného, a proto se uplatní jen ve výjimečných odůvodněných případech. Jestliže se solidární odpovědnost vztahuje i na případy samostatně jednajících škůdců, a to i v případě, že nelze jednoznačně určit jejich podíl na vzniku škody, potom závěr, že celou škodu je povinen zaplatit žalovaný (byť o ostatních škůdcích třeba ani nevěděl), odpovídá ustanovení § 2915 o. z., jehož primárním účelem je ochránit poškozeného. Namítá-li žalovaný, že se na celkové škodě podílel jen v nepatrné míře (dvěma zmanipulovanými hlasy ze 48), mohla by být tato okolnost (byla-li by prokázána) zohledněna pouze při následném vyrovnání mezi škůdci (§ 2916 o. z.).

č. 36

21. Z uvedených závěrů vyplývá, že způsobí-li protiprávní jednání více škůdců ve svém souhrnu vznik újmy, byť jednání jednotlivých škůdců by ke vzniku újmy nevedlo, je dána příčinná souvislost mezi jednáním každého z nich a vznikem újmy i jejich solidární odpovědnost podle § 2915 odst. 1 věty první o. z. Právní závěry odvolacího soudu ve věci samé jsou proto správné.

22. Podle § 242 odst. 3 o. s. ř. je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Dovolací soud však v posuzovaném řízení žádné takové vady neshledal.

23. Z těchto důvodů Nejvyšší soud dovolání žalovaného směřující proti rozhodnutí odvolacího soudu ve věci samé podle § 243d odst. 1 písm. a) zamítl.

24. Dovolání směřující proti rozhodnutí o náhradě nákladů řízení není přípustné vzhledem k ustanovení § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., a proto je Nejvyšší soud podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

č. 37

Mimořádnou okolností, která vylučuje povinnost leteckého dopravce platit náhradu za zrušený let [čl. 5 odst. 3 Nařízení (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů], není řádně vyhlášená stávka zaměstnanců týkající se okolností ve sféře provozovatele letecké dopravy, ledaže by stávkující vznášeli požadavky, které mohou splnit pouze orgány veřejné moci a které se proto vymykají účinné kontrole leteckého dopravce.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 06. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1271/2021, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1271.2021.1

Náhrada škody, Spotřebitel

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004

Nejvyšší soud zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 25. 10. 2018, sp. zn. 27 C 203/2017, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 17 Co 102/2019, a věc vrátil Obvodnímu soudu pro Prahu 6 k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Obvodní soud pro Prahu 6 rozsudkem ze dne 25. 10. 2018, č. j. 27 C 203/2017-74, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal náhrady 600 EUR s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že žalobce měl rezervaci na let žalované provozovaný pod č. LH98 z Frankfurtu do Mnichova a na let č. LH1690 z Mnichova do Prahy, které byly zrušeny z důvodu stávky palubních leteckých průvodčí žalované společnosti. Po právní stránce soud označil stávku za mimořádnou okolnost, které nebylo možné zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů (dále jen „Nařízení“). Povinnost žalované k náhradě škody žalobci tedy nebyla dána.

2. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 5. 2020, č. j. 17 Co 102/2019-139, k odvolání žalobce potvrdil rozsudek soudu prvního stupně a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odkázal na bod 14 Nařízení, který jako jednu z mimořádných okolností, které by nebylo možné zabránit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření, uvádí i stávku, postihující provoz leteckého dopravce. Z provedeného dokazování přitom vyplývá, že žalovaná přijala přiměřená opatření k zabránění škodlivým následkům, která lze po ní lze spravedlivě požadovat, neboť ještě před stávkou intenzivně jednala s odbory a s návrhem na zastavení stávky se obrátila na příslušné soudy. Shodně se soudem prvního stupně proto dovodil naplnění liberačních důvodů ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení a tento závěr opřel mimo jiné

i o rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci F. O. proti T. L., [C-22/11](#), přičemž bod 14 Nařízení nijak nerozlišuje mezi tím, zda se jedná přímo o stávku zaměstnanců leteckého dopravce či zaměstnanců jiných subjektů, jejichž činnost je nezbytná pro uskutečnění leteckým dopravcem provozovaných letů. Naopak na danou věc podle jeho názoru nedopadá rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech H. K. a další proti TUI fly GmbH, [C-195/17](#) a další, neboť vychází ze zcela jiného skutkového závěru, totiž spontánní nepřítomnosti značné části leteckého personálu poté, co byla bez předchozího upozornění oznámena restrukturalizace podniku, šlo tedy o tzv. „divokou stávku“. V takovém případě se ale nejedná o stávku ve smyslu bodu 14 Nařízení.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

č. 37

3. Žalobce napadl rozsudek odvolacího soudu dovoláním, jehož přípustnost ve smyslu § 237 o. s. ř. spatřuje v řešení několika otázek hmotného práva, které doposud v rozhodovací praxi odvolacího soudu nebyly vyřešeny, popř. částečně již řešeny byly, ale podle jeho názoru mají být doplněny či posouzeny jinak. Jedná se o otázky, zda lze označit za správný postup soudu, když 1) bez dostatečného zdůvodnění svého postupu nerespektuje existující judikaturu Soudního dvora Evropské unie, 2) nepřistoupí k přerušení soudního řízení za účelem položení předběžné otázky k Soudnímu dvoru Evropské unie, ačkoliv doposud neexistující výkladové stanovisko tohoto soudu je pro právní posouzení nároku cestujícího v letecké dopravě stěžejní, 3) nahrazuje autonomní výklad unijního práva Soudním dvorem Evropské unie, 4) bez odůvodnění svého postupu nerespektuje existující judikaturu Ústavního soudu. Nařízení podle jeho názoru neobsahuje závaznou definici toho, co je mimořádná okolnost, a je tak nutné ji definovat v každém jednotlivém případě. Přesný výklad však zůstává na Soudním dvoru Evropské unie. Ani jedno z výše uvedených rozhodnutí tohoto soudu na daný případ zcela přiléhavě nedopadá. Protože Soudní dvůr Evropské unie dosud neposkytl autonomní výklad pojmu mimořádné okolnosti ve vztahu k plánované stávce zaměstnanců, měl odvolací soud požádat Soudní dvůr Evropské unie o poskytnutí výkladového stanoviska. Pokud tak neučinil a přistoupil sám k výkladu unijního práva, porušil žalobcovo právo na spravedlivý proces a nerespektoval tím ani judikaturu Ústavního soudu. V návaznosti na to poukazuje na skutečnost, že k Soudnímu dvoru Evropské unie byla předběžná otázka týkající se totožné situace v minulosti opakovaně položena (například německým Amtsgericht Köln), nicméně tato žádost byla následně stažena z důvodu dobrovolné náhrady dopravcem a zastavení řízení, čímž se dopravce vyhnul pro něj nepříznivému judikátu. Z toho je zřejmé, že pokud považoval za vhodné tuto předběžnou otázku položit německý soud, měl tak učinit i soud český. Dovolatel dále nesouhlasí se závěrem odvolacího soudu, že není rozhodující, zda se jedná o stávku přímo zaměstnanců leteckého dopravce či nikoliv, neboť takový závěr je v rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie. Poukázal na smysl a účel nařízení, kterým je zajištění vysoké úrovně ochrany cestujících, a navrhl, aby dovolací soud napadané rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

4. Žalovaná ve vyjádření k dovolání uvedla, že je nepovažuje za přípustné pro nesplnění podmínek přípustnosti stanovených v § 237 o. s. ř., neboť nesměřuje k hmotněprávnímu posouzení „návrhu na přerušení předběžné otázky“ ani k procesní stránce věci. Dovolání navíc není důvodné, protože jazykový výklad Nařízení v souvislosti s bodem 14 odůvodnění Nařízení je zcela jednoznačný. Soudní dvůr Evropské unie ve své dosavadní judikatuře nikdy

nerozlišoval mezi stávkou zaměstnanců letecké společnosti a stávkou jiných zaměstnanců a stávku jako takovou vždy považoval za mimořádnou okolnost vylučující odpovědnost leteckého dopravce. Stávka zaměstnanců žalovanou ovlivnila „zvenčí“ a není součástí běžného provozu; ta zároveň využila všechna přiměřená opatření, aby zabránila zrušení letů ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení. Dále odkazuje na stanovisko generálního advokáta Pikamäe ve věci Airhelp Ltd proti Scandinavian Airlines System, [C-28/20](#), podle kterého stávky organizované odborovými organizacemi pilotů jsou považovány za mimořádnou okolnost ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, avšak za předpokladu, že letecký dopravce prokáže přijetí veškerých přiměřených opatření, aby zrušení či opoždění letu zabránil. Právo stávky je ústavně zakotveným právem, do něž není žalovaná oprávněna jakkoliv zasahovat. Výklad, který by pod pojem přiměřené opatření zahrnoval i vytvoření ideálních pracovních podmínek vylučujících výkon práva na stávku, by vedl k vytvoření nelegitimního tlaku na zaměstnavatele, který by byl nucen akceptovat jakékoliv požadavky zaměstnanců na úpravu pracovních podmínek.

č. 37

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou – účastníkem řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), zastoupeným advokátem ve smyslu § 241 o. s. ř. a je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť závisí na dovolacím soudem dosud neřešené otázce hmotného práva, zda stávka zaměstnanců letecké společnosti představuje mimořádnou okolnost, které nebylo možné zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení. Dovolání je důvodné.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Nesprávné právní posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) může spočívat v tom, že odvolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

7. Podle čl. 5 odst. 3 Nařízení provozující letecký dopravce není povinen platit náhradu v souladu s článkem 7, jestliže může prokázat, že zrušení je způsobeno mimořádnými okolnostmi, kterým by nebylo možné zabránit, i kdyby byla všechna přiměřená opatření přijata.

8. Podle bodu 14 preambule Nařízení stejně jako podle Montrealské úmluvy by měly být povinnosti provozujících leteckých dopravců omezeny nebo vyloučeny v případech, kdy byla událost způsobena mimořádnými okolnostmi, kterým by nebylo možné zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření. Tyto mimořádné okolnosti se mohou vyskytnout zejména v případech politické nestability, povětrnostních podmínek neslučitelných s uskutečněním dotčeného letu, bezpečnostních rizik, neočekávaných nedostatků letové bezpečnosti a stávek, které postihují provoz provozujícího leteckého dopravce.

9. Napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na řešení otázky, zda stávka zaměstnanců provozovatele letecké dopravy představuje mimořádnou okolnost, které by nebylo možné zabránit ani za přijetí přiměřených opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, a která by zprostila žalovanou povinnosti poskytnout žalobci náhradu za zrušené lety. Odvolací soud ve svém

odůvodnění odkázal na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve věci F. O. proti T. L., C-22/11, a H. K. a další proti TUIfly GmbH, [C-195/17](#) a další, na jejichž základě došel k závěru, že stávka takovou mimořádnou okolnost představuje a povinnost žalované k náhradě není dána.

10. V prvně uvedeném rozhodnutí se Soudní dvůr Evropské unie zabýval otázkou výkladu pojmu „odepření nástupu na palubu“ ve smyslu čl. 4 Nařízení, dále zda čl. 2 písm. j) Nařízení má být vykládán v tom smyslu, že se přípustné důvody, které jsou v něm uvedeny, omezují pouze na faktory týkající se cestujících, nebo může být nástup na palubu odepřen i z jiných důvodů (v případě, že ano, tak zda odepření může být odůvodněno též reorganizací letů kvůli mimořádným okolnostem), a posledně otázkou, zda se může letecký dopravce dovolávat mimořádných okolností též vůči cestujícímu z pozdějšího letu, jehož cesta nebyla takovými okolnostmi přímo dotčena. V uvedeném rozhodnutí Soudní dvůr Evropské unie sice obecně pracoval s tím, že stávka (v tomto případě zaměstnanců letiště) skutečně představuje mimořádnou okolnost, ale detailnější analýzu tohoto problému neprovedl.

č. 37

11. Značný posun v tomto směru přineslo druhé citované rozhodnutí, v němž Soudní dvůr Evropské unie připomněl, že cílem Nařízení je zajistit vysokou úroveň ochrany cestujících a v důsledku toho musí být pojem „mimořádné okolnosti“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení vykládán restriktivně. V bodu 34 odůvodnění konstatoval, že okolnosti uvedené v bodu č. 14 Preambule Nařízení nejsou nezbytně a automaticky důvody osvobozujícími od povinnosti náhrady škody stanovené v čl. 5 odst. 1 písm. c) Nařízení. Proto je nutné posuzovat dvě kumulativně stanovené podmínky pro takovou „mimořádnou okolnost“, a sice že se jedná o události, které nejsou z důvodu své povahy či původu vlastní běžnému výkonu činnosti dotyčného leteckého dopravce a vymykají se jeho účinné kontrole. Z judikatury Soudního dvora Evropské unie přitom vyplývá, že každá nepředvídaná událost nemusí být ještě nezbytně kvalifikována jako „mimořádná okolnost“, ale že je možné mít za to, že taková událost je vlastní běžnému výkonu činnosti dotyčného leteckého dopravce. Ve vztahu k tzv. „divoké stávce“ (v originálním znění rozhodnutí „*wilder Streik*“), tedy stávce, která byla reakcí na dopravcem překvapivě vyhlášenou restrukturalizaci podniku a byla spontánně svolána samotnými zaměstnanci, kteří čerpali volno z důvodu nemoci a způsobili tím během zhruba jednoho týdne obzvláště vysokou míru nepřítomnosti leteckého personálu, konstatoval Soudní dvůr Evropské unie, že ji nelze kvalifikovat jako „mimořádnou okolnost“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, která by mohla provozujícího leteckého dopravce zprostit povinnosti k náhradě. Tento závěr odůvodnil mimo jiné tím, že restrukturalizace a reorganizace podniku jsou běžnou součástí opatření pro jejich správu stejně tak, jako je běžně předvídatelná taková reakce zaměstnanců na ně. Dále není možné mít za to, že taková „divoká stávka“ se vymyká účinné kontrole dotyčného leteckého dopravce. Vedle toho, že tato stávka měla původ v rozhodnutí dopravce, byla ukončena dohodou mezi dopravcem a zástupci zaměstnanců. Konečně v bodu 47 rozhodnutí Soudní dvůr Evropské unie uvedl, že při výkladu „mimořádné okolnosti“ nelze činit rozdíl mezi tím, zda stávka je podle vnitrostátních předpisů legální či nikoliv, neboť by právo cestujících na náhradu škody záviselo na právních předpisech v sociální oblasti každého členského státu, čímž by byly ohroženy cíle Nařízení.

12. Již z tohoto výkladu lze dovodit, že řádně vyhlášená stávka zaměstnanců týkající se okolností ve sféře provozovatele letecké dopravy nepředstavuje „mimořádnou okolnost“, neboť pokud „mimořádnou okolnost“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení nepředstavuje

tzv. „divoká stávka“, která se odehrála de facto ze dne na den a možnost dopravce na takovou situaci bezprostředně reagovat byla poměrně omezená, tím spíše nebude „mimořádnou okolností“ představovat stávka ohlášená, na kterou má letecký dopravce možnost dopředu se připravit (v tomto ohledu lze tuto otázku považovat za *acte éclairé*). Taková stávka představuje skutečnost nacházející se v jeho sféře a skutečnost, která je vlastní jeho běžné činnosti.

č. 37

13. Konečně zcela jednoznačné posouzení této otázky poskytl Soudní dvůr Evropské unie v rozhodnutí ze dne 23. 3. 2021, ve věci Airhelp Ltd proti Scandinavian Airlines System Denmark – Norway – Sweden, [C-28/20](#). V tomto případě šlo o stávku vyvolanou odborovými svazy pilotů v návaznosti na vypovězení kolektivní smlouvy a následné neuspokojivé výsledky vyjednávání. Uvedená stávka trvala sedm dní a měla za následek zrušení více než 4000 letů. Soudní dvůr Evropské unie s odkazem na druhý výše uvedený případ uvedl, že opatření týkající se pracovních podmínek a odměňování zaměstnanců provozujícího leteckého dopravce spadají pod běžnou správu činnosti uvedeného dopravce. Dále rozvinul, že stávka, jejíž cíl se omezuje na zvýšení platů pilotů, změny jejich pracovní doby a větší předvídatelnost v oblasti pracovní doby od podniku provozujícího leteckou dopravu, proto představuje událost vlastní běžnému výkonu činnosti tohoto podniku, zejména je-li taková stávka organizována v souladu s právními předpisy. Vedle toho byla stávka předvídatelná, neboť odborové svazy vypověděly kolektivní smlouvu v létě 2018 (stávka probíhala na přelomu dubna a května roku 2019). V důsledku toho měl zaměstnavatel v zásadě prostředky, jak se na ni připravit a případně zmírnit její důsledky, takže si do jisté míry nad událostmi zachovával kontrolu. Vzhledem k požadavku restriktivního výkladu „mimořádné okolnosti“ je pod tento termín nutné řadit pouze takové okolnosti, nad nimiž provozující letecký dopravce nemá žádnou kontrolu. Aby byl tedy zaručen užitečný účinek povinnosti k náhradě škody, jež je zakotvena v čl. 7 odst. 1 Nařízení, nemůže být stávka zaměstnanců provozujícího leteckého dopravce považována za „mimořádnou okolnost“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, pokud je tato stávka spojena s požadavky souvisejícími s pracovními vztahy mezi uvedeným dopravcem a jeho zaměstnanci, které lze řešit v rámci sociálního dialogu uvnitř podniku (bod č. 37 rozhodnutí).

14. Soudní dvůr Evropské unie pak ve svém odůvodnění doplnil, že tento názor nemůže být zpochybněn ani případnou nerozumností nebo nepřiměřeností požadavků uplatněných stávkujícími nebo též odmítnutím návrhu na smírné řešení, neboť stanovení výše platů v každém případě spadá do působnosti pracovních vztahů mezi zaměstnavatelem a jeho zaměstnanci. Stávkami uvedenými v bodu č. 14 Preambule Nařízení měl unijní normotvůrce na mysli takové stávky, které nejsou vnitřně spjaty s činností dotčeného leteckého dopravce, zejména se bude jednat o stávky pracovníků řízení letového provozu nebo zaměstnanců letiště (tak tomu bylo i v prvně výše uvedeném případě). Taková stávková hnutí nespádají do výkonu činnosti dopravce, a vymykají se tak jeho účinné kontrole. Naproti tomu stávka zahájená a následovaná vlastními zaměstnanci dotčeného podniku letecké dopravy představuje „vnitřní“ událost takového podniku, včetně stávky zahájené na výzvu odborových svazů, jelikož tyto svazy jednájí v zájmu zaměstnanců uvedeného podniku. Taková stávka by mohla představovat výjimečně „mimořádnou okolnost“ v případě, že by vycházela z požadavků, které mohou splnit pouze orgány veřejné moci a které se proto vymykají účinné kontrole dotčeného leteckého dopravce. Konečně tímto výkladem není dotčeno ani právo leteckého dopravce na vyjednávání garantované čl. 28 Listiny základních práv Evropské unie, neboť to, že dopravce z důvodu stávky svých zaměstnanců organizované v souladu s právními předpisy

čelí riziku, že bude muset takovou náhradu uhradit, jej nenutí přijmout bez diskuze všechny požadavky stávkujících. Letecký dopravce totiž může nadále uplatňovat zájmy podniku, aby dosáhl spravedlivého kompromisu pro všechny sociální partnery. Nelze tak mít za to, že je zbaven svobody vyjednávání a že se díky tomu od začátku nachází v postavení poraženého v rámci sociálního konfliktu. Při tomto výkladu nedochází ani k porušení svobody podnikání a práva na vlastnictví, které jsou zaručeny čl. 16 a 17 Listiny základních práv Evropské unie, neboť nepředstavují absolutní výsady a v tomto případě ustupují oprávněné ochraně spotřebitele.

15. Tento výklad podaný Soudním dvorem Evropské unie je směrodatný i pro Nejvyšší soud (čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, čl. 19 Smlouvy o Evropské unii). Na tom nic nemění ani odvolacím soudem odkazované usnesení ze dne 19. 3. 2019, sp. zn. [II. ÚS 379/19](#), ve kterém s vágním odůvodněním, navíc mimo rámec důvodu, pro který ústavní stížnost odmítl, Ústavní soud aproboval v jiné věci výše předestřený právní názor odvolacího soudu. Vedle toho, že z odůvodnění tohoto rozhodnutí není nijak zřejmé, v čem správnost tohoto názoru spočívá, chybí vzhledem k jeho povaze i precedenční povaha (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 13. 9. 2007, sp. zn. [I. ÚS 643/06](#), publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení ÚS pod č. 142/2007). Pokud tedy odvolací soud uzavřel, že se v případě stávky zaměstnanců žalované, která byla dopředu plánovaná, jedná o mimořádnou okolnost, které nebylo možno zamezit, i kdyby byla přijata všechna přiměřená opatření ve smyslu čl. 5 odst. 3 Nařízení, je tento právní názor v rozporu s Nařízením vykládaným rozhodovací praxí Soudního dvora Evropské unie, a nemůže proto obstát.

16. Z těchto důvodů shledal Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu věcně nesprávným, proto jej zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí také na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil dovolací soud i toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 o. s. ř.).

17. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku je závazný. Je třeba zaměřit pozornost zejména na požadavky stávkujících zaměstnanců žalované, aby bylo možno vyložit, zda nešlo o podmínky, které mohl splnit pouze orgán veřejné moci. V takovém případě by se totiž podle judikatury Soudního dvora Evropské unie o „mimořádnou okolnost“ mohlo výjimečně jednat i v případě stávky zaměstnanců a žalovaná by k náhradě nebyla povinna. Naopak v případě, že byly vznášeny požadavky týkající se její sféry, nemůže se o „mimořádnou okolnost“ jednat. V novém rozhodnutí o věci soud rozhodne nejen o náhradě nákladů nového řízení a dovolacího řízení, ale znovu i o nákladech původního řízení (§ 243g odst. 1 část první věty za středníkem a věta druhá o. s. ř.).

č. 38

Podílel-li se na průběhu nehodového děje a rozsahu vzniklé škody při střetu vlaku s nákladní automobilovou soupravou významným způsobem též návěs, pak škodu vyvolala nejen zvláštní povaha provozu tahače, nýbrž i zvláštní povaha provozu návěsu; v takovém případě není důvod omezit výši pojistného plnění z odpovědnosti za újmu vyvolanou provozem motorového vozidla jen maximální výší pojistného plnění stanoveného v pojistné smlouvě týkající se tahače.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 05. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3073/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.3073.2020.1

č. 38

Odpovědnost za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků, Pojištění odpovědnosti za škodu

§ 2927 o. z., § 2 zákona č. 56/2001 Sb., § 2 zákona č. 168/1998 Sb., § 6 zákona č. 168/1998 Sb., Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/103/ES

Nejvyšší soud k dovolání žalobkyně zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 5. 2020, sp. zn. 11 Co 277/2019, a rozsudek Okresního soudu v Novém Jičíně ze dne 20. 6. 2019, sp. zn. 14 C 204/2018, a věc vrátil Okresnímu soudu v Novém Jičíně k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Okresní soud v Novém Jičíně rozsudkem ze dne 20. 6. 2019, č. j. 14 C 204/2018-152, zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zaplacení 33 936 829 Kč s příslušenstvím, a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Svůj požadavek žalobkyně dovozovala ze skutečnosti, že žalovaná byla ke dni 22. 7. 2015 pojistitelkou odpovědnosti za škodu způsobenou provozem nákladního automobilu – tažného vozidla SCANIA P124 registrovaného v Polsku (dále též jen „tahač“) a přípojného vozidla KRONE SDP 7 (dále též jen „návěs“), přičemž způsob jízdy této jízdní soupravy provozované polskou podnikatelkou M. W. vedl k nehodě v železniční stanici S., při níž byly usmrceny tři osoby, zraněno bylo dvacet pět osob a současně vznikly škody na majetku Správy železniční dopravní cesty, státní organizace, na majetku žalobkyně (zejména poškození vlakové soupravy Pendolino) a na majetku společnosti J. a.s. Žalobkyni vznikla na vlakové soupravě škoda v celkové výši 212 232 181 Kč, škodní zástupce žalované jí uhradil pojistné plnění ve výši 33 936 829 Kč. Předmětem sporu mezi žalobkyní a škodním zástupcem byla otázka, zda má být škodní událost likvidována pouze z pojištění tahače, či z pojištění tahače i návěsu současně, přičemž v takovém případě by žalobkyni náleželo pojistné plnění v celkové výši 67 873 658 Kč, a měla by jí tak být doplacena žalobou požadovaná částka. Žalobkyně se tedy jako jedna z poškozených při nehodě domáhá doplacení poměrné částky ze stanoveného limitu pojistného plnění 35 000 000 Kč pro tahač a z téhož limitu pojistného plnění pro návěs podle § 9 a § 3a zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu

způsobenou provozem vozidla (dále též jen „zákon č. 168/1999 Sb.“). Soud vyšel ze zjištění, že dopravní nehodu způsobil řidič silniční nákladní jízdní soupravy S. W. S., který byl pravomocně odsouzen za přečin obecného ohrožení z nedbalosti rozsudkem Okresního soudu v Novém Jičíně sp. zn. 20 T 200/2015, neboť dne 22. 7. 2015 vjel na železniční přejezd, ač již více než třicet sekund byla dávána výstraha přejezdového zabezpečovacího zařízení, a v okamžiku, kdy se již tato souprava nacházela na přejezdu, sklopily se závory, takže v kolejišti celostátní elektrifikované dvoukolejní tratě zůstala stát větší část soupravy, do níž následně narazila po druhé staniční koleji přijíždějící vlaková souprava Pendolino jedoucí ze stanice Bohumín do stanice Františkovy Lázně. Vlaková souprava narazila do pravého boku silniční soupravy v místě za kabinou řidiče, jež se odtrhla od podvozku a zůstala na přejezdu, zbytek soupravy byl tlačен před vlakovou soupravou až do prostoru konce druhého nástupiště, kde se vlak zastavil. Soud dovodil, že za škodu vzniklou při této nehodě žalobkyni odpovídá podnikatelka M. W. provozující jízdní soupravu, avšak žalovaná, jakožto pojistitel odpovědnosti provozu jízdní soupravy tvořené tahačem a návěsem, u něž bylo sjednáno pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem tahače, vyplatila žalobkyni odpovídající poměrnou část z limitu pojistného plnění. Soud se při zvažování, má-li žalobkyně podle zákona č. 168/1999 Sb. právo na výplatu pojistného plnění za škodu způsobenou provozem vozidla ve smyslu § 2927 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“), též z pojištění návěsu, zabýval především otázkou, zda byla škoda způsobena provozem celé jízdní soupravy, tedy i návěsem. Vyložil, že základním znakem provozu dopravního prostředku je pohyb, přičemž jako provoz lze pojímat i činnosti související s jízdou, případně vytvoření překážky pro ostatní účastníky provozu v důsledku selhání řidiče. Je-li provoz dopravního prostředku vázán na motorickou sílu, je prostředek v provozu, jen je-li jí využito. Oproti tomu vozidlo vlečené jiným vozidlem je součástí provozu vozidla vlekoucího. V daném případě najel řidič tahače nehledě na výstražná znamení na železniční přejezd, vozidlo tedy dospělo na místo střetu s využitím vlastnosti pro ně typické – motorické síly. Návěs však byl pouze pasivním prvkem soupravy, příčinou nehody bylo aktivní působení tahače, jímž byl návěs ovládán, jenž způsobil, že se návěs nacházel na místě střetu, kam jej tahač dovezl a zastavil. Je přitom bez významu, že přípojné vozidlo bylo v průběhu nehodového děje odtrženo od tažného vozidla. Soud rovněž přihlédl k tomu, že pojistné za tahač je mnohonásobně vyšší než za návěs, což dokládá rozdílný pohled na pojistnou ochranu vztahující se k provozu návěsu oproti provozu tahače. Škodu vzniklou žalobkyni je tak třeba přičítat výlučně provozu tahače, jehož byl návěs pouhou součástí. Požadavek žalobkyně tedy soud shledal nedůvodným.

2. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 20. 5. 2020, č. j. 11 Co 277/2019-195, rozsudek soudu prvního stupně ve výroku ve věci samé potvrdil, změnil jej v nákladovém výroku a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud shledal správnou úvahu soudu prvního stupně, že škoda nebyla způsobena provozem návěsu. Předmětný nehodový děj je třeba hodnotit jako střet dvou provozů různých druhů, a to jízdní soupravy tvořené tahačem a návěsem s vlakovou soupravou, přičemž příčinou střetu obou provozů bylo zaviněné protiprávní jednání řidiče soupravy provozované M. W. V důsledku střetu se pak odtrhla zadní část jízdní soupravy – návěsu s nákladem, což bylo dalším ze škodných následků původního střetu dvou provozů. Odpovědnost za škodu nese provozovatel jízdní soupravy, žalovaná tedy jako pojistitel byla povinna vyplatit žalobkyni pojistné plnění za újmu způsobenou provozem tahače v rámci limitu daného pojistnou smlouvou týkající se odpovědnosti za újmu tímto tahačem způsobenou. Odvolací soud rovněž (bez označení konkrétních rozhodnutí) vyslovil

závěr, že i nadále jsou použitelné judikatorní závěry vyslovené před účinností zákona č. 168/1999 Sb., a zdůraznil, že navzdory absenci explicitní definice v platném právu je nutné pokládat provoz tažného a zapojeného vozidla pro účely rozhodování o rozsahu pojistného plnění podle zákona č. 168/1999 Sb. za provoz jediný.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

č. 38

3. Proti rozsudku odvolacího soudu podala dovolání žalobkyně spatřující přípustnost dovolání v otázce, kterou doposud české soudy neřešily a která by současně měla být posouzena jinak, než jak učinily soudy nižších stupňů v projednávané věci. Odvolací soud pochybil při výkladu § 2816 o. z., nevyhodnotil-li soupravu sestávající ze dvou vozidel, z nichž každé má uzavřeno pojištění odpovědnosti, která je osobou řidiče propojena do jednoho dopravního (nikoliv však provozního ve smyslu právním) celku, jako soupravu krytou množným (souběžným) pojištěním odpovědnosti jednoho pojistitele. Jelikož pojištění odpovědnosti bylo uzavřeno jak na tažné vozidlo, tak i na vozidlo návěsu, které byly spojeny do soupravy tvořící podle mylného názoru soudů nižších stupňů jeden provoz, je nesporné, že souprava byla kryta množným (souběžným) pojištěním odpovědnosti. Dovolatelka dále vytýká soudům nižších stupňů, že vycházely z neúčinných právních předpisů, pokládaly-li soupravu složenou z tažného a přípojného vozidla za jedno motorové vozidlo, ač tato konstrukce byla účinnou právní úpravou opuštěna. Souprava není pojmem zákona č. 168/1999 Sb. a stále se jedná o dvě samostatná vozidla, z nichž každé má ze zákona pojištění odpovědnosti. Nezná-li české právo pojištění odpovědnosti soupravy, ale vždy se jedná o pojištění dvou vozidel spojených do soupravy, nedává smysl omezovat nároky poškozených na plnění z jedné pojistné smlouvy. S ohledem na absenci vnitrostátní judikatury poukázala dovolatelka na rozsudek německého Spolkového soudního dvora č. IV ZR 279/08 ze dne 27. 10. 2010, v němž se tento soud vyslovil ve prospěch množného pojištění soupravy skládající se z traktoru a přívěsu, z nichž každé mělo samostatné pojištění odpovědnosti za škodu. Z žádného zákona přitom nevyplývá, že by pojištění odpovědnosti mělo pokrývat pouze škody způsobené přívěsem, jen není-li připojen k motorovému vozidlu. Aktivní či pasivní role jednotlivých vozidel soupravy kryté množným pojištěním ve smyslu § 2816 o. z. je relevantní pouze k případnému vypořádání mezi pojistiteli. Krajský soud podle dovolatelky pochybil též při interpretaci rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ve spojených věcech [C 359/14 a C 475/14](#), měl-li za to, že z nich neplyne souběžná odpovědnost provozovatele tažného a přípojného vozidla k pojistnému plnění, byť z něj lze logicky dovozovat možnost žádat plnění z obou pojištění, přesáhne-li škoda stanovený limit. V souladu s rozhodnutím Soudního dvora EU ze dne 4. 9. 2014, [C-162/13](#), se přitom za provoz vozidla pokládá jakékoliv použití vozidla odpovídající jeho obvyklé funkci, tedy bez zohlednění aktivní či pasivní role v soupravě. Byl-li návěs v provozu, protože plnil svou funkci - přepravoval náklad, nepřestal být v provozu jen proto, že byl spřažen s tahačem, který táhl návěs. Škoda pak vznikla v příčinné souvislosti jak s provozem tahače, tak návěsu, protože pokud by návěs nebyl naložen nákladem a spojen s tahačem, byla by škoda na majetku dovolatelky nepoměrně nižší. Po nárazu vlaku navíc došlo k rozpojení soupravy a převážná část škody byla způsobena návěsem, jehož hmotnost a kinetická energie byla trojnásobná ve srovnání s tahačem. Návěs tak nepochybně sehrál aktivní roli, způsobil-li škodu v okamžiku, kdy již nebyl součástí soupravy. Soudy nižších stupňů se rovněž nevypořádaly se závěry vyslovenými v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. [25 Cdo 3925/2013](#), podle nichž je třeba poskytnout účinnou ochranu poškozeným vždy, vznikne-li jim škoda

v souvislosti s provozem dopravy nebo dopravního prostředku a je způsobena zvláštní povahou provozu a v rámci jejího dosažení je třeba provoz motorového vozidla pojímat širěji. Navrhla, aby dovolací soud zrušil rozhodnutí odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu projednání.

4. Žalovaná ve vyjádření k dovolání označila za správné závěry odvolacího soudu, jež současně obsáhle citovala, dále poukázala na to, že výkladem § 2816 o. z. se odvolací soud nezabýval, a nesouhlasila s interpretací daného ustanovení žalobkyní. Za nepřipadný považuje odkaz dovolatelky na rozhodnutí německého Spolkového soudního dvora, jenž vykládá úpravu, která není pramenem českého práva a nadto již není aktuální. Z dále zmiňovaného rozsudku Soudního dvora EU ve věcech [C 359/14 a C 475/14](#) se podle žalované nepodává, že by unijní úprava předepisovala dělení odpovědnosti mezi provozovatele tažného a přípojného vozidla. V rozsudku Soudního dvora EU ve věci [C 162/13](#) pak bylo akceptováno, že valník je součástí traktoru, což značí, že i v projednávané věci je třeba pokládat návěs za součást tahače. Žalovaná dále míní, že nebyla splněna podmínka vzniku povinnosti k výplatě pojistného plnění spočívající v tom, aby škoda byla způsobena provozem návěsu, neboť ke vzniku škody v daném případě došlo provozem tahače. Není přitom podstatné, čím byla škoda způsobena, ale provozem čeho. S poukazem na rozhodnutí bývalého Nejvyššího soudu ČSR ze dne 2. 6. 1930, sp. zn. Rv I 1451/29, publikované ve Vážného sbírce pod č. 10010/1930 (dále též jen „Vážný 10010/1930“) zdůrazňuje též závislost jízdy přípojného vozidla na jízdě tažného vozidla, jež činí z provozovatele tažného vozidla též provozovatele vozidla připojeného. Za správné má žalovaná i úvahy soudů poukazující na nižší sazbu pojistného pro návěsy, což odpovídá i výši příspěvků, které jsou podle vyhlášky č. 205/1999 Sb. provádějící zákon č. 168/1999 Sb., povinni hradit provozovatelé nepojištěných vozidel České kanceláři pojistitelů a které jsou pro přípojná vozidla podstatně nižší než pro tahače. Opomenout pak nelze též soudní praxi považující tažné a přípojně vozidlo za jeden provoz (Vážný 10010/1930 a rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. [25 Cdo 1244/2017](#)). Ve prospěch hodnocení provozu jako jednoho vozidla hovoří podle žalované rovněž historie právní úpravy, polská právní úprava i zamýšlená evropská úprava předpokládající hrazení škod z pojištění přípojného vozidla jen v určitých situacích. Navrhla tedy, aby dovolání bylo zamítnuto.

č. 38

III.

Přípustnost dovolání

5. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) dospěl k závěru, že dovolání bylo podáno včas, oprávněnou osobou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.), a je přípustné pro řešení otázky povinnosti pojistitele odpovědnosti z provozu vozidel k pojistnému plnění, byla-li škoda způsobena jízdní soupravou složenou z tahače a návěsu.

IV.

Důvodnost dovolání

6. Podle § 2927 odst. 1 o. z. kdo provozuje dopravu, nahradí škodu vyvolanou zvláštní povahou tohoto provozu. Stejnou povinnost má i jiný provozovatel vozidla, plavidla nebo letadla, ledaže je takový dopravní prostředek poháněn lidskou silou.

Podle § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropských společenství a upravuje pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla (dále jen „pojištění odpovědnosti“).

Podle § 6 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. pojištění odpovědnosti se vztahuje na každou osobu, která je povinna nahradit újmu způsobenou provozem vozidla uvedeného v pojistné smlouvě.

Podle § 2 písm. a) zákona č. 168/1999 Sb. pro účely tohoto zákona se rozumí vozidlem silniční vozidlo, zvláštní vozidlo, trolejbus; za vozidlo se nepovažuje vozík pro invalidy, potahové vozidlo a nemotorové vozidlo tažené nebo tlačené pěší osobou, jízdní kolo a koloběžka, pokud nejsou schváleny jako druh vozidla motocykl.

Podle § 2 písm. h) zákona č. 168/1999 Sb. škodnou událostí je způsobení újmy provozem vozidla.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, je silniční vozidlo motorové nebo nemotorové vozidlo, které je vyrobené za účelem provozu na pozemních komunikacích pro přepravu osob, zvířat nebo věcí.

Podle § 2 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. přípojně vozidlo je silniční nemotorové vozidlo určené k tažení jiným vozidlem, s nímž je spojeno do soupravy.

7. Obdobě jako zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, účinný do 31. 12. 2013, zakládá zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, účinný od 1. 1. 2014, v § 2927 odst. 1 objektivní odpovědnost za škodu způsobenou provozem dopravy a dopravního prostředku. Zatímco však zákon č. 40/1964 Sb. odvozoval vznik přísnější objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou provozem dopravního prostředku též z toho, že se jedná o provoz vyjmenovaných motorových dopravních prostředků, účinná právní úprava od podmínky motorového pohonu záměrně upouští (viz Eliáš, K. a kol.: Nový občanský zákoník s aktualizovanou důvodovou zprávou a rejstříkem, Praha: Sagit, 2012, s. 1036) a ze svého rozsahu vylučuje toliko vozidla, plavidla nebo letadla poháněná lidskou silou. Nadále je tedy možné za provoz dopravního prostředku ve smyslu uvedeného ustanovení pokládat například i provoz bryčky jakožto vozidla pohybujícího se za pomoci tažných zvířat. I z tohoto úhlu je třeba nahlížet na uplatnitelnost předchozích závěrů právní teorie a praxe vyslovujících se k pojmu škoda způsobená provozem dopravního prostředku a akcentujících v souladu s dřívější právní úpravou jejich vázanost na vybavení vozidla motorem.

8. Lze podotknout, že na odlišných normativních východištích je založeno též žalovanou odkazované rozhodnutí Vážný 10010/1930, jež se zabíralo výkladem zákona č. 162/1908 ř. z., o ručení za škody z provozování jízdních silostrojů (automobilů), upravujícího povinnost k náhradě škody způsobené provozováním silničního vozidla (jízdního silostroje) živelnou silou na veřejných silnicích a cestách, tzn. opět rozdílně definovaného dopravního prostředku s důrazem na povahu jeho pohonu. Odkaz žalované na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 4. 2017, sp. zn. [25 Cdo 1244/2017](#), pak opomíjí, že tímto rozhodnutím byla vyslovena pouze nepřipustnost podaného dovolání, aniž by se Nejvyšší soud mohl zabývat věcným přezkumem napadeného rozhodnutí a případně se v návaznosti na uplatněné dovolací důvody (viz § 242 o. s. ř.), jimiž je ve svém přezkumu v zásadě vázán, vyslovit k otázce provozu tažného a přípojně vozidla (obdobně by nebylo možné ve prospěch opačného závěru argumentovat

usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2011, sp. zn. [25 Cdo 3737/2009](#), ve sporu, v němž se žalobci domáhali plnění z pojištění tahače a návěsu, v němž rovněž nebyl procesní prostor pro řešení dané otázky).

9. Nadále přitom lze v souladu s dosavadní judikaturou vyjít z toho, že zákon úpravou zpřísněné objektivní odpovědnosti poskytuje zvýšenou ochranu poškozenému a reflektuje skutečnost, že dopravní prostředky představují více či méně složitá technická zařízení, s jejichž provozem jsou spojeny zvýšené nároky na jejich ovládání, pohybují se zpravidla vyšší rychlostí, mají značnou kinetickou energii, jsou vybaveny složitými mechanickými i počítačovými komponenty a systémy, a vykazují proto zvýšené riziko vzniku škod pro přepravované osoby či pro okolí. Objektivní odpovědnost se spojuje právě s těmito projevy typickými pro provoz dopravních prostředků, zejména s jeho působením na okolí či dovnitř způsobem, který je výsledkem vlastností dopravního prostředku, schopného přemísťovat se z místa na místo a přepravovat přitom osoby či věci. Škoda je způsobena zvláštní povahou provozu tehdy, je-li způsobena jeho typickými vlastnostmi, zejména zvýšenou rychlostí, omezenou ovladatelností, vysokou hmotností, technickou konstrukcí či charakterem použitých materiálů; působení těchto faktorů musí být spojeno s využitím dopravního prostředku k jeho provozu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2017, sp. zn. [23 Cdo 4321/2017](#), či rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. [25 Cdo 3485/2016](#), uveřejněný pod číslem 149/2018 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, dále též jen „Sbírka“). Nejčastějším a nejobvyklejším projevem provozu vozidla je samotná jízda, úkony k její přípravě a její následné ukončení, jak se ovšem rovněž podává z odkazovaných rozsudků, zvláštní povaha provozu se může projevit i samotným výskytem vozidla v místě dopravní nehody.

10. Samotný termín vozidlo přitom občanský zákoník nedefinuje, podává se z něj toliko to, že nadále již není zapotřebí, aby šlo o dopravní prostředek motorový, z úpravy § 2927 o. z. je vyloučen jen dopravní prostředek poháněný lidskou silou. Při výkladu daného pojmu se přitom nabízí přihlédnout k věcně souvisejícím právním předpisům upravujícím problematiku pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem a kategorizaci vozidel pro účely úpravy silničního provozu, neboť v zájmu jednotného výkladu právního řádu a s ohledem na úzkou věcnou provázanost daných předpisů je nutno daný termín pojímat shodným způsobem. V souladu s vymezením vozidla s výše citovaným § 2 zákona č. 168/1999 Sb. ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb. je pod tento termín podřaditelné též přípojně vozidlo (zákon č. 168/1999 Sb. pod pojem vozidlo řadí mimo jiné vozidlo silniční, zákon č. 56/2001 Sb. tento pojem blíže rozvíjí tak, že jím rozumí přípojně vozidlo silniční jakožto nemotorové vozidlo určené k tažení jiným vozidlem). Provázání obou zmíněných ustanovení stvrzuje poznámka pod čarou k úpravě v § 2 zákona č. 168/1999 Sb. odkazující na zákon č. 56/2001 Sb., která, byť nemá normativní účinek (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 2. 2000, sp. zn. [I. ÚS 22/99](#)), může posloužit jako určité interpretační vodítko. Oproti tomu v nyní účinné právní úpravě již není obsaženo pravidlo, které by za vozidlo prohlašovalo i jízdní soupravu, jak tomu bylo za účinnosti vyhlášky č. 492/1991 Sb., kterou se stanoví rozsah a podmínky zákonného pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem motorového vozidla, účinné do 31. 12. 1999. Za škodnou událost pak § 2 zákona č. 168/1999 Sb. pokládá způsobení újmy provozem vozidla, nikoliv provozem jízdní soupravy. Využití přípojně vozidla k provozu nepochybně představuje právě jeho zapojení za tažné vozidlo tak, aby se mohlo přemísťovat a sloužit k transportu nákladů, připojením k tažnému vozidlu je rovněž dána i jeho omezená ovladatelnost, přípojně vozidlo má specifickou konstrukci a při přepravě zboží též značnou

hmotnost, jež se ve výrazné míře bude odvíjet právě od převáženého nákladu, což implikuje jistou těžkopádnost a setrvačnost, není proto důvodu, aby takto nemohly být naplněny shora zmíněné znaky zvláštní povahy provozu. Ostatně v případě již zmíněného provozu bryčky tažené koňmi by patrně nevznikal spor stran existence povinnosti provozovatele nahradit škodu způsobenou právě taženou bryčkou. Bylo by tedy poněkud nelogické vylučovat z odpovědnostních vztahů vozidlo tažené nikoliv koňmi, ale jiným vozidlem.

11. Nejvyšší soud již dříve akcentoval (rozsudek ze dne 18. 3. 2015, sp. zn. [25 Cdo 3925/2013](#), číslo 71/2015 Sbírky) především úzkou souvislost právní úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou provozem dopravních prostředků a povinného pojištění této odpovědnosti. Příznačným rysem provozu dopravních prostředků je značná výše škod provozem způsobených, jejichž náhrada zpravidla není v silách jednotlivce. Povinné pojištění je součástí systému ochrany poškozených, jehož efektivitu je rovněž nutno vzít na zřetel při výkladu právních předpisů, jenž tento systém tvoří. I proto je nutné vykládat pojem provozu dopravních prostředků natolik široce, aby se těm, kdo byli provozem poškozeni, dostalo účinné ochrany.

12. Pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu vozidel je přitom harmonizováno v rámci Evropské unie, návaznost české úpravy na evropské předpisy je též připomínána v § 1 zákona č. 168/1999 Sb. Veškeré orgány členských států, včetně soudů, pak jsou podle judikatury Evropského soudního dvora povinny při uplatňování vnitrostátního práva vykládat toto právo v co možná největším rozsahu ve světle znění a účelu směrnice či jiného právního předpisu Unie, k jehož implementaci slouží (viz např. rozsudky Evropského soudního dvora ze dne 10. 4. 1984, Colson a Kamann proti Land Nordrhein – Westfalen, [14/83](#), a ze dne 13. 11. 1990, Marleasing SA proti La Comercial Internationale de Alimentacion SA, [C-106/89](#)). Unijní právo a judikatura Soudního dvora EU slouží jako vodítko pro výklad národního práva, pokud bylo vykládané ustanovení přijato za účelem sblížení českého práva s právem unijním (viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 6. 2018, sp. zn. [25 Cdo 3229/2017](#)), což nelze opomenout ani v projednávané věci. V rozsudku Soudního dvora EU ze dne 20. 12. 2017, ve věci Torreiro proti AIG Europe limited, [C-334/16](#), pak bylo konstatováno, že z vývoje unijní právní úpravy v oblasti povinného pojištění vyplývá, že cíl ochrany poškozených dopravními nehodami způsobenými těmito vozidly byl unijním normotvůrcem trvale sledován a posilován (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 4. 9. 2014, Vnuk proti Zavarovalnica Triglav d. d., [C- 162/13](#), body 52 až 55, jakož i ze dne 28. 11. 2017, Rodrigues de Andrade proti Proenca Salvador a dalším, [C-514/16](#), bod 33), přičemž tomuto vývoji lze mít za odpovídající takový výklad čl. 3 směrnice 2009/103/ES, o pojištění občanskoprávní odpovědnosti z provozu motorových vozidel a kontrole povinnosti uzavřít pro případ takové odpovědnosti pojištění (jež nahradila předchozí směrnice z této oblasti), podle něž pod pojem „provoz vozidel“, jenž je v něm uveden, spadají nejen případy silničního provozu, tj. provozu na veřejných komunikacích, ale že se tento pojem vztahuje i na jakékoli použití vozidla, které odpovídá jeho obvyklé funkci. Ačkoliv zmíněná rozhodnutí reagují na poněkud odlišné výkladové aspekty (lokalita provozu, nedopravní využití vozidla), akcentaci stěžejního kritéria „užití vozidla k jeho obvyklé funkci“ při zvažování, zda by jím způsobená újma měla podléhat pojištění občanskoprávní odpovědnosti ve smyslu dané směrnice, lze mít na paměti i při interpretačních nejasnostech jiné povahy. Směrnice 2009/103/ES v čl. 1 přitom do své definice vozidla explicitně zahrnuje i jakékoliv přípojně vozidlo, ať již je připojené či nepřipojené. Ukládá-li tedy směrnice přijmout členským státům opatření ohledně občanskoprávní

odpovědnosti z provozu vozidel, mezi něž výslovně zařazuje i přípojná vozidla (tedy nemá je za pouhou součást vozidel tažných), jejichž obvyklou funkcí je využití k transportu nákladů zapojením za tažné vozidlo, pak lze mít za eurokonformní právě takový výklad vnitrostátní úpravy, jenž umožňuje podřadit zákonu č. 168/1999 Sb. i újmy způsobné přípojným vozidlem při převozu nákladu zapojením za tažné vozidlo. Přichází-li přitom žalovaná s námitkou, že v rozsudku Soudního dvora EU ve věci [C 162/13](#) bylo akceptováno, že valník je součástí traktoru, což značí, že i v projednávané věci je třeba pokládat návěs za součást tahače, je třeba její výhradu poněkud usměrnit potud, že ve zmiňované věci se (i s ohledem na položenou předběžnou otázku vztahující se k povaze traktoru s valníkem jako zemědělského stroje při pohybu po dvoře statku) Soudní dvůr EU nikterak nezabýval souvztažností provozů traktoru a valníku a žalovanou dovozovaný závěr, že valník je v rámci řešené problematiky třeba pokládat za součást traktoru, nevyslovil. Z rozhodovací praxe Soudního dvora EU se přitom podává též závěr, že určení osob povinných nahradit škodu poškozenému, jakož i případné podíly provozovatele přívěsu a provozovatele či řidiče tahače na škodě způsobené poškozenému, je třeba určit podle práva místa škody - rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 1. 2016, ve spojených věcech Ergo Insurance SE proti If P&C Insurance AS a Gjensidige Baltic, AAS proti PZU Lietuva, [C-359/14](#), [C 475/14](#). Byť se v tomto rozhodnutí Soudní dvůr vyslovoval především k problematice kolizního práva, je z něj zřejmá akceptace možné současné odpovědnosti jak provozovatele přívěsu, tak tažného vozidla. Zdůrazňuje-li přitom žalovaná, že účinná unijní úprava nepředepisuje dělení odpovědnosti za škodu způsobenou jízdami soupravami mezi provozovatele tažného a přípojného vozidla, pak lze dodat, že tímto nejsou jakkoliv popřeny závěry výše vyslovené.

13. Lze tedy uzavřít, že i provoz přívěsu uváděného v pohyb tažným vozidlem, jež mu umožňuje pohyb po komunikacích a transport nákladů, může obstát jako provoz vozidla ve smyslu § 2927 o. z. i zákona č. 168/1999 Sb. (soudem prvního stupně upřednostňovanému kritériu aktivního a pasivního působení provozu přitom nelze, jak se rovněž podává z výše uvedeného, přiznat náležitou normativní oporu). Oba zmíněné předpisy přitom operují se škodou způsobenou provozem vozidla, nikoliv jízdou soupravou tvořenou více vozidly [v souladu s § 2 písm. i) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jízdní souprava je souprava složená z jednoho nebo více motorových vozidel a jednoho nebo více přípojných vozidel], a to bez ohledu na to, zda je provozovatel obou vozidel totožná osoba či dvě různé osoby. Při stanovení odpovědnostních vztahů, a v návaznosti na to i povinností pojistitele ve smyslu zákona č. 168/1999 Sb., je tak nezbytné diferencovat, zda a případně jak se svým provozem na vzniku škody podílela jednotlivá vozidla jízdní soupravy (např. zda šlo o kumulativní působení obou vozidel, či jen jednoho z nich), nikoliv však bez dalšího redukovat soupravu na tažné zařízení. Pokud se přitom na nehodě podílí nemotorové přípojně vozidlo, pak lze mít za osobu odpovědnou za škodu i jeho provozovatele (viz též Melzer, F., Tégl, P. a kol.: Občanský zákoník, § 2894-3081, Velký komentář, Svazek IX, Praha: Leges, 2018, s. 541). V řadě kolizních situací bude nepochybně možné s ohledem na průběh nehodového děje spatřovat příčinu toliko v provozu tahače (např. nedá-li přednost v jízdě a narazí do jiného vozidla), mohou však vyvstat i takové okolnosti, v nichž bude návěs naopak zcela samostatným činitelem škodní události (sám se rozjede či převrátí, aniž byl zapojen, nebo vyvolá-li při jízdě kolizi technická závada návěsu); v takovém případě nastoupí odpovědnost jeho provozovatele, který může být odlišný od provozovatele tahače. Jestliže bude návěs spolupůsobit při vzniku škody a podílet se s ohledem na bezprostřední příčinu kolizní situace na škodlivém následku neoddělitelně od působení tahače, je namísto považovat újmu tím vyvolanou za následek

zvláštní povahy provozu obou vozidel či provozu dopravy za použití obou. Takový výklad lze pokládat jak za odpovídající znění příslušných norem, tak i respektující jejich účel, jímž je vysoká úroveň ochrany poškozených provozem dopravních prostředků.

č. 38

14. V nyní posuzovaném případě spočíval nehodový děj ve střetu dvou různých provozů, a to provozu vlakové soupravy a provozu jízdní soupravy silničních nákladních vozidel, která se vinou řidiče tahače nacházela v kolejišti, přičemž při střetu došlo k roztržení jízdní soupravy a oddělení návěsu od tahače, část soupravy mimo kabinu řidiče pak byla tlačena před vlakovou soupravou. Redukoval-li odvolací soud za těchto okolností odpovědnost za škodu způsobenou vozidly jízdní soupravy v podstatě pouze pro nemotorovou povahu návěsu na odpovědnost za škodu způsobenou tahačem, jakožto vozidlem, jehož přičiněním mělo dojít ke škodné události podle § 2 písm. h) zákona č. 168/1999 Sb., nemůže jeho závěr obstát jako správný. Neopominutelnou součástí této soupravy byl též návěs, rovněž splňující znaky vozidla ve smyslu zákona č. 168/1999 Sb. a současně též vozidla ve smyslu § 2927 o. z., jenž se v dané situaci zjevně nacházel v dráze vlaku, nadto vykazoval značnou hmotnost - 7,4 tun vlastní tonáže a byl naložen hliníkovými a nerezovými plechy o hmotnosti dalších 17,958 tun (jak se podává ze skutkových zjištění soudu prvního stupně), což nepochybně zcela zásadně ovlivnilo průběh nehodového děje a rozsah vzniklé škody. Pokud by do kolejiště vjel jen tahač nebo by návěs nebyl naložen, byl by samotný střet a z něj plynoucí rozsah škod zjevně odlišný. Okolnost, že přímo v momentu střetu se tahač a návěs nepohybovaly, přitom nevylučuje, aby šlo o jejich provoz (srov. již zmíněné rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. [23 Cdo 4321/2017](#) a [25 Cdo 3485/2016](#), č. 149/2018 Sbírky), neboť povaha provozu se může projevit samotným výskytem v místě nehody, což lze nepochybně vztáhnout i na řešenou situaci. Úvahy, na nichž soudy založily svá zamítavá rozhodnutí a vyloučily možnou odpovědnost provozovatelky návěsu, a tím i úspěšné uplatnění práva žalobkyně na vyplacení pojistného plnění z pojištění odpovědnosti za škodu návěsem způsobenou, tedy nejsou správné.

15. Přihlížely-li soudy k rozdílné výši pojistného jako důvodu pro omezení rozsahu odpovědnosti provozovatele návěsu, opomněly, že pojistné by mělo podle ekonomické úvahy pojistitele odpovídat rozsahu potenciálních nahrazovaných škod, nikoliv modifikovat zákonem daný rozsah odpovědnosti pojištěného škůdce, resp. být teprve následným argumentem pro výklad normy. Soudy jsou vázány zákonem, nikoliv pojišťovací praxí. Nadto je třeba vzít v potaz, že zatímco u tahače lze očekávat, že jeho provoz se bude na případné dopravní kolizi vedoucí ke vzniku škody podílet většinou v průběhu pohybu jízdní soupravy, neboť je hybatelem návěsu při jeho využití k transportu, provoz návěsu nemusí mít vždy vliv na průběh konkrétního nehodového děje, takže lze mít i při samostatné odpovědnosti za provoz návěsu za opodstatněné nižší pojistné (případně též žalovanou vzpomínanou nižší sazbu příspěvků podle vyhlášky č. 205/1999 Sb. hrazených při porušení povinnosti mít sjednané pojištění odpovědnosti podle zákona č. 168/1999 Sb.).

16. Dožadovala-li se dovolatelka dále též výkladu § 2816 o. z., odvolací soud v návaznosti na svůj závěr, že na škodu způsobenou jízdní soupravou je třeba pohlížet jako na způsobenou tahačem, tj. pouze jedním vozidlem podléhajícím pojištění odpovědnosti za újmu způsobenou provozem vozidla, neřešil souvztažnost případných pojistných plnění z pojištění tahače a návěsu, tedy ani otázku případného množného pojištění ve smyslu uvedeného ustanovení. Na této otázce tedy napadené rozhodnutí nespočívá, a není tak ani dán prostor k tomu, aby ji Nejvyšší soud řešil v rámci přezkumu správnosti závěrů odvolacího soudu. Poukazuje-li

přítom dovolatelka na rozhodnutí německého Spolkového soudního dvora, sluší se podotknout, že jakkoliv mohou být závěry přijaté zahraniční rozhodovací praxí inspirativní i pro výklad českých právních předpisů, nelze odhlížet od rozdílů daných kontextem právního řádu, v jehož rámci byly vysloveny, a je třeba bedlivě sledovat, zda jejich výklad navazuje na obdobný normativní podklad (v daném případě by nebylo možné opomenout ani to, že účinná německá úprava se přiklonila ke specifické úpravě odpovědnostních vztahů dopadající na provozovatele přívěsů, k tomu viz německý Straßenverkehrsgesetz a zejména § 19 uvedeného zákona).

17. Zmiňuje-li naopak žalovaná na podporu svého stanoviska návrh legislativního usnesení Evropského parlamentu k návrhu na změnu směrnice 2009/103/ES podle publikované zprávy ze dne 28. 1. 2019 (dostupný z: https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-8-2019-0035_CS.html), v němž je obsažen jako pozměňovací návrh 36 i návrh na doplnění článku 15a vyslovujícího se k nehodám, jichž se účastní přívěs tažený poháněným vozidlem, lze k její připomínce uvést následující. Nehledě na to, že se v době posuzované nehody nejednalo o platnou součást evropské legislativy, míří uvedená úprava (jak je zřejmé i z odůvodnění návrhu) na specifické situace, v nichž není náležitě identifikovatelné tažené vozidlo, ale pouze přívěs, přičemž za této situace je k náhradě povoláván v plné výši pojistitel přívěsu (jemuž pak může případně svědčit nárok vůči pojistiteli odpovědnosti táhnoucího vozidla). Uvedené lze tedy mít i za stvrzení toho, že z pohledu evropské legislativy je akceptovatelné hrazení pojistného plnění jak pojistitelem tahače, tak návěsu, přičemž toliko pro specifickou situaci, v níž by bylo obzvláště obtížné domoci se plnění vůči pojistiteli taženého vozidla, je (bez ohledu na jakékoliv další podstatné skutečnosti) konstruována možnost žádat plnění v plné výši po pojistiteli přípojného vozidla přímo v rovině evropské úpravy. Z předmětného návrhu nikterak nevyplývá, že by z pohledu evropského normotvůrce měla být tímto komplexně vypořádána otázka povinnosti pojistitele přípojného vozidla k výplatě pojistného plnění za škodu způsobenou jízdou soupravou.

18. Ze všech těchto důvodů je zřejmé, že uplatněný dovolací důvod nesprávného právního posouzení byl naplněn, proto Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.); protože tyto důvody platí též pro rozhodnutí soudu prvního stupně, dovolací soud zrušil i je a věc vrátil Okresnímu soudu v Novém Jičíně k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1 a 2 o. s. ř.).

č. 39

Zemře-li v důsledku škodní události více než jedna osoba blízká, projeví se to zpravidla ve zvýšení náhrady blízkému pozůstalému nad rámec pouhého součtu přiměřených náhrad za ztrátu každé z usmrčených osob.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 13. 05. 2021, sp. zn. 25 Cdo 1835/2020, ECLI:CZ:NS:2021:25.CDO.1835.2020.1

Náhrada nemajetkové újmy (o. z.)

§ 2959 o. z.

Nejvyšší soud k dovolání žalobců zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 11. 2019, sp. zn. 17 Co 255/2019, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 11. 2019, č. j. 17 Co 255/2019-193, potvrdil rozsudek ze dne 1. 2. 2019, č. j. 24 C 53/2017-162, jímž Obvodní soud pro Prahu 8 zamítl žalobu, kterou se žalobce a) domáhal zaplacení částky 3 800 000 Kč, žalobce b) částky 3 800 000 Kč, žalobkyně c) částky 600 000 Kč a žalobkyně d) 2 800 000 Kč, jako peněžité náhrady za duševní útrapy spojené s úmrtím jejich dvou blízkých osob, a rozhodl o nákladech řízení; rozhodl rovněž o nákladech odvolacího řízení. Soudy vyšly ze zjištění, že v roce 2015 při dopravní nehodě zaviněné řidičem vozidla pojištěného u žalované zemřeli manželé V., rodiče žalobců a) a b) [dále též jen „rodiče“]. Žalobkyně c) je partnerkou žalobce a), žalobkyně d) rodinnou přítelkyní zesnulých manželů. Rodina žalobců byla semknutá, žalobci se pravidelně v průběhu pracovního týdne setkávali u manželů V. na oběd či na posezení u kávy. Žalobce a) s rodiči provozoval penziony na Kokořínsku, byli mu oporou nejen při léčbě onkologického onemocnění, ale i v běžném životě, svého otce vnímal jako mentora. Manželé V. pomáhali žalobci a) a jeho partnerce s výchovou jejich nezletilé dcery, všichni společně trávili víkendy, zpravidla i s rodinnou přítelkyní – žalobkyní d). Žalobce a) s rodiči od roku 1989 pravidelně trávil dovolené v zahraničí, neboť vzhledem k jejich jazykové nevybavenosti jim chtěl umožnit poznávat svět. Některé zahraniční cesty s rodiči absolvoval žalobce b). I ten s nimi byl v každodenním minimálně telefonickém kontaktu a pravidelně s nimi trávil víkendy. Žalobkyně d) začala u manželů V. pracovat v roce 1995, bývala s nimi celý den již od ranních hodin, postupně se spřátelili, ona je vnímala jako svou vlastní rodinu, trávila s nimi i svůj volný čas a pomáhala jim s výchovou jejich vnučky. Žalovaná mimosoudně zaplatila každému z žalobců a) a b) 1 200 000 Kč, žalobkyni c) 400 000 Kč a žalobkyni d) 200 000 Kč, požadavek na další odškodnění odmítla s tím, že vyplacené plnění odpovídá konkrétním okolnostem v porovnání s obdobnými případy popsány v judikatuře vyšších soudů. Odvolací soud ve shodě se soudem prvního stupně dospěl k závěru, že žalovaná je povinna poskytnout pojistné plnění v souvislosti s újmou vzniklou žalobcům podle § 2959

zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, (dále jen „o. z.“) ve spojení s § 9 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozila. Vzal v úvahu kritéria vyplývající z judikatury Nejvyššího i Ústavního soudu sloužící k objektivizaci újmy (zejména z rozsudků Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. [25 Cdo 894/2018](#), ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. [4 Tdo 1402/2015](#), ze dne 18. 5. 2016, sp. zn. [6 Tdo 1421/2015](#), a z nálezu Ústavního soudu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. [I. ÚS 2844/14](#)), poukázal na soudní rozhodnutí v obdobných věcech a v nich přiznaná odškodnění. Konstatoval, že při stanovení výše náhrady lze vyjít ze základního rozpětí určeného Nejvyšším soudem pro skupinu citově nejbližše spjatých osob (rodiče, děti a manžel) v rozmezí 240 000 Kč až 500 000 Kč a určil základní částku pro odškodnění na 510 920 Kč jakožto dvacetinásobek průměrné mzdy v roce 2014. Vzhledem k tomu, že za útrapy spojené s úmrtím dvou blízkých osob bylo žalovanou každému z pozůstalých synů vyplaceno 1 200 000 Kč, snaše zesnulých 400 000 Kč a rodinné přítelkyni 200 000 Kč, dospěl k závěru, že plnění, která poskytla žalovaná, byla přiměřená. Zohlednil mimořádné vztahy žalobců se zesnulými, které byly intenzivní, harmonické, plné lásky, porozumění a spolupráce, jakož i skutečnost, že manželé V. byli stmelujícím článkem celé rodiny. Přihlédl také k tomu, že škůdce zemřel a jeho rodina se žalobcům neomluvila, ani je nekontaktovala. Vzal však v úvahu též okolnost, že zemřeli v důchodovém věku, synové s nimi prožili větší část svého života a žádný z žalobců nebyl na zesnulých existenčně závislý. Manželé V. měli možnost nejen oběma synům, ale i družce žalobce a) i žalobkyni d) předat své životní zkušenosti a rady. Odvolací soud vzhledem k argumentaci žalobců v odvolání zdůraznil, že mimořádnost jejich vztahu k zesnulým vzal v potaz při úvaze o výši náhrady, když shledal odpovídajícími žalovanou vyplacené částky, které jsou vyšší než v případě „neutrálních“, běžných rodinných a jiných blízkých vztahů.

č. 39

II.

Dovolání a vyjádření k němu

2. Rozsudek odvolacího soudu napadli žalobci dovoláním, jehož přípustnost dovozují z § 237 o. s. ř. tím, že: a) odvolací soud se odchýlil od ustálené rozhodovací praxe, neboť nevzal v potaz všechny okolnosti hodné zvláštního zřetele, konkrétně okolnost, že zemřely dvě osoby najednou, čímž pozůstalým vznikla ztráta a šok mnohem vyšší než dvojnásobná (odvolací soud pouze sečetl částky přiznané jako náhradu újmy za každého ze zesnulých); b) odvolací soud nesprávně vyřešil otázku, která dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla řešena, zda k hledisku možné ekonomické likvidace škůdce uloženou výší náhrady újmy je nezbytné přihlížet i v případě, kdy škůdce zemřel; c) rozhodnutí závisí na vyřešení otázky, která je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, a to otázky modifikace základní částky náhrady újmy s ohledem na specifické okolnosti, když v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. [25 Cdo 1901/2018](#), uvedl, že by měla být zvýšena v řádu desítek procent, avšak v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. [25 Cdo 3111/2018](#), neshledal nepřiměřenou náhradu představující šedesátinásobek průměrné mzdy a konečně tím, že d) otázka kritéria finanční závislosti na zesnulém pro účely určení nároku na náhradu újmy by měla být dovolacím soudem řešena jinak. Žalobci jsou přesvědčeni, že by výše náhrady neměla být snížena s odůvodněním, že žalobci nejsou na zesnulých ekonomicky závislí, neboť ekonomická závislost s duševními útrapami nijak nesouvisí a k vyrovnání případné finanční závislosti či nesoběstačnosti pozůstalých slouží instituty peněžitých dávek zakotvené v § 2962 až § 2966 o. z. Závěrem navrhli zrušení rozsudku a vrácení věci odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

3. Žalovaná se ve vyjádření k dovolání ztotožnila se závěry odvolacího soudu, setrvala na tom, že plnění, které poskytla žalobcům, bylo přiměřené a odpovídalo okolnostem případu, a proto navrhla dovolání odmítnout.

III.

Přípustnost dovolání

4. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) shledal, že dovolání bylo podáno včas, účastníky řízení (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), za splnění zákonné podmínky advokátního zastoupení dovolatelů (§ 241 odst. 1 a 4 o. s. ř.) a je přípustné podle § 237 o. s. ř. pro posouzení významu okolnosti, že žalobci současně ztratili dvě osoby blízké, pro stanovení výše náhrady nemajetkové újmy, která v rozhodovací praxi Nejvyššího soudu zatím nebyla výslovně řešena.

č. 39

IV.

Důvodnost dovolání

5. Podle § 2959 o. z. při usmrcení nebo zvláště závažném ublížení na zdraví odčiní škůdce duševní útrapy manželu, rodiči, dítěti nebo jiné osobě blízké peněžitou náhradou vyvažující plně jejich utrpení. Nelze-li výši náhrady takto určit, stanoví se podle zásad slušnosti.

6. Pro účely objektivizace výše náhrady, která má zamezit libovůli ze strany soudů, byla Ústavním soudem v nálezu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. [I. ÚS 2844/14](#), a Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. [25 Cdo 894/2018](#), publikovaném pod č. 85/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, demonstrativním způsobem uvedena kritéria, ke kterým mají soudy při stanovení výše náhrady újmy podle § 2959 o. z. přihlídnout. Podle citovaných rozhodnutí je třeba zohlednit okolnosti jak na straně pozůstalého, tak i na straně škůdce. Na straně pozůstalého je významná zejména intenzita jeho vztahu se zemřelým, věk zemřelého a pozůstalých, případná existenční závislost na zemřelém a eventuálně jiná satisfakce (jako např. omluva, správní postih škůdce či jeho trestní odsouzení), která obvykle není sama o sobě dostačující, její poskytnutí však může mít vliv na snížení peněžitého zadostiučinění. Předpokládá se, že běžné rodinné vztahy mají určitou kvalitu, důvodem pro zvýšení náhrady proto mohou být vztahy mimořádně blízké a kvalitní, naopak pro úvalu o nižší náhradě by měly svědčit slabší než obvyklé vazby mezi zemřelým a pozůstalou osobou. Zohlednit lze rovněž, byl-li pozůstalý očitým svědkem škodní události, byl-li s jejími následky bezprostředně konfrontován či jakým způsobem se o nich dozvěděl. Kritéria odvozená od osoby škůdce jsou především jeho postoj ke škodní události, dopad události do jeho duševní sféry, forma a míra zavinění a v omezeném rozsahu i majetkové poměry škůdce, které jsou významné pouze z hlediska toho, aby výše náhrady pro něj nepředstavovala likvidační důsledek. Za základní částku náhrady, modifikovatelnou s užitím zákonných a judikaturou dovozených hledisek, lze považovat v případě nejbližších osob (manžel, rodiče, děti) dvacetinásobek průměrné hrubé měsíční nominální mzdy na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za rok předcházející smrti poškozeného.

7. Zahyne-li v důsledku škodní události více než jedna osoba, mělo by se to projevit ve zvýšení náhrady blízkému pozůstalému nad rámec pouhého součtu přiměřených náhrad za ztrátu každé z osob, jež zemřely. Tím spíše se toto východisko uplatní v případě úmrtí obou rodičů při stanovení náhrady za duševní útrapy pozůstalého (byť zletilého a zaopatřeného) potomka. Ztráta obou rodičů současně je nepochybně objektivně způsobila přivodit člověku bolestnější

prožitek, než ztráta jednoho z rodičů při zachování možnosti hledat oporu a lásku u druhého z rodičů, proto by náhrada za duševní útrapy spojené s jejich úmrtím měla být vyšší než součet náhrad, jež by pozůstalému náležely při úmrtí jednoho každého z rodičů.

8. V nálezu ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. [I. ÚS 2844/14](#), Ústavní soud vyslovil, že po důkladném zhodnocení všech relevantních kritérií musí obecné soudy ve svých rozhodnutích řádně vyložit, jakým způsobem jednotlivá kritéria posoudily a jak se to které kritérium podílelo na určení konečné výše relutární náhrady. Absence náležitého zohlednění kritérií pro stanovení výše finanční náhrady může představovat porušení práva na spravedlivý proces a práva na ochranu soukromého a rodinného života dle čl. 36 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

9. Námitka, že odvolací soud nezohlednil okolnost, že žalobci ztratili současně dvě blízké osoby, přičemž u žalobců a) a b) šlo o rodiče, je důvodná. Odvolací soud sice při úvaze o výši přiměřené satisfakce správně ve prospěch vyšší než průměrné náhrady vzal v potaz mimořádně kvalitní a úzké rodinné a přátelské vztahy žalobců se zesnulými, zohlednil skutečnost, že viník nehody zemřel a jeho pozůstalí žalobce nijak nekontaktovali, vzal však rovněž v úvahu, že poškození zemřeli v důchodovém věku, žalobci a) a b) s nimi prožili podstatnou část života, ani jeden ze synů na nich nebyl existenčně závislý, většina podnikatelských aktivit poškozených byla v době jejich smrti již převedena na žalobce a). Z odůvodnění rozsudku odvolacího soudu však není zřejmé, zda a jakým způsobem se v jeho úvahách promítla skutečnost, že šlo o současné úmrtí dvou blízkých osob, ve vztahu k žalobcům a) a b) rodičů. Tento nedostatek způsobuje, že nelze přezkoumat, zda hodnocení odvolacího soudu dostalo zásadě proporcionality, neboť bez řádného posouzení všech rozhodných kritérií a jejich odůvodnění ani není možno soudem uvažované náhrady porovnat s náhradami přisouzenými v jiných případech zásahu do osobnostních práv.

10. Z těchto důvodů Nejvyšší soud rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 243e odst. 1, 2 o. s. ř.), v němž odvolací soud posoudí žalobci uplatněné nároky při zvážení nejen všech kritérií plynoucích z již citovaného nálezu Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 2844/14](#) a rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. [25 Cdo 894/2018](#), ale též s přihlédnutím ke shora formulovanému názoru o odpovídající míře zvýšení náhrady při ztrátě dvou blízkých osob. Právní názor uvedený v tomto rozsudku je závazný.

11. Nad rámec důvodů, pro které dovolací soud přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, lze k dalším dovolacím námitkám dodat, že otázka, zda je k možné ekonomické zátěži škůdce uloženou náhradou nezbytné přihlížet i v případě, kdy škůdce zemřel, není v projednávané věci relevantní. Majetkové poměry škůdce je třeba vnímat jako výjimečný nástroj, který umožní zmírnit v konkrétním případě přílišnou tvrdost, kterou by představovala jinak odůvodněná výše náhrady. Z odůvodnění napadeného rozsudku se ani nepodává, že by odvolací soud toto kritérium bral v úvahu.

12. Námitka, že modifikace základní částky náhrady újmy je v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena rozdílně, není důvodná. Naopak, i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2019, sp. zn. [25 Cdo 3111/2018](#), ve kterém byl jako přiměřená náhrada stanoven šedesátinásobek průměrně mzdy (namísto dvacetinásobku), plně respektuje tezi, že má-li orientační určení výše náhrad sjednotit soudní praxi a dosáhnout účelu sledovaného v § 13 o. z. (tj. v obdobných případech rozhodnout obdobně), měla by být základní částka modifikována s ohledem

na specifické okolnosti na straně škůdce či poškozeného zpravidla již jen v řádu desítek procent, nikoli vícenásobků (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 9. 2018, sp. zn. [25 Cdo 894/2018](#), stížnost proti němu byla odmítnuta usnesením Ústavního soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. [IV. ÚS 4156/18](#)). Jinými slovy řečeno, obvykle platí pravidlo modifikace základní částky jen v řádu desítek procent, nastanou-li však okolnosti mimořádné až extrémní, je možné shledat přijatelným i vícenásobek základní částky. K tomu ostatně dospěl Nejvyšší soud i v rozsudku ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. [25 Cdo 1901/2018](#), na který odkazují žalobci, když shledal přiměřeným navýšení základní náhrady o téměř 100 %. Ostatně uvedené výchozí částky jsou pouhým základem pro výpočet odčinění imateriální újmy – vodítkem, od kterého se soud „odrazí“ a zváží, zda konkrétní případ neodůvodňuje odchylku od základu (ať již směrem nahoru, nebo i dolů, neboť obojí je možné); jen tak zůstává soudní rozhodování činností jedinečnou a nezávislou, nikoliv mechanickou (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2020, sp. zn. [IV. ÚS 2578/19](#)).

č. 39

13. Dovolací soud nepřisvědčil ani námitce, že otázka kritéria finanční závislosti na zesnulém pro účely určení nároku na náhradu újmy by měla být dovolacím soudem řešena jinak, když podle dovolatelů s duševními útrapami nijak nesouvisí. Účelem § 2959 o. z. je odčinit újmu za psychické útrapy způsobené vnímáním smrti blízké osoby a za jiné citové strádání, například za obavy o budoucnost. Kritérium existenční závislosti na zemřelém, s nímž se v odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud vypořádal, má zohlednit především právě obavy pozůstalého o jeho budoucnost, které nikterak nesouvisí s tím, zda poškozenému vznikl rovněž nárok na peněžitou dávku dle § 2962 a násl. o. z., a nelze jej chápat pouze jako finanční závislost, neboť nemusí mít podobu výlučně finančního zabezpečení. Náhrada by mohla být zvýšena jen tehdy, byla-li by prokázána ekonomická závislost pozůstalého na zemřelém, což v daném případě nebylo.

č. 40

Je-li den právní moci usnesení insolvenčního soudu současně i dnem dokládajícím jeho doručení zveřejněním v insolvenčním rejstříku i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona), pak pravidlo, podle kterého se lhůta k podání opravného prostředku nebo k učinění jiného procesního úkonu (např. k podání žaloby) počítá ode dne právní moci takového usnesení, je nutno vyložit prostřednictvím ustanovení § 74 odst. 2 insolvenčního zákona tak, že tato lhůta běží osobě, které má být usnesení doručeno i zvláštním způsobem, v případě, že takové doručení má následovat až po doručení vyhláškou, ode dne doručení usnesení zvláštním způsobem.

Žalobu, kterou insolvenční správce ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona uplatní u insolvenčního soudu své popření vykonatelné pohledávky proti věřiteli, který ji přihlásil, nelze odmítnout jako opožděnou (podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona), jestliže se insolvenční správce při určení počátku běhu třicetidenní lhůty k jejímu podání řídil nesprávně vyznačenou doložkou právní moci na usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona. Lhůta k podání žaloby přitom neskončí dříve, než dnem, kdy insolvenční soud uvedené usnesení opatří doložkou právní moci.

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 07. 2021, sen. zn. 29 ICdo 154/2020, ECLI:CZ:NS:2021:29.ICDO.154.2020.1

Incidenční spory (odporové spory), Lhůta hmotněprávní [Lhůty], Doručování vyhláškou, Právní moc rozhodnutí

§ 71 IZ, § 74 IZ, § 75 IZ, § 160 odst. 4 IZ, § 198 odst. 1 IZ, § 199 odst. 1 IZ, § 398a IZ, § 410 IZ, § 23 vyhlášky č. 37/1992 Sb., § 16 vyhlášky č. 311/2007 Sb., § 18 vyhlášky č. 311/2007 Sb., § 11 zákona č. 191/2020 Sb.

Nejvyšší soud k dovolání žalobce změnil usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 10. 2020, takto: usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 8. 2020, se mění tak, že se žaloba neodmítá.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením ze dne 25. 8. 2020, Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“):

[1] Odmítl žalobu, kterou se žalobce (Mgr. M. Č., jako insolvenční správce dlužníka J. A.) domáhal vůči žalovanému (P. C. Czech, a. s.) určení, že vykonatelné pohledávky ve výši 245.757 Kč a 39.087 Kč, přihlášené do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka, nejsou po právu (bod I. výroku).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (bod II. výroku).

2. Insolvenční soud – vycházejí z ustanovení § 71, § 74, § 159 odst. 1 písm. a/, § 160, § 199 a § 410 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona) – dospěl k závěru, že žaloba (podaná 8. 7. 2020) je opožděná, jelikož třicetidenní lhůta k jejímu podání začala žalobci běžet 3. 6. 2020 (den následující po dni zveřejnění usnesení o schválení zprávy o přezkumu v insolvenčním rejstříku) a uplynula 1. 7. 2020.

3. K odvolání žalobce Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 19. 10. 2020:

[1] Potvrdil usnesení insolvenčního soudu (první výrok).

[2] Určil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

4. Odvolací soud – vycházejí z ustanovení § 71, § 74, § 160, § 398a a § 410 insolvenčního zákona – dospěl po přezkoumání napadeného usnesení k závěru, že žaloba je vskutku opožděná, neboť pro začátek běhu lhůty je určující okamžik zveřejnění usnesení o zprávě o přezkumu v insolvenčním rejstříku, nikoli okamžik zvláštního doručení tohoto usnesení žalobci. Poslední den lhůty k podání žaloby tak připadl na 1. 7. 2020.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

5. Proti usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání (podání datované 25. 11. 2020, ve znění doplnění datovaného 7. 1. 2021), jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení právní otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky počátku běhu lhůty k podání žaloby o popření vykonatelné pohledávky dle § 199 insolvenčního zákona.

6. Dovolatel namítá (poměřováno obsahem dovolání), že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.), a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil insolvenčnímu soudu k dalšímu řízení.

7. V mezích uplatněného dovolacího důvodu dovolatel především namítá, že uvádí-li sám insolvenční soud v insolvenčním rejstříku, že usnesení (o zprávě o přezkumu) nabylo právní moci dne 30. 6. 2020, pak žaloba podaná 8. 7. 2020 byla jistě v souladu s výslovným zněním § 199 insolvenčního zákona. V této souvislosti dovolatel poukazuje i na to, že usnesení o schválení oddlužení (a zprávy o přezkumu) ze dne 28. 5. 2020, zveřejněné v insolvenčním rejstříku 2. 6. 2020, obsahuje výslovné poučení o možnosti dlužníka podat proti němu odvolání do 15 dnů. Odtud dovolatel dovozuje, že lhůta dle § 199 insolvenčního zákona se musí počítat až od uplynutí lhůty pro podání odvolání dlužníku.

8. S přihlédnutím k dikci § 74 odst. 2 a § 75 odst. 2 insolvenčního zákona pak dovolatel insolvenčnímu soudu vytýká, že počátek běhu lhůty k podání žaloby neodvíjel od okamžiku, kdy mu předmětné usnesení bylo doručeno do datové schránky.

III.

Přípustnost dovolání

9. Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (v aktuálním znění) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

10. Dovolání v dané věci je přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř., když pro ně neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání vypočtených v § 238 o. s. ř. (tvrzený důvod popření obou pohledávek se odvíjí od jejich spotřebitelského charakteru, což vylučuje aplikaci omezení plynoucího z § 238 odst. 1 písm. c/, odst. 3 o. s. ř.), a v posouzení dovoláním otevřené právní otázky jde o věc dovolacím soudem neřešenou.

č. 40

IV.

Důvodnost dovolání

11. Vady řízení, k nimž Nejvyšší soud u přípustného dovolání přihlíží z úřední povinnosti (§ 242 odst. 3 o. s. ř.), nejsou dovoláním namítány a ze spisu se nepodávají, Nejvyšší soud se proto – v hranicích právních otázek vymezených dovoláním – zabýval tím, zda je dán dovolací důvod uplatněný dovolatelem, tedy správností právního posouzení věci odvolacím soudem.

12. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

13. Pro právní posouzení věci Nejvyšším soudem jsou rozhodující následující údaje (z listinného insolvenčního spisu a z insolvenčního rejstříku), z nichž vyšly oba soudy:

14. Usnesením ze dne 18. 10. 2019 (zveřejněným v insolvenčním rejstříku téhož dne), insolvenční soud (mimo jiné):

[1] Zjistil úpadek dlužníka (bod I. výroku).

[2] Povolil dlužníku řešení úpadku oddlužením (bod II. výroku).

[3] Ustanovil žalobce insolvenčním správcem dlužníka (bod III. výroku).

15. Žalovaný přihláškou doručenou insolvenčnímu soudu 12. 12. 2019 přihlásil do insolvenčního řízení vedeného na majetek dlužníka vykonatelnou směnečnou pohledávku ve výši 245 757 Kč (sestavající z jistiny ve výši 152 660 Kč, „směnečného úroku z prodlení“ ve výši 91 497 Kč a nákladů řízení ve výši 1 600 Kč) a dále vykonatelnou pohledávku z titulu smluvní pokuty ve výši 39 087 Kč.

16. Žalobce popřel pravost a výši obou dílčích pohledávek žalovaného a tato popření zanesl do zprávy o přezkumu ze dne 8. 1. 2020, zveřejněné v insolvenčním rejstříku 27. 1. 2020 (B-2).

17. Usnesením ze dne 27. 1. 2020, zveřejněným v insolvenčním rejstříku 27. 1. 2020, vyrozuměl insolvenční soud účastníky insolvenčního řízení o zveřejnění zprávy insolvenčního správce pro oddlužení a zprávy o přezkumu, s poučením o možnosti podání námitek do 7 dnů od zveřejnění usnesení.

18. Usnesením ze dne 28. 5. 2020, zveřejněným v insolvenčním rejstříku 2. 6. 2020, insolvenční soud (mimo jiné):

[1] Schválil zprávu o přezkumu (bod I. výroku).

[2] Schválil oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty (bod II. výroku).

č. 40

19. Originál usnesení ze dne 28. 5. 2020 je opatřen doložkou právní moci (vyznačenou 21. 7. 2020), podle které usnesení nabylo právní moci dne 30. 6. 2020; stejné datum je uvedeno jako datum právní moci usnesení v insolvenčním rejstříku (B-9). Dle připojeného potvrzení o dodání a doručení do datové schránky bylo usnesení doručeno insolvenčnímu správci zvlášť dne 2. 6. 2020. Usnesení obsahuje (mimo jiné) poučení o odvolání a o doručení v tomto znění:

„Proti tomuto rozhodnutí je odvolání přípustné, a to do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Odvolat se může pouze dlužník, je-li důvodem odvolání tvrzení, že mu soud uložil povinnost vydat ke zpeněžení majetek, který není podle insolvenčního zákona povinen vydat.

(...)

Toto usnesení se považuje za doručené okamžikem zveřejnění v insolvenčním rejstříku. Dlužníku, insolvenčnímu správci a plátcí mzdy dlužníka se doručuje i zvláštním způsobem.“

20. Pokyn k vyznačení doložky právní moci v insolvenčním rejstříku byl udělen rovněž dne 21. 7. 2020); srov. B-10 p. v.

21. Žalobce podal žalobu v této věci 8. 7. 2020.

22. Pro další úvahy Nejvyššího soudu jsou rozhodná následující ustanovení insolvenčního zákona, občanského soudního řádu, vyhlášky č. 311/2007 Sb., o jednacím řádu pro insolvenční řízení a kterou se provádějí některá ustanovení insolvenčního zákona (dále jen „jednací řád pro insolvenční řízení“), a vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále jen „jednací řád“):

§ 71 (insolvenčního zákona)

(1) Soudní rozhodnutí, předvolání, vyrozumění nebo jiná písemnost insolvenčního soudu nebo účastníků se v insolvenčním řízení doručují pouze zveřejněním písemnosti v insolvenčním rejstříku (dále jen „doručení vyhláškou“), ledaže zákon stanoví pro určité případy nebo pro určité osoby i zvláštní způsob doručení.

(2) Při doručení vyhláškou se písemnost považuje za doručenou dnem, popřípadě okamžikem jejího zveřejnění v insolvenčním rejstříku; okamžikem zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku se rozumí den, hodina a minuta zveřejnění.

(3) Povinnost insolvenčního soudu zveřejnit vyhláškou různé údaje, stanovená v tomto zákoně, je splněna zveřejněním příslušné písemnosti v insolvenčním rejstříku; při zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku platí odstavec 2 obdobně.

§ 74 (insolvenčního zákona)

(1) Zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku je dokladem o doručení i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti.

(2) Je-li s doručením písemnosti, pro kterou zákon stanoví zvláštní způsob doručení, spojen začátek běhu lhůty k podání opravného prostředku nebo k jinému procesnímu úkonu, začíná lhůta běžet ode dne, kdy byla písemnost doručena adresátu zvláštním způsobem. O tom musí být adresát poučen.

§ 75 (insolvenčního zákona)

(1) O zvláštní způsob doručení jde tehdy, jestliže zákon ukládá, aby písemnost byla doručena zvlášť nebo do vlastních rukou adresáta.

(2) Nestanoví-li tento zákon jinak, doručuje se písemnost v insolvenčním řízení zvlášť dlužníku, osobám, které mají právo podání opravného prostředku, osobám, o jejichž podání insolvenční soud rozhoduje, a osobám, které mají v insolvenčním řízení něco vykonat.

(...)

§ 160 (insolvenčního zákona)

(1) Incidenční spor se projedná a rozhodne na návrh oprávněné osoby, podaný v rámci insolvenčního řízení u insolvenčního soudu; tento návrh má povahu žaloby.

(...)

(4) Žalobu podanou podle odstavce 1 opožděně nebo osobou, která k tomu nebyla oprávněna, insolvenční soud odmítne. Stejně postupuje, má-li žaloba nedostatky, které se nepodařilo odstranit a které mu brání v řízení o ní pokračovat.

(...)

§ 198 (insolvenčního zákona)

Popření nevykonatelné pohledávky insolvenčním správcem

(1) Věřitelé nevykonatelné pohledávky, která byla popřena insolvenčním správcem, mohou uplatnit své právo žalobou na určení u insolvenčního soudu do 30 dnů

od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/; tato lhůta však neskončí dříve než uplynutím 15 dnů od doručení vyrozumění podle § 197 odst. 2 nebo § 410 odst. 2. Žalobu podávají vždy proti insolvenčnímu správci. Nedojde-li žaloba ve stanovené lhůtě insolvenčnímu soudu, k pohledávce popřené co do pravosti se nepřihlíží; pohledávka popřená co do výše nebo pořadí je v takovém případě zjištěna ve výši nebo pořadí uvedeném při jejím popření.

(...)

§ 199 (insolvenčního zákona)

Popření vykonatelné pohledávky insolvenčním správcem

(1) Insolvenční správce, který popřel vykonatelnou pohledávku, podá do 30 dnů od přezkumného jednání nebo od právní moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ u insolvenčního soudu žalobu, kterou své popření uplatní proti věřiteli, který vykonatelnou pohledávku přihlásil. Lhůta je zachována, dojde-li žaloba nejpozději posledního dne lhůty soudu.

(...)

§ 398a (insolvenčního zákona)

Zpráva pro oddlužení

(...)

(3) Insolvenční soud přezkoumá zprávu o přezkumu a zprávu pro oddlužení a odstraní zpravidla po slyšení insolvenčního správce chyby a nejasnosti v nich obsažené.

(4) O zprávě o přezkumu a o zprávě pro oddlužení po jejich úpravě uvědomí insolvenční soud účastníky řízení tím, že tyto zprávy zveřejní vyhláškou. Současně je uvědomí o tom, že do 7 dnů od zveřejnění zprávy o přezkumu a zprávy pro oddlužení v insolvenčním rejstříku mohou proti nim podat námitky; námitky nelze uplatnit vůči popěrnému úkonu.

(...)

§ 410 (insolvenčního zákona)

(1) Není-li dále stanoveno jinak, platí o přezkoumání přihlášených pohledávek za trvání účinnosti oddlužení obdobně § 190 až 202.

(2) Přezkoumání přihlášených pohledávek provede insolvenční správce tak, že v seznamu přihlášených pohledávek podle § 189 odst. 1 u každé z pohledávek výslovně uvede, zda ji on sám, dlužník nebo věřitel popírá nebo nepopírá, přičemž ke stanovisku dlužníka bude připojen i podpis dlužníka; stanovisko dlužníka zjistí insolvenční správce při osobním jednání s dlužníkem, jehož datum a místo konání sdělí dlužníkovi nejméně 7 dní předem. Skončením osobního jednání s dlužníkem končí

přezkumné jednání. Věřitele, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena, o tom insolvenční správce písemně vyrozumí a poučí jej o dalším postupu. Poté insolvenční správce vypracuje zprávu o přezkumu; její součástí je záznam o jednání s dlužníkem podepsaný insolvenčním správcem a dlužníkem, seznam přihlášených pohledávek a doklad o písemném vyrozumění věřitele, jehož nevykonatelná přihlášená pohledávka byla popřena.

(3) O zprávě o přezkumu rozhodne insolvenční soud bez jednání nejpozději v rozhodnutí podle § 404 nebo 405 tak, že

a/ schválí předloženou zprávu o přezkumu, nejsou-li vůči ní podány žádné námitky podle § 398a odst. 4 nebo podané námitky nejsou důvodné,

b/ nařídí doplnění nebo změnu zprávy o přezkumu, jestliže shledá, že některé z námitek podle § 398a odst. 4 proti ní jsou důvodné, avšak nemění její základní obsah, nebo

c/ odmítne zprávu o přezkumu, shledá-li, že námitky podle § 398a odst. 4 proti ní vznesené důvodně zpochybňují zprávu jako celek; v tomto případě uloží insolvenčnímu správcí, aby znovu provedl přezkoumání přihlášených pohledávek a předložil novou zprávu o přezkumu a novou zprávu pro oddlužení ve lhůtě, kterou určí.

(4) Rozhodnutí podle odstavce 3 nemusí obsahovat odůvodnění, jestliže proti zprávě o přezkumu nebyly podány námitky; proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné.

(...)

§ 157 (o. s. ř.)

(1) Není-li stanoveno jinak, v písemném vyhotovení rozsudku se po slovech „Jménem republiky“ uvede označení soudu, jména a příjmení soudců a přísedících, přesné označení účastníků a jejich zástupců, účast státního zastupitelství a Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových, označení projednávané věci, znění výroku, odůvodnění, poučení o tom, zda je přípustný opravný prostředek nepočítaje v to žalobu na obnovu řízení a pro zmatečnost, a o lhůtě a místě k jeho podání, poučení o možnosti výkonu rozhodnutí a den a místo vyhlášení. Je-li to možné, uvede se v označení účastníků též jejich datum narození (identifikační číslo).

(...)

§ 16 (jednacího řádu pro insolvenční řízení)

Je-li pro zveřejnění nebo doručení písemnosti rozhodný den nebo okamžik jejího zveřejnění v insolvenčním rejstříku, vyznačí insolvenční soud na tuto písemnost doložku obsahující údaj o datu, hodině a minutě zveřejnění v insolvenčním rejstříku.

§ 18 (jednacího řádu pro insolvenční řízení)

Pro insolvenční řízení a pro incidenční spory se použijí přiměřeně ustanovení jednacího řádu pro okresní a krajské soudy, nestanoví-li tato vyhláška jinak nebo není-li tento postup v rozporu se zásadami, na kterých spočívá insolvenční řízení.

§ 23 (jednacího řádu)

Vyznačení právní moci

(1) Jakmile soudce zjistí, že rozhodnutí nabylo právní moci, zaznamená to na vyhotoveném rozhodnutí založeném ve spise s uvedením dne, kdy nastala právní moc, a připojí svůj čitelný podpis a datum vyznačení. Nabylo-li rozhodnutí právní moci jen zčásti, je to nutno v záznamu přesně vyjádřit. Když byl podán návrh na doplnění rozsudku, není to na překážku tomu, aby byla vyznačena právní moc rozhodnutí.

(2) Právní moc může vyznačit i vyšší soudní úředník, justiční čekatel, asistent soudce a soudní tajemník v případech, kdy rozhodnutí vydal nebo kdy k tomu byl soudcem pověřen.

(3) Do elektronického spisu právní moc rozhodnutí vyznačí osoba uvedená v odstavcích 1 a 2 a podepíše svým uznávaným elektronickým podpisem.

23. Ve výše uvedené podobě, pro věc rozhodné, platí citovaná ustanovení ode dne zahájení insolvenčního řízení na majetek dlužníka (11. 10. 2019) a později nedoznala změn.

24. Ustanovení § 75 odst. 2 insolvenčního zákona je s účinností od 24. 4. 2020 (do současné doby) sistováno úpravou obsaženou v zákoně č. 191/2020 Sb., o některých opatřeních ke zmírnění dopadů epidemie koronaviru SARS CoV-2 na osoby účastnící se soudního řízení, poškozené, oběti trestných činů a právnické osoby a o změně insolvenčního zákona a občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, konkrétně následujícím ustanovením:

§ 11 (části první, hlavy třetí, zákona č. 191/2020 Sb.)

Zvláštní opatření ve vztahu ke zvláštnímu způsobu doručení v insolvenčním řízení

Neurčí-li insolvenční soud nebo nestanoví-li insolvenční zákon odchylně od § 75 odst. 2 insolvenčního zákona jinak, doručuje se písemnost v insolvenčním řízení zvlášť pouze dlužníku, osobám, o jejichž podání insolvenční soud rozhoduje, a osobám, které mají v insolvenčním řízení něco vykonat; § 75 odst. 2 insolvenčního zákona se nepoužije. Věta první se použije v době ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona do uplynutí 12 měsíců od ukončení nebo zrušení mimořádného opatření při epidemii.

25. Ve výše ustaveném skutkovém a právním rámci činí Nejvyšší soud k dovoláním položené právní otázce následující závěry:

26. Úprava obsažená v § 199 odst. 1 insolvenčního zákona (ta její část, která pro insolvenčního správce popírajícího vykonatelnou pohledávku připíná počátek běhu lhůty k podání žaloby, kterou toto popření uplatní proti věřiteli, jenž vykonatelnou pohledávku přihlásil, ke dni právní

moci rozhodnutí o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona) se stala součástí insolvenčního zákona s účinností od 1. července 2017, po novele provedené zákonem č. 64/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

27. Problematika počítání lhůt (k podání opravného prostředku nebo k učinění jiného procesního úkonu) navázaných na právní moc soudního rozhodnutí, není v českém právním řádu problematikou novou. Tak např. v návaznosti na úpravu obsaženou v § 236 odst. 1 o. s. ř. [podle které dovoláním lze napadnout (pokud to zákon připouští) pouze pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu] se v době do 31. 12. 2000 běh (tehdy jednoměsíční) lhůty k podání dovolání (jejíž zmeškání podle § 240 odst. 2 věty první o. s. ř. nelze prominout) odvíjel od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu (§ 240 odst. 1 o. s. ř. v tehdejší znění). Vzhledem ke komplikacím, jež tato úprava v praxi přinášela [pro neschopnost některých soudů vyznačit správně nebo včas (a to nejen v návaznosti na chybné postupy při doručování) doložku právní moci na rozhodnutí, proti kterému mělo být podáno dovolání], zákonodárce tuto úpravu opustil s účinností od 1. 1. 2001 (po novele provedené zákonem č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony) a počátek běhu (již dvouměsíční) lhůty k podání dovolání spojil (v § 240 odst. 1 o. s. ř.) s doručením rozhodnutí odvolacího soudu (při zachování podmínky, že dovolací soud přezkoumá jen pravomocné rozhodnutí odvolacího soudu) a s úpravou (nově zavedenou v § 240 odst. 3 věty první o. s. ř.), podle které je lhůta zachována také tehdy, jestliže dovolání bylo podáno po uplynutí dvouměsíční lhůty proto, že se dovolatel řídil nesprávným poučením soudu o dovolání. Důvodová z práva k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 30/2000 Sb. (který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 3. volebním období 1998 - 2002 jako tisk č. 257), ke změně § 240 odst. 1 o. s. ř. uvádí (ve zvláštní části, k bodu 318), že:

„I když dovolání je mimořádný opravný prostředek, byl počátek běhu lhůty k dovolání – v zájmu potřebné jistoty pro účastníky (aby nemohli mít pochybnost o tom, kdy jim začala lhůta běžet) – stanoven od doručení napadeného rozhodnutí“.

28. Důvodová zpráva k vládnímu návrhu pozdějšího zákona č. 64/2017 Sb., který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 7. volebním období 2013 - 2017 jako tisk č. 785, se ve zvláštní části [K bodu 44 až 46, 55, 56, 58 až 60, 62 až 66, 87, 88, 91 až 93, 96 až 101 (§ 136 odst. 2 a 3, § 189 odst. 3, § 190 odst. 1, § 198 odst. 1, § 199 odst. 1, § 200 odst. 2, 3 a 5, § 201 odst. 3, § 398 odst. 4, § 398a, § 403, § 404, § 406 odst. 2 až 4 a § 410 odst. 1 až 5)] nijak nevyjadřuje k tomu, proč se úpravou § 199 odst. 1 insolvenčního zákona vrací k překonané (poměrům praktického života nevyhovující) koncepci, která počátek běhu lhůty k podání žaloby pojí s právní mocí rozhodnutí soudu prvního stupně (usnesení insolvenčního soudu o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona), proti kterému není odvolání přípustné (§ 410 odst. 4 insolvenčního zákona) a nikoli s doručením takového usnesení nebo s okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku (srov. § 71 odst. 2 a 3 a § 74 odst. 1 insolvenčního zákona).

29. V poměrech této věci je zodpovězení otázky, zda bylo možné odmítnout podanou žalobu jako opožděnou (§ 160 odst. 4 insolvenčního zákona), do jisté míry komplikováno i tím,

že lhůta k podání žaloby o určení pravosti popřené vykonatelné pohledávky je (stejně jako lhůta k podání žaloby o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky) svou povahou lhůtou hmotněprávní. Srov. *mutatis mutandis* např. již usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2017, sen. zn. [29 ICdo 115/2017](#), které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu. Ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 26. 6. 2018, sp. zn. [II. ÚS 3287/17](#), které je (stejně jako další rozhodnutí Ústavního soudu zmíněná níže) dostupné na webových stránkách Ústavního soudu. Srov. dále i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2020, sen. zn. [29 ICdo 64/2020](#) (v označených rozhodnutích šlo o určení pravosti popřené nevykonatelné pohledávky). Úprava obsažená v insolvenčním zákoně se nicméně již od přijetí insolvenčního zákona snaží předejít zbytečným debatám na téma, zda určitá lhůta je (podle své povahy) lhůtou hmotněprávní, tím, že v těch případech, v nichž se nemá uplatnit procesní pravidlo o počítání lhůt, formuluje pravidlo, z něž plyne, že lhůta je zachována, dojde-li příslušné podání (zde žaloba) nejpozději posledního dne lhůty soudu. Srov. § 198 odst. 1 a § 199 odst. 1 insolvenčního zákona, jakož i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2018, sen. zn. [29 ICdo 19/2018](#) (ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 22. 10. 2019, sp. zn. [III. ÚS 1614/18](#)).

30. V návaznosti na výše řečené se Nejvyšší soud nejprve zabýval výtkou dovolatele, podle které měl insolvenční soud počátek běhu lhůty k podání žaloby odvíjet od okamžiku, kdy mu předmětné usnesení bylo doručeno do datové schránky (srov. odstavec 8. výše). Při absenci výslovné úpravy na dané téma v § 410 insolvenčního zákona se prověření této námitky odvíjí od posouzení, zda insolvenční správce je osobou, které předmětné usnesení mělo (muselo) být doručeno i zvláštním způsobem. Jelikož šlo o usnesení vydané v době sistace § 75 odst. 2 insolvenčního zákona, tkví odpověď na takto položenou otázku ve výkladu § 11 části první, hlavy třetí, zákona č. 191/2020 Sb. Z písemného vyhotovení usnesení ze dne 28. 5. 2020 je především patrné (srov. odstavec 19. výše), že insolvenční soud v něm označil insolvenčního správce jako osobu, které bude písemnost doručovat zvláštním způsobem; již toto určení tedy v intencích posledně označeného ustanovení činí z insolvenčního správce osobu, které předmětné usnesení mělo (muselo) být doručeno i zvláštním způsobem. Důvod doručit usnesení insolvenčnímu správci zvláštním způsobem pak zakládala i skutečnost, že ve vztahu k bodu I. jeho výroku byl insolvenční správce též osobou, o jejímž podání (zprávě o přezkumu) insolvenční soud rozhodoval.

31. K dovolatelově námitce pak Nejvyšší soud především uvádí, že koncepce, která v zájmu právní jistoty všech procesních subjektů v insolvenčním řízení, jež se typově vyznačuje velkým počtem účastníků, pojí okamžik doručení rozhodnutí insolvenčního soudu [jímž je ve smyslu ustanovení § 2 písm. b/ insolvenčního zákona nejen soud prvního stupně, před nímž probíhá insolvenční řízení, nýbrž i soud (soudy) rozhodující o opravném prostředku (řádném i mimořádném) v insolvenčním řízení] s okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku, si mohla zachovat svou ústavní konformitu (souladnost s ústavním pořádkem České republiky) jen ve spojení s pravidlem vyjádřeným v § 74 odst. 2 insolvenčního zákona; srov. též zvláštní část důvodové zprávy (K § 71 až 80) k vládnímu návrhu insolvenčního zákona, který projednávala Poslanecká Sněmovna Parlamentu České republiky ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120). Je totiž obtížně představitelné, aby ve vztahu k těm osobám, jimž insolvenční zákon přiznává ve spojení s vydáním rozhodnutí insolvenčního soudu právo podat opravný prostředek nebo učinit (v zákonem vymezené lhůtě) jiný procesní úkon

(např. podat žalobu) a které současně insolvenční zákon označuje jako osoby, jimž takové rozhodnutí má (musí) být doručeno zvlášť nebo do vlastních rukou (srov. § 75 odst. 1 insolvenčního zákona), taková lhůta uplynula ještě předtím, než jim rozhodnutí bude doručeno oním zvláštním způsobem.

32. Ani při výkladu těchto pravidel pak nelze pominout účel insolvenčního zákona. Ten je vymezen (při absenci výslovné úpravy – na rozdíl od ustanovení § 1 odst. 1 zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání) zejména předmětem úpravy, jímž je řešení úpadku a hrozícího úpadku dlužníka soudním řízením některým ze stanovených způsobů tak, aby došlo k uspořádání majetkových vztahů k osobám dotčeným dlužníkovým úpadkem nebo hrozícím úpadkem a k co nejvyššímu a zásadně poměrnému uspokojení dlužníkových věřitelů (§ 1 písm. a/ insolvenčního zákona) a oddlužení dlužníka (§ 1 písm. b/ insolvenčního zákona). Při posouzení účelu insolvenčního zákona je dále nutné respektovat zásadu, podle níž insolvenční řízení musí být vedeno tak, aby žádný z účastníků nebyl nespravedlivě poškozen nebo nedovoleně zvýhodněn a aby se dosáhlo rychlého, hospodárního a co nejvyššího uspokojení věřitelů (srov. ustanovení § 5 písm. a/ insolvenčního zákona). Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 3. 2013, sen. zn. [29 NSČR 14/2012](#), uveřejněné pod číslem 76/2013 Sb. rozh. obč. K účelu insolvenčního řízení srov. dále i důvody nálezu Ústavního soudu ze dne 1. 7. 2010, sp. zn. [Pl. ÚS 14/10](#), ve věci návrhu na zrušení některých ustanovení zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona), ve znění pozdějších předpisů, uveřejněného pod číslem 241/2010 Sb. (srov. zejména odstavec 52. nálezu).

č. 40

33. Je-li dnem (okamžikem) právní moci usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona den (okamžik) jeho doručení zveřejněním v insolvenčním rejstříku (§ 74 odst. 1 insolvenčního zákona ve spojení s § 71 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona) a je-li den právní moci současně rozhodný pro počátek běhu lhůty k podání žaloby, pak z hlediska aplikace § 74 odst. 1 insolvenčního zákona shledává Nejvyšší soud (s přihlédnutím k účelu insolvenčního zákona promítnutému v jeho základních zásadách) ústavně konformním takový výklad, podle kterého lhůta k podání žaloby, kterou insolvenční správce ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona uplatní u insolvenčního soudu své popření vykonatelné pohledávky proti věřiteli, který ji přihlásil, neskončí dříve, než třicátým dnem počítaným ode dne, kdy insolvenční soud doručil usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona insolvenčnímu správci zvláštním způsobem.

34. Jinak řečeno, je-li den právní moci usnesení insolvenčního soudu současně i dnem dokládajícím jeho doručení zveřejněním v insolvenčním rejstříku i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona) a není-li potud mezi okamžikem, kdy obě právní skutečnosti nastanou, z hlediska počítání času žádný rozdíl, pak pravidlo, podle kterého se lhůta k podání opravného prostředku nebo k učinění jiného procesního úkonu (např. k podání žaloby) počítá ode dne právní moci takového usnesení, je nutno vyložit prostřednictvím ustanovení § 74 odst. 2 insolvenčního zákona tak, že tato lhůta běží osobě, které má být usnesení doručeno i zvláštním způsobem, v případě, že takové doručení má následovat až po doručení vyhláškou, ode dne doručení usnesení zvláštním způsobem. Budiž dodáno, že v daném kontextu nejde jen o problematiku výkladu § 199 odst. 1 insolvenčního zákona (k popěrnému úkonu insolvenčního správce, jde-li o vykonatelnou

pohledávku), nýbrž také o problematiku výkladu § 198 odst. 1 insolvenčního zákona (k reakci přihlášeného věřitele na popěrný úkon insolvenčního správce, jde-li o nevykonatelnou pohledávku).

35. Z insolvenčního spisu se nicméně podává (srov. odstavec 19. výše), že předmětné usnesení bylo doručeno insolvenčnímu správci zvláštním způsobem téhož dne (2. 6. 2020), kdy je insolvenční soud zveřejnil v insolvenčním rejstříku (a kdy tedy nabylo právní moci). Lhůta 30 dnů počítaná od tohoto doručení by tedy insolvenčnímu správci tak jako tak uplynula 2. 7. 2020 (tedy předtím, než žalobu podal). K tomu Nejvyšší soud dodává, že oba soudy chybovaly v určení konce lhůty; je-li (podle obou soudů) prvním dnem třicetidenní lhůty 3. 6. 2020, pak posledním (třicátým) dnem lhůty je 2. 7. 2020 (nikoli 1. 7. 2020).

č. 40

36. K tomu zbývá dodat, že primárně jde stále o výklad ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona o hmotněprávní lhůtě k podání žaloby (byť podaný s přihlédnutím k pravidlům o doručování písemností v insolvenčním řízení). Toto ustanovení pak u insolvenčního správce, který popřel vykonatelnou pohledávku a který k prosazení popěrného úkonu (k zachování jeho účinků) má (musí) včas podat žalobu, kterou své popření uplatní proti věřiteli, jenž vykonatelnou pohledávku přihlásil, nepodmiňuje počátek běhu lhůty k podání žaloby splněním poučovací povinnosti; předpokládá se, že jako osoba povinná postupovat při výkonu funkce svědomitě a s odbornou péčí (§ 36 odst. 1 insolvenčního zákona) povinnost podat včas žalobu, kterou své popření uplatní proti věřiteli, insolvenční správce zná a splní ji, aniž by o tom musel být poučován. Jinak řečeno, bez zřetele k závěrům formulovaným v odstavcích 33. a 34. výše se při výkladu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona neuplatní ustanovení § 74 odst. 2 poslední věty insolvenčního zákona.

37. Dovolání tak potud není důvodné.

38. Zbývá určit, zda výsledek dovolacího řízení mohou ovlivnit výtky dovolatele týkající se obsahu poučení o odvolání proti usnesení ze dne 28. 5. 2020 a vadného vyznačení doložky právní moci na tomto usnesení (srov. odstavec 7. výše).

39. Ze skutkových reálií dané věci (jak byly shrnuty výše) především plyne, že písemné vyhotovení usnesení ze dne 28. 5. 2020 vskutku vykazuje nedostatky co do poučení o opravném prostředku (poučení o odvolání). Z ustanovení § 157 odst. 1 o. s. ř. [které upravuje náležitosti písemného vyhotovení rozsudku, platí obdobně pro odůvodnění usnesení, jímž se rozhoduje ve věci samé (§ 169 odst. 4 o. s. ř.) a přiměřeně se prosazuje i pro odůvodnění rozhodnutí vydaných insolvenčním soudem (§ 7 insolvenčního zákona)] se podává, že usnesení mělo obsahovat řádné poučení o tom, zda je přípustný opravný prostředek (nepočítaje v to žalobu na obnovu řízení a pro zmatečnost).

40. Insolvenční soud při písemném vyhotovení předmětného usnesení nezohlednil (u usnesení vydaných v insolvenčním řízení insolvenčním soudem typickou) skutečnost, že výroková část usnesení (body I. až XI. výroku) zahrnuje různé typy výroků; tedy jak výroky, proti kterým je přípustné odvolání, tak výroky, proti kterým odvolání přípustné není. Proti bodu I. výroku usnesení o schválení zprávy o přezkumu, proti které nebyly podány námitky, odvolání přípustné není (§ 410 odst. 4 insolvenčního zákona) a tento výrok tedy vskutku nabyl právní moci dne 2. 6. 2020, kdy usnesení bylo (v 8.49 hodin) zveřejněno v insolvenčním rejstříku (srov. § 74 odst. 1 insolvenčního zákona a výklad podaný např. v odstavci [44] odůvodnění

usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2020, sen. zn. [29 ICdo 2/2019](#), uveřejněného pod číslem 49/2021 Sb. rozh. obč.). Oproti tomu proti bodu II. výroku usnesení o schválení oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty za určitých podmínek může podat odvolání věřitel i dlužník (§ 406 odst. 4 insolvenčního zákona). Jedním z případů, pro který může dlužník podat odvolání proti výroku usnesení o schválení oddlužení dlužníka plněním splátkového kalendáře se zpeněžením majetkové podstaty, je situace, kdy je odvolacím důvodem tvrzení, že insolvenční soud uložil dlužníku povinnost vydat ke zpeněžení majetek, který podle tohoto zákona není povinen vydat (§ 406 odst. 4 věta druhá insolvenčního zákona), tedy situace popsaná v poučení o odvolání obsaženém v písemném vyhotovení usnesení insolvenčního soudu ze dne 28. 5. 2020. Jde ovšem o jediné poučení o (ne)přípustnosti odvolání obsažené v předmětném usnesení a jako takové je nesprávné ve vztahu ke všem výrokům onoho usnesení s výjimkou bodu II. výroku.

č. 40

41. Skutkové reálie dané věci rovněž dokládají (srov. odstavce 19. a 20. výše), že jak v listinném insolvenčním spisu, tak v insolvenčním rejstříku, vyznačil insolvenční soud doložku právní moci na usnesení ze dne 28. 5. 2020 až 21. 7. 2020, nadto v obou případech ve vztahu k dotčenému výroku chybně (s datem 30. 6. 2020, jež se může pojít pouze s výrokem, proti kterému je odvolání přípustné). Srov. k tomu též § 23 odst. 1 jednacího řádu, který je s přihlédnutím k ustanovení § 18 jednacího řádu pro insolvenční řízení přiměřeně aplikovatelný i v insolvenčním řízení (jehož základním zásadám se neprotiví). Přitom samotná doložka právní moci rozhodnutí má – stejně jako doložka vykonatelnosti – povahu veřejné listiny (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2005, sp. zn. [20 Cdo 1257/2004](#), uveřejněné v časopise Soudní judikatura, číslo 10, ročníku 2005, pod číslem 167, a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 2021, sp. zn. [20 Cdo 471/2021](#)). Z hlediska řádného fungování insolvenčních soudů je rovněž nemyslitelné, aby tam, kde se počátek běhu lhůty k učinění procesního úkonu (jímž je i podání žaloby coby procesního úkonu, kterým se zahajuje příslušné soudní řízení) účastníkem řízení nebo jiným procesním subjektem (jímž je v této věci – ve shodě s ustanovením § 9 písm. d/ insolvenčního zákona – i insolvenční správce) pojí s právní mocí soudního rozhodnutí, vyjádřil insolvenční soud svůj názor na okamžik právní moci soudního rozhodnutí [vyznačením doložky právní moci na něm, nebo (jako v této věci) zveřejněním údaje o dni právní moci soudního rozhodnutí v insolvenčním rejstříku] až v době, kdy podstatná část lhůty již uplynula, nebo dokonce v době po uplynutí této lhůty. Poměřováno lhůtou uvedenou v § 199 insolvenčního zákona (30 dnů), dnem vyznačení právní moci (21. 7. 2020) a dnem, kdy rozhodnutí mělo (jako celek, tedy včetně bodu I. výroku) údajně nabýt právní moci (30. 6. 2020), insolvenční soud opatřil předmětné usnesení doložkou právní moci až po uplynutí dvou třetin uvedené lhůty. Poměřováno dnem, který insolvenční soud i odvolací soud nakonec označil (bez snahy o zrušení dodnes vadně vyznačené doložky právní moci) jako den právní moci bodu I. výroku předmětného usnesení (2. 6. 2020), insolvenční soud opatřil předmětné usnesení doložkou právní moci až devatenáctého dne (21. 7. 2020) po dni uplynutí této lhůty (po 2. 7. 2020). Přitom z ustanovení § 23 odst. 1 jednacího řádu plyne, že povinnost zaznamenat na vyhotoveném rozhodnutí založeném ve spise den, kdy nastala (nebo zčásti nastala) jeho právní moc, vzniká „jakmile soudce zjistí, že rozhodnutí nabylo právní moci“. V případě, jako je tento, kdy právní moc rozhodnutí (jeho dotčeného výroku) měla nastat (bez ohledu na povinnost insolvenčního soudu doručit rozhodnutí některým osobám i zvláštním způsobem) již v okamžiku, kdy je insolvenční soud zveřejnění v insolvenčním rejstříku (srov. § 71 odst. 1 a 2, § 74 odst. 1 a § 410 odst. 4 insolvenčního zákona a § 16

jednacího řádu pro insolvenční řízení), pak objektivně neexistovala (nemohla neexistovat) žádná překážka, jež by insolvenčnímu soudu měla či mohla bránit v tom, aby den právní moci bodu I. výroku zaznamenal na předmětném usnesení neprodleně (v řádu několika dnů nepřekračujících lhůtu 7 dnů).

42. Nejvyšší soud je na tomto základě přesvědčen, že bez zřetele k tomu, že v této věci jde o hmotněprávní lhůtu a že insolvenční správce nepodléhá poučovací povinnosti o počátku běhu lhůty, jsou výše popsané nedostatky v činnosti insolvenčního soudu (chybné poučení o odvolání, chybně a pozdě vyznačená doložka právní moci) řešitelné stejnou metodou, jakou použil ve vztahu k vadnému poučení o délce lhůty k podání dovolání [u dovolání projednávaného podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000 (srov. odstavec 27. výše)] nejprve Ústavní soud a po něm Nejvyšší soud. Tak již v nálezu ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. [II. ÚS 618/01](#), uveřejněném pod číslem 20/2002 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, Ústavní soud uzavřel, že:

„(...) takový nedostatek v činnosti soudní moci, jakým je poskytnutí vadného poučení o procesních právech účastníků řízení, nemůže jít k tíži těch, kteří se na soud s důvěrou obracují jako na ochránce svých práv a svobod. Nebylo by proto spravedlivé, aby pochybení soudu v projednávaném případě spočívající ve vadném poučení o délce lhůty k podání dovolání odvolacím soudem, šlo k tíži účastníka řízení (v řízení před Ústavním soudem stěžovatele), a to tím spíše, že v právním státě by měla platit zásada, že soud právo zná“.

43. V tom, že soud nepokládal za včasné dovolání podané účastníkem opožděně jen proto, že se řídil nesprávným poučením soudu o délce lhůty k podání dovolání, obsaženým v písemném vyhotovení rozsudku odvolacího soudu, spatřoval Ústavní soud odnětí práva na soudní ochranu a v důsledku toho i porušení článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a článku 90 Ústavy. Rozpor s článkem 36 odst. 1 Listiny dovodil Ústavní soud za typově shodné situace též v nálezu ze dne 21. 5. 2002, sp. zn. [I. ÚS 89/02](#), uveřejněném pod číslem 60/2002 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

44. Na výše citovanou judikaturu Ústavního soudu navázal velký senát obchodního kolegia Nejvyššího soudu, jenž v usnesení ze dne 17. 12. 2002, sp. zn. [35 Odo 317/2001](#), uveřejněném v časopise Soudní judikatura číslo 1, ročníku 2003, pod číslem 7, uzavřel, že dovolání (jež má být projednáno podle občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2000) podané účastníkem po uplynutí lhůty k jeho podání nelze odmítnout jako opožděné, dodržel-li účastník lhůtu, kterou mu k podání tohoto opravného prostředku v písemném vyhotovení rozhodnutí nesprávně vymezil odvolací soud. Přitom soudní praxe již dříve dospěla k závěru, že doručí-li soud účastníku řízení soudní rozhodnutí, proti kterému je odvolání přípustné, již s (nesprávně) vyznačenou doložkou právní moci, má to stejné účinky jako nesprávné poučení o odvolání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 1997, sp. zn. [2 Cdon 1397/96](#), uveřejněné pod číslem 29/1998 Sb. rozh. obč.).

45. Nejvyšší soud tedy uzavírá, že žalobu, kterou insolvenční správce ve smyslu ustanovení § 199 odst. 1 insolvenčního zákona uplatní u insolvenčního soudu své popření vykonatelné pohledávky proti věřiteli, který ji přihlásil, nelze odmítnout jako opožděnou (podle § 160 odst. 4 insolvenčního zákona), jestliže se insolvenční správce při určení počátku běhu třicetidenní lhůty k jejímu podání řídil nesprávně vyznačenou doložkou právní moci

na usnesení o schválení zprávy o přezkumu podle § 410 odst. 3 písm. a/ insolvenčního zákona. Lhůta k podání žaloby přitom (v duchu téže logiky) neskončí (nemůže skončit) dříve, než dnem, kdy insolvenční soud uvedené usnesení opatří doložkou právní moci. Skutečnost, že insolvenční soud v době, kdy má uplynout lhůta k podání žaloby, neví, zda rozhodnutí nabylo právní moci, nebo že otálí s vyznačením doložky právní moci, ač den právní moci již zná, (totiž) nelze přičítat k tíži procesního subjektu, jenž má včasnost svého procesního úkonu podřídit právě okamžiku právní moci takového rozhodnutí, nadto v situaci, kdy okamžik právní moci rozhodnutí není podmíněn tím, že takové rozhodnutí bylo dotčenému procesnímu subjektu dříve doručeno zvlášť (srov. opět § 74 odst. 1 insolvenčního zákona).

46. Závěr formulovaný v předchozím odstavci by nebyl namístě jen tam, kde již v době vydání rozhodnutí insolvenčního soudu muselo být zřejmé, že rozhodnutí neobsahuje výroky, které nabývají (mohou nabýt) právní moci v rozdílné době, nebo že zde není (kromě dotčené osoby) jiný účastník řízení (potažmo jiný procesní subjekt) způsobilý ovlivnit právní moc takového rozhodnutí (a tedy i počátek běhu lhůty, která se má odvíjet od právní moci takového rozhodnutí insolvenčního soudu).

č. 40

47. V dané věci sice neplatí, že insolvenční správce se při podání žaloby řídil nesprávně vyznačenou doložkou právní moci [žalobu podal 8. 7. 2020, tedy ještě předtím, než liknavý postup insolvenčního soudu vyústil ve (vadné) vyznačení doložky právní moci], avšak insolvenční soud [ač v řízení nevyšly najevo (a ve vazbě na to, že právní moc bodu I. výroku předmětného usnesení měla nastat již okamžikem jeho zveřejnění v insolvenčním rejstříku, ani nemohly vyjít najevo) žádné skutečnosti, jež by měly vyvolat pochybnosti insolvenčního soudu o tom, kdy onen výrok nabyl právní moci] vyznačil doložku právní moci (lhostejno, že nesprávně) až devatenáctého dne po dni uplynutí lhůty, jejíž počátek byl na tuto právní moc navázán, čímž dotčenému procesnímu subjektu (insolvenčnímu správci) znemožnil efektivně vykonat své procesní právo (právo podat žalobu v předepsané lhůtě). Dovolání je proto potud důvodné.

48. Odvolací soud rozhodl nesprávně (žaloba není opožděná) a dosavadní výsledky řízení ukazují, že je možné o věci rozhodnout; Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené usnesení změnil v tom duchu, že žaloba se neodmítá (§ 243d odst. 1 písm. b/ o. s. ř.).

Č. 41

Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona samo o sobě není (nemůže být) oporou pro závěr, že reorganizačním plánem zůstává nedotčeno právo dlužníkovy věřitele domáhat se uspokojení pohledávky vůči třetí osobě, která dluh zajišťuje svým majetkem z titulu zástavního práva (vůči zástavnímu dlužníku odlišnému od osobního dlužníka, který prochází reorganizací).

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 04. 2021, sp. zn. 29 Cdo 567/2019, ECLI:CZ:NS:2021:29.CDO.567.2019.1

Č. 41

Reorganizační plán, Věřitel, Zástavní právo, Novace kumulativní, Novace privativní, Narovnání, Zánik závazku,

§ 338 odst. 1 IZ, § 338 odst. 3 IZ, § 352 odst. 2 IZ, § 356 odst. 1 IZ, § 356 odst. 3 IZ, § 1907 o. z., § 572 odst. 1 obč. zák.

Nejvyšší soud k dovolání povinného zrušil usnesení Městského soudu v Praze ze dne 18. 10. 2018, sp. zn. 51 Co 230/2018, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Návrhem ze dne 23. 8. 2017 se povinný O., a. s., domáhal zastavení exekuce prodejem zástavy zahájené na návrh oprávněného UCB, a. s., (dále též jako „oprávněný“ nebo „UCB“), prováděné na základě exekučního příkazu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 137 Ex 15766/17-13, vydaného JUDr. P. K., soudním exekutorem Exekutorského úřadu B. (dále jen „exekutor“).

2. Svůj návrh odůvodnil zejména tak, že není obligačním dlužníkem oprávněného, zástavní právo zaniklo [podle § 1376 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „o. z.“)] zánikem zajištěného dluhu v důsledku splnění reorganizačního plánu v insolvenčním řízení dlužníka CP. s. r. o. (dále jen „společnost CP“) a navíc se zástavní právo promlčelo.

3. Usnesením ze dne 21. 5. 2018, č. j. 35 EXE 2608/2017-135, Obvodní soud pro Prahu 3 (dále jen „exekuční soud“) zamítl návrh povinného na zastavení exekuce.

4. Exekuční soud vyšel z toho, že:

[1] Na základě smlouvy o úvěru ze dne 26. 10. 2006, č. 802483/V/2006 (dále jen „smlouva o úvěru“) poskytl oprávněný (tehdy podnikající pod obchodní firmou H. a. s.) společnosti CP úvěr ve výši 3 168 500 000 Kč.

[2] Dne 9. 2. 2009 uzavřela společnost CP s oprávněným smlouvu o zřízení zástavního práva k nemovitostem, jímž zajistila pohledávku ze smlouvy o úvěru. Zástavu tvořily

pozemky parc. č. 1 a parc. č. 2 v katastrálním území Ž., obec P. (dále jen „nemovitosti“) ve vlastnictví společnosti CP.

[3] Kupní smlouvou ze dne 2. 11. 2009 převedla společnost CP vlastnické právo k nemovitostem na povinného.

[4] Usnesením ze dne 27. 1. 2015 Městský soud v Praze (dále jen „insolvenční soud“) mimo jiné zjistil úpadek společnosti CP a povolil řešení jejího úpadku reorganizací.

[5] Oprávněný přihlásil do insolvenčního řízení společnosti CP pohledávku ve výši 500 457 286,91 Kč zajištěnou nemovitostmi a dále pohledávku ve výši 251 951 687,66 Kč.

[6] Návrhem ze dne 31. 7. 2015 podaným u Obvodního soudu pro Prahu 3 se oprávněný vůči povinnému domáhal nařízení soudního prodeje zástavy – nemovitostí zajišťujících pohledávku ze smlouvy o úvěru.

[7] Usnesením ze dne 25. 9. 2015 insolvenční soud schválil reorganizační plán dlužníka.

[8] Podle schváleného reorganizačního plánu:

a/ zajištěná pohledávka UCB nezaniká dnem účinnosti reorganizačního plánu a rovněž zajištění zajištěné pohledávky UCB specifikované v Příloze č. 3 zůstane zachováno, vyjma (i) zástavního práva k podílům na dlužníkovi ... a (ii) zástavního práva k pohledávkám dlužníka z účtu ... [článek 6.2 odst. 105 reorganizačního plánu],

b/ dnem splnění reorganizačního plánu zanikne zajištěná pohledávka UCB ve vztahu k dlužníkovi v rozsahu, ve kterém nebyla uspokojena [článek 6.2 odst. 112 věta první reorganizačního plánu],

c/ v souladu s § 356 odst. 3 insolvenčního zákona dnem účinnosti reorganizačního plánu, ani dnem splnění reorganizačního plánu nezanikají pohledávky a práva UCB vůči spoludlužníkům a ručitelům, včetně zástavních práv k jakémukoli majetku, který není součástí majetkové podstaty dlužníka, zejména nezanikají a/ zástavní právo první v pořadí k pozemkům parc. č. 1 a parc. č. 2 zapsaným na LV č. 3 pro katastrální území Ž., ve vlastnictví společnosti O. investiční a. s. ... a věřitel UCB je nadále oprávněn vůči spoludlužníkům, ručitelům a poskytovatelům zajištění uplatňovat veškerá práva vyplývající z pohledávek UCB ze smlouvy o úvěru bez ohledu na případný zánik, resp. částečný zánik pohledávek UCB vůči dlužníkovi na základě tohoto reorganizačního plánu (s výjimkou zániku z důvodu uspokojení), jako kdyby k zániku, resp. částečnému zániku, takových pohledávek UCB ze smlouvy o úvěru na základě tohoto reorganizačního plánu nedošlo [článek 6.2 odst. 113 reorganizačního plánu].

[9] Usnesením ze dne 7. 6. 2016, č. j. 5 C 308/2015-120, Obvodní soud pro Prahu 3 nařídil soudní prodej zástavy – nemovitostí. K odvolání povinného bylo rozhodnutí

o nařízení soudního prodeje zástavy potvrzeno usnesením Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2016 (správně 18. 1. 2017), č. j. 91 Co 276/2016-141.

[10] Usnesením ze dne 15. 8. 2016 vzal insolvenční soud na vědomí splnění podstatných částí reorganizačního plánu.

[11] Opatřením ze dne 27. 7. 2017 pověřil exekuční soud exekutora provedením exekuce prodejem zástavy (nemovitostí) k vymožení povinnosti uložené povinnému na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 7. 6. 2016, č. j. 5 C 308/2015 -120.

[12] Exekučním příkazem ze dne 9. 8. 2017, č. j. 137 Ex 15766/17-13, ve znění opravného usnesení ze dne 28. 8. 2017, č. j. 137 Ex 15766/17-18, nařídil exekutor provedení exekuce prodejem nemovitostí.

č. 41

5. Na tomto skutkovém základě exekuční soud uvedl, že exekuce je vedena na základě řádného vykonatelného exekučního titulu, který nebyl zrušen a rovněž zde nejsou důvody pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. a/ až g/ zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“). Zabýval se proto dále tím, zda je naplněn důvod pro zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř., tj. zda existuje jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat. V tomto směru povinný namítal zánik zástavního práva splněním reorganizačního plánu a promlčení zástavního práva.

6. Exekuční soud se neztotožnil s názorem povinného, že reorganizačním plánem dlužníka došlo k zániku původních zajištěných pohledávek z úvěrové smlouvy včetně zástavních práv a vzniku pohledávek nových. Odkazuje na znění reorganizačního plánu, konkrétně na článek 6.2 odst. 113, uvedl, že zástavní právo k nemovitostem, jež jsou předmětem této exekuce, jednoznačně nezaniklo a trvá.

7. K námitce povinného, že není obligačním dlužníkem, exekuční soud, odkazuje na zásadu subsidiarity a akcesority zástavního práva, uvedl, že zástavní dlužník vystupuje jako tzv. náhradní dlužník, neboť v případě včasného nesplnění dluhu odpovídajícího zajištěné pohledávce vůči hlavnímu dlužníku se zástavní věřitel uspokojuje z výtěžku zpeněžení zástavy. Rovněž odmítl názor povinného, že zástavní právo je promlčeno.

8. K odvolání povinného Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozhodnutím potvrdil usnesení exekučního soudu.

9. Odvolací soud zcela odkázal na závěry exekučního soudu, pokud jde o otázku promlčení zástavního práva a vypořádání námitky, že povinný není obligačním ale pouze zástavním dlužníkem. Ztotožnil se i s názorem exekučního soudu v posouzení otázky zániku zástavního práva v důsledku zániku zajišťované pohledávky. Uvedl, že i když jsou práva mezi věřiteli a dlužníkem přijetím reorganizačního plánu nahrazena obsahem a právy danými reorganizačním plánem, nedotýká se to právního postavení osob uvedených v § 356 odst. 3 insolvenčního zákona. Toto ustanovení je pak nutné vykládat „extenzivně“, tedy tak, že se vztahuje i na právní postavení zástavních dlužníků. Smyslem je zachovat věřiteli možnost domoci se i přes zánik jeho práv vůči dlužníku uspokojení pohledávky mimo rámec insolvenčního řízení po dalších osobách, jež mohou poskytnout věřiteli plnění na pohledávku

dotčenou reorganizačním plánem. V souladu s tímto ustanovením je pak i čl. 6.2 odst. 113 reorganizačního plánu, podle něhož přestože zajištěná pohledávka ve vztahu k dlužníkovi zanikla, nezanikají práva oprávněného vůči spoludlužníkům a ručitelům, včetně zástavních práv, zejména nezaniká zástavní právo k nemovitostem. Tento článek není v rozporu s § 1376 o. z., neboť zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon) je ve vztahu k občanskému zákoníku předpisem zvláštním, jehož se užije přednostně. Tvrdí-li povinný, že transformací původních práv a povinností v důsledku schválení reorganizačního plánu vznikla pohledávka nová, nezajištěná zástavním právem, není jeho názor správný, neboť insolvenční zákon se týká pouze vztahů mezi „úpadcem“ (správně dlužníkem) a věřiteli a nemá žádný dopad na právní postavení třetích osob, které poskytly zajištění. Povinným tvrzenou „nespravedlnost“, spočívající v tom, že se oprávněný může uspokojit z majetku povinného, aniž by povinnému vznikl regresní nárok proti obligačnímu dlužníku, právo v určitých případech aprobejuje, např. v situacích, kdy dlužník zemřel nebo zanikl bez právního nástupce. Zánikem zajištěné pohledávky tak nedošlo k zániku zástavního práva a návrh na zastavení exekuce není důvodný.

Č. 41

II.

Dovolání a vyjádření k němu

10. Proti usnesení odvolacího soudu podal povinný dovolání, jež má za přípustné podle § 237 o. s. ř. pro řešení otázky, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena, uplatňuje dovolací důvod spočívající v nesprávném právním posouzení věci a navrhuje, aby dovolací soud napadené usnesení změnil v tom duchu, že se vyhovuje návrhu na zastavení exekuce, nebo aby usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

11. Přípustnost dovolání spatřuje dovolatel ve výkladu § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, konkrétně v řešení těchto otázek:

[1] Zahrnuje výčet zajišťovacích institutů, jež podle § 356 odst. 3 insolvenčního zákona zůstávají nedotčeny reorganizačním plánem, také zástavní právo?

[2] Lze v případě zániku zajištěné pohledávky v rámci reorganizace dovodit, že s ohledem na princip akcesority zaniká i zástavní právo na majetku třetí osoby, jímž byla taková pohledávka zajištěna?

12. Dovolatel tvrdí, že výčet osob poskytujících zajištění podle § 356 odst. 3 insolvenčního zákona je taxativní a není možné jej smluvně ani výkladem rozšiřovat na zástavního dlužníka, a to i z důvodu zásady akcesority vyjádřené v § 1376 o. z. K tomu lze dospět argumentem *a contrario*, jakož i jazykovým výkladem.

13. Odvolací soud podle dovolatele neodůvodnil odchýlení se od jasného znění uvedeného ustanovení (za pomoci aplikace k tomu nezbytných výkladových metod) a aplikoval je mimo rámec doslovného znění, ačkoliv každá taková odchylka musí být spíše výjimečná, neboť jde o dotváření práva; v opačném případě je narušena právní jistota a legitimní očekávání.

14. O nesprávnosti výkladu uvedeného ustanovení pak svědčí i systematický výklad insolvenčního zákona, konkrétně § 183 insolvenčního zákona, který odlišuje „zajištění“

na straně jedné (v odstavci 1) a „práva vůči spoludlužníkům a ručitelům“ na straně druhé (v odstavci 2). Tím spíše je nutné ctít tuto systematiku při výkladu § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, které zmiňuje pouze spoludlužníky a ručitele, nikoliv zajištění jako širší kategorii zahrnující i zástavní dlužníky. Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona „je v tomto ohledu speciálním ustanovením vůči § 183 odst. 1 insolvenčního zákona“, proto není podle dovolatele důvod dotvářet právo.

15. Oprávněný jako věřitel disponoval dostatečnými nástroji k ochraně svého postavení, a to možností ujednat s dlužníkem jiný způsob ozdravného opatření, či možností předejít převedení zastavených nemovitostí; v takovém případě mohl zajistit jakékoliv nově vzniklé pohledávky nemovitostmi v majetku dlužníka.

č. 41

16. Kdyby zástavní právo nezaniklo zánikem zajištěné pohledávky a dovolatel by strpěl výkon zástavního práva, nemohl by následně uplatnit vůči obligačnímu dlužníku regresní nárok, neboť dlužník by se mohl bránit námitkou, že jeho povinnost uhradit zajištěnou pohledávku zanikla na základě schváleného reorganizačního plánu. Takový závěr je však absurdní. Dovolatel nesouhlasí ani s argumentem odvolacího soudu, že jde o obdobnou situaci jako v případě smrti člověka či zániku právnické osoby, když v případě smrti člověka dochází k nástupnictví dědiců do dluhů souvisejících s pozůstalostí a zániku právnické osoby předchází likvidace a s ní spojené vypořádání majetku a dluhů.

17. Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona pak v souvislosti se směnečným rukojemstvím vykládal Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 21. 12. 2017, sp. zn. [29 Cdo 4410/2015](#). V citovaném rozhodnutí uvedl, že směnečné rukojemství je zvláštním druhem ručení a tento rozhodující argument vedl k závěru, že i u rukojemství je nutné aplikovat uvedené ustanovení. Podle dovolatele by však argumentace o podobnosti směnečného rukojemství s ručením nebyla nutná, kdyby se § 356 odst. 3 insolvenčního zákona vztahoval i na jiná práva ze zajištění.

18. Obsahuje-li reorganizační plán v čl. 6.2 odst. 113 ujednání, podle něhož dnem účinnosti reorganizačního plánu, ani dnem splnění reorganizačního plánu nezanikají pohledávky a práva UCB vůči spoludlužníkům a ručitelům, včetně zástavních práv k jakémukoli majetku, který není součástí majetkové podstaty, je takové ustanovení v rozporu s insolvenčním zákonem. Ustanovení § 356 odst. 3 insolvenčního zákona je taxativní a není možné je rozšířit na zástavní práva; je navíc kogentní (nepřipouští odchylné ujednání). Reorganizační plán může stanovit odchylnou úpravu pouze pro případ zániku práv věřitelů vůči „úpadci“ a vzniku nových práv vůči „úpadci“ (§ 356 odst. 1 a 2 insolvenčního zákona). Vůči třetím osobám, které se schvalování reorganizačního plánu neúčastní, nemůže stanovit odchylnou úpravu. Třetí osoby se uvedené ustanovení reorganizačního plánu nemůže dotýkat též proto, že s ním nevyslovila souhlas. Kdyby došlo k dohodě mezi oprávněným a povinným, musel by být v reorganizačním plánu přesně popsán způsob, jakým bude nové zástavní právo vkladem zapsáno v katastru nemovitostí, muselo by být vymazáno původní zástavní právo, zapsáno nové zástavní právo a v katastru nemovitostí by musela být identifikována nová pohledávka vzniklá v rámci reorganizace, která je zástavním právem zajištěna.

19. Na základě reorganizačního plánu vznikla nová (podmíněná) pohledávka spočívající v právu na majetkový zůstatek po provedení likvidace společnosti CP (insolvenčního dlužníka). Do zániku zajištěné pohledávky tak existovaly dvě pohledávky vedle sebe; proto nelze hovořit o téže pohledávce nebo o tom, že by byla jedna pohledávka nahrazena druhou. K této nové

pohledávce bylo v reorganizačním plánu výslovně zřízeno nové zástavní právo k bankovním účtům dlužníka. Tím se podle dovolatele přiznalo, „že zajištění na nemovitostech ‚nepřežilo‘ a je nutné vytvářet jej znovu“. To se však nestalo. Nemovitosti nezajišťují nově vzniklou pohledávku, ani nařízená exekuce nebyla pro plnění nově vzniklé pohledávky, ale pro pohledávku ze smlouvy o úvěru.

20. Závěrem dovolatel namítá, že se odvolací soud dostatečně nevypořádal s veškerými námitkami vznesenými v odvolání, především nevysvětlil, proč rozšířil výčet uvedený v § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, nezabýval se jednotlivými ustanoveními reorganizačního plánu, neřešil souvislosti mezi druhy pohledávek (zajištěnou pohledávkou, nově vzniklou pohledávkou), způsob jejich zajištění, ujednaný způsob uspokojení a okamžik jejich zániku.

21. Oprávněný se ve vyjádření ze dne 27. 12. 2018 ztotožnil se závěry odvolacího soudu a navrhl dovolání zamítnout.

Č. 41

III.

Přípustnost dovolání

22. S přihlédnutím k době vydání napadeného rozhodnutí je pro dovolací řízení rozhodný občanský soudní řád ve znění účinném od 30. 9. 2017 (srov. bod 2., části první, článku II. zákona č. 296/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony).

23. Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného práva, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, konkrétně otázky, zda se § 356 odst. 3 insolvenčního zákona aplikuje rovněž na práva věřitelů vůči zástavním dlužníkům.

IV.

Důvodnost dovolání

24. Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

25. Podle § 338 insolvenčního zákona reorganizační plán vymezuje právní postavení dotčených osob v důsledku povolené reorganizace, a to na základě opatření sledujících ozdravení provozu dlužníkovy podniku a uspořádání vzájemných vztahů mezi dlužníkem a jeho věřiteli (odstavec 1). V reorganizačním plánu se lze odchýlit od ustanovení tohoto zákona, pokud jde o uspokojení věřitelů včetně zajištěných věřitelů a věřitelů, jimiž jsou společníci a členové dlužníka uplatňující pohledávku vyplývající z jejich účasti ve společnosti nebo v družstvu, o nakládání s majetkovou podstatou a o závazky dlužníka po skončení insolvenčního řízení (odstavec 3).

Dle § 352 odst. 2 insolvenčního zákona rozhodnutí o schválení reorganizačního plánu je závazné pro všechny účastníky insolvenčního řízení i pro další osoby, jejichž práva a povinnosti jsou reorganizačním plánem dotčeny.

Z ustanovení § 356 insolvenčního zákona pak plyne, že není-li tímto zákonem nebo reorganizačním plánem stanoveno jinak, zanikají účinností tohoto plánu práva všech věřitelů vůči dlužníkovi, a to i v případě, že svou pohledávku do insolvenčního řízení nepřihlásili; za věřitele dlužníka se považují osoby uvedené v reorganizačním plánu za podmínek v něm stanovených, včetně rozsahu jejich práv (odstavec 1). Práva věřitelů vůči spoludlužníkům a ručitelům dlužníka zůstávají reorganizačním plánem nedotčena (odstavec 3).

Podle § 1907 o. z. zajištění práv, která jsou předmětem novace nebo narovnání, se vztahuje i na práva z nich vzniklá. Poskytla-li však zajištění osoba třetí, která k novaci nebo narovnání nepřistoupila, je zavázána nejvýše v rozsahu původního závazku a zůstávají jí zachovány všechny námitky, které mohla proti pohledávce uplatnit, kdyby k novaci nebo k narovnání nedošlo.

č. 41

Podle § 572 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále též jen „obč. zák.“) ručení a zástavní právo zajišťující závazek zaniklý zajišťují i závazek, který nahrazuje závazek původní. Jestliže však ručitel nebo osoby, vůči nimž mohou být uvedena práva uplatněna, neprojeví souhlas s tím, aby byl zajištěn nový závazek, trvá zajištění jen v rozsahu původního závazku a všechny námitky proti dosavadnímu závazku zůstávají zachovány.

V uvedené podobě, pro věc rozhodné, platila citovaná ustanovení insolvenčního zákona a zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ke dni schválení reorganizačního plánu a ani později nedoznala změn. Ustanovení § 572 odst. 1 obč. zák. pak v uvedené podobě platilo od 1. 1. 1992 do 31. 12. 2013 (dne 1. 1. 2014 byl zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, zrušen).

26. Judikatura Nejvyššího soudu je ustálena v následujících závěrech:

[1] Reorganizace jako sanační způsob řešení dlužníkovra úpadku spočívá většinou v tom, že dlužník jako osoba s plným dispozičním oprávněním vyvine činnost k „přežití“ podniku podle reorganizačního plánu, který má být základem jak pro řešení dlužníkovra úpadku, tak pro další fungování dlužníka v průběhu plnění reorganizačního plánu. V reorganizačním plánu tak může jeho předkladatel upravit jakýkoliv způsob uspokojování pohledávek věřitelů (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2016, sp. zn. [29 Cdo 1430/2014](#), uveřejněný pod číslem 63/2018 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 10. 2018, sen. zn. [29 NSČR 186/2016](#)).

[2] Ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona upravuje (pro případ, že nestanoví jinak insolvenční zákon nebo reorganizační plán) již jako důsledek účinnosti reorganizačního plánu zánik pohledávek, které je nutné uplatnit v insolvenčním řízení přihláškou, i pohledávek vyloučených z uspokojení v insolvenčním řízení (v tomto srov. i § 359 insolvenčního zákona). Srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2017, sp. zn. [29 Cdo 4076/2015](#), nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2019, sp. zn. [29 Cdo 4524/2017](#), uveřejněné pod číslem 43/2020 Sb. rozh. obč.

[3] Smysl úpravy obsažené v § 356 odst. 1 insolvenčního zákona lze vyčíst již z důvodové zprávy k vládnímu návrhu insolvenčního zákona (projednávaného Poslaneckou sněmovnou ve svém 4. volebním období 2002 - 2006 jako tisk č. 1120), podle níž „účinností reorganizačního plánu zanikají práva věřitelů i práva třetích osob

s tím, že se nahrazují oprávněními obsaženými v reorganizačním plánu. Jde vlastně o období tzv. „novace“ podle § 570 obč. zák., s tím rozdílem, že se neopírá o dohodu, ale o zákon.“ (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 4410/2015](#)).

[4] Účel úpravy obsažené v § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, jež z účinků spojených se schválením reorganizačního plánu stanovených v § 356 odst. 1 insolvenčního zákona vylučuje práva věřitelů vůči spoludlužníkům a ručitelům dlužníka, je zřejmý; věřiteli je – i přes zánik jeho práv vůči dlužníku – zachována možnost domáhat se mimo rámec insolvenčního řízení uspokojení své pohledávky po dalších osobách, jež mohou věřiteli plnění (na pohledávku dotčenou reorganizačním plánem) poskytnout. Reorganizační plán nijak nezasahuje do právních vztahů mezi věřitelem a těmito dalšími osobami a ponechává v tomto rozsahu práva věřitelů nedotčena (srov. rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 4410/2015](#), nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2019, sp. zn. [29 Cdo 5235/2017](#)).

Č. 41

[5] Zástavní právo má v první řadě funkci zajišťovací; zabezpečuje pohledávku zástavního věřitele již od okamžiku svého vzniku, vede (motivuje) dlužníka k tomu, aby pohledávku zástavního věřitele dobrovolně splnil, a zástavnímu věřiteli poskytuje jistotu, že se bude moci uspokojit ze zástavy, nebude-li jeho pohledávka řádně a včas splněna. Nebyla-li pohledávka zástavního věřitele řádně a včas splněna, uplatní se uhrazovací funkce zástavního práva; zástavní věřitel je oprávněn uspokojit se ze zástavy, aniž by musel spoléhat na to, že se domůže úhrady své pohledávky z majetku dlužníka. Zástavní právo je právem subsidiárním a akcesorickým. Subsidiarita zástavního práva vyjadřuje, že jde o podpůrný zdroj uspokojení pohledávky zástavního věřitele, který se uplatní jen tehdy, jestliže pohledávka nebyla dlužníkem dobrovolně splněna a ani nezankla jiným způsobem. Akcesorickým je zástavní právo zejména proto, že vzniká pouze tehdy, vznikla-li platně také pohledávka, k jejímuž zajištění má sloužit. V tomto srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 7. 2003, sp. zn. [21 Cdo 296/2003](#), uveřejněný pod číslem 64/2004 Sb. rozh. obč., nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2015, sp. zn. [21 Cdo 1428/2014](#), uveřejněné pod číslem 68/2015 Sb. rozh. obč.

27. Vycházejí z takto ustaveného právního a judikatorního rámce Nejvyšší soud především zdůrazňuje, že reorganizační plán obvykle zasahuje do jednotlivých pohledávek věřitelů dlužníka (srov. § 356 odst. 1 insolvenčního zákona). Pohledávky „reorganizuje“ tak, aby vyřešil úpadek dlužníka, ozdravil hospodaření jeho obchodního závodu a zároveň zajistil insolvenčním věřitelům vyšší uspokojení než v případě řešení úpadku konkursem. Taková „reorganizace pohledávek“ spočívá nejčastěji v privativní novaci (§ 1902 věta první o. z., srov. též rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. [29 Cdo 4410/2015](#)), či v dohodě o zániku závazku či prominutí dluhu (srov. § 341 odst. 1 písm. a/ a odst. 3 insolvenčního zákona, § 1981 o. z. či § 1995 a násl. o. z.). Není však vyloučena ani kumulativní novace (§ 1902 věta druhá o. z.), narovnání (§ 1903 a násl. o. z.), či započtení (§ 1982 o. z.). Rovněž může spočívat v převzetí dlužníkových závazků či v založení, změně či zániku zajištění pohledávek věřitelů.

28. Insolvenční zákon však upravuje zásadně pouze vztahy mezi insolvenčním dlužníkem a věřiteli dlužníka, nikoliv vztahy mezi věřiteli dlužníka a třetími osobami (cílem je vyřešit úpadek dlužníka způsobený jeho závazky s věřiteli, nikoliv řešení dalších, byť navazujících právních vztahů).

29. V poměrech soukromoprávních nároků podléhajících (co do zajištění pohledávky či dluhu zástavním právem) úpravě obsažené v zákoně č. 40/1964 Sb., občanském zákoníku, respektive úpravě obsažené v zákoně č. 89/2012 Sb., občanském zákoníku, obecně platí, že jakýkoliv závazek mezi dvěma subjekty lze změnit pouze tehdy, když se na tom strany daného závazku domluví, jinak pouze v případě, že tak stanoví zákon (srov. § 493 obč. zák. či § 1790 o. z.). Jestliže se strany závazku (ať hlavního či zajišťovacího) na změně nedohodnou a zákon neumožňuje změnu provést bez jejich souhlasu, je změna závazku vyloučena. Reorganizační plán je „dohodou“ mezi insolvenčním dlužníkem a jeho věřiteli, která umožňuje upravovat jejich právní vztahy podle pravidel stanovených insolvenčním zákonem. Upravit vztahy třetích osob (jež zajišťují pohledávky věřitelů, jež jsou ochotny financovat provedení reorganizačního plánu, převzít některé z dlužníkových závazků či je zajistit) je možné pouze se souhlasem těchto osob. Bez souhlasu třetích osob je možné do těchto vztahů zasáhnout pouze tehdy, pokud tak stanoví zákon. Toliko dohoda insolvenčního dlužníka a jeho věřitelů v reorganizačním plánu nemůže založit, změnit či zrušit práva a povinnosti třetích osob.

č. 41

30. Jinými slovy, dohoda insolvenčního dlužníka a jeho věřitelů obsažená v reorganizačním plánu nemůže (nemá) zasahovat do práv třetích osob, není-li zákonem stanoveno jinak.

31. Právní názor exekučního soudu (soudu prvního stupně), jenž dovozoval další trvání zástavního práva oprávněného toliko na základě obsahu reorganizačního plánu, aniž by povinný vyslovil souhlas s částí reorganizačního plánu, která další existenci zástavního práva upravovala, je tudíž nesprávný. Z odůvodnění exekučního soudu přitom není patrná aplikace jakéhokoliv zákonného ustanovení, jež by možnost dalšího trvání zástavního práva upravovala. Rozhodnutí soudu prvního stupně tak bylo nesprávné a bylo na odvolacím soudu, aby uvedenou nesprávnost v rámci odvolacího řízení napravil.

32. Odvolací soud trvání zástavního práva dovodil z § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, jež je podle něj speciálním ustanovením ve vztahu k § 1376 o. z. Za souladnou s uvedeným ustanovením insolvenčního zákona pak považoval tu část reorganizačního plánu, podle níž zástavní právo věřitele vůči třetí osobě (zástavnímu dlužníkovi) nezaniklo, přestože zajištěná pohledávka věřitele ve vztahu k dlužníkovi zanikla.

33. Zbývá tak vyřešit, zda lze § 356 odst. 3 insolvenčního zákona aplikovat rovněž na právo (insolvenčního) věřitele vůči zástavnímu dlužníku.

34. Citované ustanovení ponechává nedotčeno právo věřitele vůči spoludlužníku a ručiteli. Ponechává tak věřiteli vůči třetím osobám stejná práva, jakoby ke schválení reorganizačního plánu nedošlo. Tím zároveň určitým způsobem modifikuje povinnosti těchto třetích osob, neboť bez ohledu na zánik či změnu pohledávky insolvenčního věřitele účinností reorganizačního plánu ponechává jejich postavení nedotčené, zatímco za normální situace by jejich povinnosti byly zánikem pohledávky věřitele vůči insolvenčnímu dlužníku určitým způsobem dotčeny.

35. Insolvenční zákon v § 356 odst. 3 přitom výslovně uvádí pouze spoludlužníka a ručitele a není tak patrné, zda se uvedené ustanovení vztahuje rovněž na zástavního věřitele, tedy zda lze uvedené ustanovení vyložit tak, že zůstávají reorganizačním plánem nedotčena i práva věřitelů vůči zástavním dlužníkům zajišťujícím povinnost insolvenčního dlužníka.

36. Jazykový výklad daného ustanovení nenasvědčuje tomu, že by se mělo aplikovat rovněž na vzájemný vztah věřitele a zástavního dlužníka. Přestože obecný význam pojmu „ručení“ může být v běžném jazyce též někdy chápán jako „ručení nemovitostí“ nebo „ručení zástavou“ (k pojmu „ručení zástavou“ srov. v judikatuře např. důvody rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 11. 2005, sp. zn. [29 Odo 396/2003](#), uveřejněného pod číslem 31/2007 Sb. rozh. obč., a v literatuře např. Bureš, J. – Drápal, L.: Zástavní právo v soudní praxi, 2. doplněné vydání, Praha, C. H. Beck 1997, str. 16 a 17), insolvenční zákon z hlediska terminologického tam, kde se vymezuje ve vztahu k zástavnímu právu, důsledně užívá termín zástavní právo (srov. např. § 248 insolvenčního zákona).

37. Historický výklad (úmysl zákonodárce) uvedené ustanovení neobjasňuje, neboť jej v doslovném znění obsahoval již vládní návrh insolvenčního zákona, tj. tisk č. 1120 projednávaný Poslaneckou sněmovnou ve 4. volebním období 2002 – 2006 (v průběhu legislativního procesu nedoznalo uvedené ustanovení změny) a důvodová zpráva k tomuto tisku, jak byla citována výše (odstavec 26. bod [3]), pak další vysvětlení daného ustanovení nepodává.

38. Rovněž systematický výklad nedává jednoznačnou odpověď na otázku, zda by měl být § 356 odst. 3 insolvenčního zákona aplikován na zástavní dlužníky. Ačkoliv uvedené ustanovení navazuje na § 356 odst. 1 insolvenčního zákona a má tak umožnit věřitelům uspokojit svou zaniklou pohledávku vůči insolvenčnímu dlužníku jinou osobou, neplyne odtud, že by nedotčeným právem mělo být rovněž právo zástavní. Ostatně, právní řád zná i další způsoby zajištění dluhu třetí osobou, ať jde o finanční (dříve bankovní) záruku nebo o zajišťovací převod práva, které uvedené ustanovení rovněž nezmiňuje. Konečně nelze k aplikaci uvedeného ustanovení dospět (nebo ji vyloučit) ani na základě § 183 insolvenčního zákona (jak zmiňuje dovolatel), neboť toto ustanovení upravuje toliko následek přihlášení pohledávky věřitele vůči spoludlužníku insolvenčního dlužníka nebo osobě zajišťující pohledávku insolvenčního dlužníka.

39. Nejvyšší soud tak poté, co vyšel z jazykového výkladu a přihlédl k samostatnosti institutu zástavního práva na straně jedné a institutu ručení na straně druhé a k jejich odlišnostem, jakož i k tomu, že existují i jiné způsoby zajištění závazků třetí osobou, které § 356 odst. 3 insolvenčního zákona nezmiňuje, a poté, co zohlednil to, že obecná právní úprava nabízí řešení daného problému (řeší dopady změny či zániku závazku na zástavní právo poskytnuté třetí osobou), neshledal odvolacím soudem podaný (extenzivní) výklad § 356 odst. 3 insolvenčního zákona správným.

40. Jak je uvedeno v odstavci 26. bod [3], ustanovení § 356 odst. 1 insolvenčního zákona je obdobou tzv. novace. Dohoda o změně závazku (novace) pak může spočívat jak v tom, že vedle dosavadního závazku vzniká závazek nový (kumulativní novace), tak v tom, že se dosavadní závazek ruší a nahrazuje novým závazkem (privativní novace). V obou těchto případech nedochází k zániku zajištění (k zániku zástavního práva), neboť podle § 1907 o. z. se zajištění práv, která jsou předmětem novace, vztahuje i na práva z nich vzniklá (v případě zajištění třetí osobou nejvýše v rozsahu původního závazku). Reorganizace pohledávek však může spočívat rovněž v dalších způsobech změny či zániku závazku (srov. odstavec 27.). Úprava zajištění práv v případě narovnání je stejná jako v případě novace (srov. § 1907 o. z.). A konečně, zanikne-li na základě reorganizačního plánu pohledávka insolvenčního věřitele, aniž by došlo k náhradě

této pohledávky pohledávkou jinou (dohoda o zániku závazku, prominutí dluhu, započtení pohledávek), pak s ohledem na princip akcesority zástavního práva zaniká rovněž zástavní právo (srov. § 1376 o. z.).

41. Jinými slovy, aplikace § 356 odst. 3 insolvenčního zákona rovněž na zástavní dlužníky, kteří zajišťují reorganizačním plánem dotčenou pohledávku věřitele za insolvenčním dlužníkem, je vyloučena. Nezanikne-li pohledávka věřitele vůči dlužníku (proto, že tak stanoví reorganizační plán nebo zákon), pak § 356 odst. 3 insolvenčního zákona sám o sobě není (nemůže být) oporou pro závěr, že reorganizačním plánem zůstává nedotčeno právo dlužníkova věřitele domáhat se uspokojení pohledávky vůči třetí osobě, která dluh zajišťuje svým majetkem z titulu zástavního práva (vůči zástavnímu dlužníku odlišnému od osobního dlužníka, který prochází reorganizací).

č. 41

42. K tomu, aby bylo možné uzavřít, zda je povinný nadále zástavním dlužníkem, je nutné posoudit obsah reorganizačního plánu upravující pohledávku zajištěnou zástavním právem k nemovitostem povinného. Posouzením dané části reorganizačního plánu a podřazením zjištěného obsahu pod skutkovou podstatu právního institutu, jímž byla pohledávka oprávněného dotčena, bude možné posoudit, zda uvedené zástavní právo trvá či nikoliv a jakou pohledávku (zda tu, pro níž je vedeno exekuční řízení) zajišťuje.

43. Vzhledem k tomu, že odvolací soud dospěl k závěru, že zástavní právo oprávněného zůstalo reorganizačním plánem nedotčeno na základě aplikace § 356 odst. 3 insolvenčního zákona, jež se na zástavní právo (zástavního dlužníka) nevztahuje a neposuzoval další existenci zástavního práva s ohledem na úpravu zajištěné pohledávky obsažené v reorganizačním plánu, je jeho závěr, že k zániku zástavního práva nedošlo a návrh na zastavení exekuce není důvodný, předčasný a tudíž i nesprávný.

44. Nejvyšší soud proto, aniž nařizoval jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), napadené rozhodnutí podle § 243e odst. 1 o. s. ř. zrušil a věc vrátil odvolacímu soudu k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta první o. s. ř.).

45. V dalším řízení odvolací soud posoudí, jakým způsobem upravuje reorganizační plán zajišťovanou pohledávku a její zajištění a aplikuje na uvedený vztah obecnou právní úpravu obsaženou v občanském zákoníku týkající se změny či zániku závazku.

č. 42

Ve sporu o náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem zahájeném po prohlášení konkursu na majetek zaměstnavatele je pasivně věcně legitimován insolvenční správce majetkové podstaty zaměstnavatele.

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 07. 2021, sp. zn. 21 Cdo 2113/2020, ECLI:CZ:NS:2021:21.CDO.2113.2020.1

Pracovní úraz, Náhrada škody zaměstnavatelem, Konkurs, Pasivní legitimace, Insolvenční správce

§ 365 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 31. 7. 2007, § 366 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 31. 7. 2007, § 369 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb. ve znění do 31. 7. 2007, § 169 odst. 1 písm. a) IZ, § 169 odst. 2 IZ, § 203 IZ, § 228 písm. f) IZ, § 229 odst. 3 písm. c) IZ, § 248 odst. 1 IZ

č. 42

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem doplněnému usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, v části, v níž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2019, sp. zn. 22 C 612/2014, v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 123 130 Kč s úroky z prodlení a vůči žalovanému 2) co do 747 055,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2014. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, doplněný usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, v části, v níž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2019, sp. zn. 22 C 612/2014, v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, usnesení krajského soudu ze dne 28. 11. 2019, sp. zn. 14 Co 115/2019, a rozsudek Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 2. 2019, sp. zn. 22 C 612/2014, v části, v níž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 a v níž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1), Nejvyšší soud zrušil a věc v tomto rozsahu vrátil Okresnímu soudu v Ústí nad Labem k dalšímu řízení.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Okresního soudu v Ústí nad Labem dne 5. 11. 2014 (změněnou se souhlasem soudu) domáhal, aby byla žalované 1) uložena povinnost zaplatit mu 825 189,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně za dobu od 1. 11. 2014 do zaplacení a platit mu „peněžitý důchod (rentu)“ od 1. 11. 2014 ve výši 7 110,10 Kč měsíčně. Žalobu zdůvodnil tím, že u žalovaného 2) v pracovním poměru vzniklém dne 16. 8. 2000

vykonával práci slévárenského dělníka, že dne 22. 1. 2007 si při výkonu práce podvrtl levé koleno, že při tomto úrazu nebyly porušeny žádné právní předpisy a že jeho pracovní úraz byl odškodněn tak, že mu bylo zaplacené bolestné ve výši 18 600 Kč, náhrada za ztížení společenského uplatnění ve výši 72 000 Kč a „ušlý výdělek po dobu pracovní neschopnosti do 9. 3. 2008“. Od 10. 3. 2008 se žalobce stal částečně invalidním a byl mu vyměřen částečný invalidní důchod ve výši 5 991 Kč. Žalovaný 2) vyplácel žalobci rozdíl mezi průměrným výdělkem „před vznikem úrazu“ a tímto částečným invalidním důchodem do června 2008, avšak poté tento rozdíl již nevyplácel s odůvodněním, že žalobci nabízel jinou práci, která však byla v rozporu se zdravotním stavem žalobce a kterou vykonávat nemohl. V důsledku pracovního úrazu se žalobce podrobil operaci levého kolene s následnou rehabilitací, v roce 2010 se podrobil operaci pravého kolene, která souvisela s postižením levého kolene při pracovním úrazu, za kterou mu nebylo zaplacené ani náhrada za ztížení společenského uplatnění s odůvodněním, že zde není dána příčinná souvislost mezi operací pravého kolene a pracovním úrazem levého kolene. V únoru 2012 se žalobce pro přetrvávající obtíže levého kolene musel podrobit další operaci, za kterou mu „rovněž nebylo zaplacené bolestné s tím, že ztížení společenského uplatnění dosud nemohlo být vyčísleno“. Dnem 17. 4. 2009 „byly zahájeny“ účinky insolvenčního řízení proti žalovanému 2), usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 5. 2009 byl zjištěn úpadek žalovaného 2), usnesením téhož soudu ze dne 8. 7. 2009 byl „prohlášen na majetek dlužníka úpadek“ a žalovaná 1) byla ustanovena insolvenční správkyň. Podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona patří mezi pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou pracovněprávní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců. Podle § 203 odst. 1 insolvenčního zákona se pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva, tj. žalobou tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem. Žalobce tedy požaduje, aby mu žalovaná 1) zaplatila náhradu za ztrátu na výdělku ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem „před vznikem pracovního úrazu“ a výši částečného invalidního důchodu (později invalidity prvního stupně) za období od 1. 7. 2008 do 31. 10. 2014 ve výši 604 919,60 Kč a od 1. 11. 2014 „peněžitý důchod (rentu)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně, bolestné ve výši 19 200 Kč, náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 48 000 Kč, náhradu za platby za „lékařské zprávy“ o bolestném a ztížení společenského uplatnění ve výši 600 Kč a náhradu nákladů léčení ve výši 29 340 Kč. Vzhledem k tomu, že pracovní poměr skončil dohodou ke dni 31. 3. 2011 a že skutečným důvodem ukončení pracovního poměru byla skutečnost, že žalobce nemohl být zaměstnán v důsledku pracovního úrazu, náleží žalobci odstupné podle § 67 odst. 2 zákoníku práce ve výši dvanáctinásobku průměrného výdělku. Vyplaceno mu však bylo pouze 20 904 Kč, tedy odstupné ve výši dvojnásobku průměrného výdělku. Žalobce proto požaduje doplatit odstupné za dalších 10 měsíců ve výši 123 130 Kč.

2. Žalovaná 1) namítala, že žaloba postrádá skutková tvrzení ohledně stabilizace zdravotního stavu (relevantního data pro posouzení nároků), že nejsou tvrzeny důvody pro ukončení pracovního poměru dohodou, že dohoda o rozvázání pracovního poměru byla vskutku uzavřena proto, že zaměstnavatel v roce 2009 již nevykonával žádnou činnost a následně skončil v úpadku, že „mezi operacemi levého kolene v roce 2010, resp. jejími příčinami, není příčinná souvislost s pracovním úrazem“, že tvrzení ohledně nároku na doplacení odstupného není řádně doloženo a že k nárokům na náhradu nákladů léčení nejsou navrženy žádné důkazy. Vzhledem k tomu, že ke vzniku pracovního úrazu došlo 22. 1. 2007, tedy osm let před podáním žaloby, namítla žalovaná 1) promlčení uplatněných nároků.

3. Vedlejší účastník rovněž vznesl námitku promlčení žalobou uplatněných nároků s výjimkou nároků na náhradu za ztrátu na výdělku „za období od 5. 11. 2012 do budoucna“, které však vedlejší účastník považuje za neprokázané. Vedlejší účastník již dopisem ze dne 12. 8. 2013 sděloval žalobci, že mu nebyla doložena výše průměrného výdělku žalobce k datu vzniku jeho případného nároku a že mu nebyly doloženy ani doklady k invalidnímu důchodu žalobce (rozhodnutí, valorizační výměry, posudky o invaliditě). Vedlejší účastník má za to, že náhrada za ztrátu na výdělku žalobci nepřísluší, neboť jeho průměrný výdělek před úrazem byl zhruba 12 000 Kč měsíčně, žalobce není plně invalidní, není tedy práce neschopný, a měla by být odečtena alespoň minimální mzda, která v součtu s jeho částečným invalidním důchodem činí více než jeho průměrný výdělek.

4. Na základě poučení soudu prvního stupně o jeho právním názoru o nedostatku pasivní věcné legitimace žalované 1) ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem žalobce u jednání konaného dne 15. 1. 2018 „z procesní opatrnosti“ navrhl přistoupení žalovaného 2) do řízení s tím, že uspokojení v žalobě uplatněných nároků požadoval tak, že plněním jednoho ze žalovaných zaniká povinnost vůči oběma; i nadále se však domnívá, že pasivně legitimována je žalovaná 1). Odkazuje zejména na „změnu judikatury“ a na rozdíl v úpravě zákona o konkursu a vyrovnání oproti insolvenčnímu zákonu; upozornil na to, že dohodu o skončení pracovního poměru uzavírala žalovaná 1), a nikoliv přímo žalovaný 2).

5. Žalovaný 2) namítl promlčení všech žalobou uplatněných nároků a uvedl, že „se necítí být ve sporu pasivně legitimován“.

6. Okresní soud v Ústí nad Labem – poté co usnesením ze dne 2. 2. 2018 č. j. 22 C 612/2014- 154 (vyhlášeným u jednání dne 15. 1. 2018) připustil, aby do řízení na straně žalované jako další účastník přistoupil žalovaný 2) – rozsudkem ze dne 11. 2. 2019 č. j. 22 C 612/2014-221 zastavil řízení co do 78 134,60 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 78 134,60 Kč od 1. 11. 2014 do zaplacení z důvodu zpětvzetí žaloby v této části, zamítl žalobu „v části, ve které se žalobce domáhal vůči žalovaným zaplacení částky 747 055,20 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 747 055,20 Kč od 1. 11. 2014 do zaplacení a peněžitého důchodu (renty) od 1. 11. 2014 ve výši 7 110,10 Kč měsíčně“, uložil žalobci povinnost zaplatit žalované 1) na náhradě nákladů řízení 85 840 Kč k rukám advokáta Mgr. H. M., přiznal opatrovníci žalovaného 2) odměnu a náhradu hotových výdajů ve výši 31 540 Kč a rozhodl, že žalovaný 2) a vedlejší účastnice na straně žalovaných nemají vůči žalobci „nárok“ na náhradu nákladů řízení. Dospěl k závěru, že žalovaná 1) není pasivně legitimována co do nároků na odškodnění pracovního úrazu, neboť tyto nároky nejsou uspokojovány z majetkové podstaty dlužníka žalovaného 2), přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. [21 Cdo 5201/2007](#) a ze dne 9. 9. 2010 sp. zn. [21 Cdo 2067/2009](#), které jsou podle názoru soudu prvního stupně „aplikovatelné i v této věci, tedy za účinnosti insolvenčního zákona“. Ztotožnil se s argumentací žalobce, že pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou se uplatňují vůči insolvenčnímu správci, avšak v daném případě se podle mínění soudu prvního stupně s ohledem na to, že nároky z titulu náhrady škody na zdraví nejsou hrazeny z majetkové podstaty dlužníka žalovaného 2), nejedná o pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona. Dále dovodil, že není dána pasivní věcná legitimace žalovaného 2) ve vztahu k nárokům z titulu odstupného jakožto pracovněprávního nároku, neboť dispoziční oprávnění v insolvenčním řízení náleží ohledně těchto nároků insolvenčnímu

správci podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a), § 203 odst. 1, § 228 písm. f) a § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona a tyto nároky jsou hrazeny z majetkové podstaty dlužníka. Soud prvního stupně se dále zabýval promlčením žalovaných nároků a dovodil, že nároky žalobce z titulu náhrady škody na zdraví vzniklé vůči žalovanému 2) do 15. 1. 2016 (tedy všechny nároky na náhradu škody na zdraví kromě části uplatněné „renty“ za období od 15. 1. 2016) jsou promlčeny, neboť žalobce teprve na jednání konaném dne 15. 1. 2018 navrhl přistoupení žalovaného 2) do řízení, přičemž proti tomu, kdo se má stát účastníkem řízení na základě usnesení, jímž soud připustí jeho přistoupení do řízení, se běh promlčecí lhůty staví dnem, kdy návrh na jeho přistoupení dojde soudu. Vzhledem k tomu, že splatnost nároku na odstupné by nastala s ohledem na datum uzavřené dohody o skončení pracovního poměru (31. 3. 2011) nejpozději dne 30. 4. 2011, došlo podle názoru soudu prvního stupně k promlčení nároku na odstupné vůči žalované 1) uplynutím tříleté promlčecí lhůty nejpozději dne 30. 4. 2014; žaloba však byla podána teprve dne 5. 11. 2014. K obraně žalobce spočívající v tvrzení, že uplatnění námitky promlčení je v rozporu s dobrými mravy, soud prvního stupně uvedl, že námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, neboť postup žalovaného 2) nebyl veden pouze snahou žalobce poškodit, nejedná se z jeho strany o šikanu a žalobce byl při uplatňování svých nároků zastoupen advokátem, který byl povinen pečovat o jeho práva včetně zachování lhůt k uplatnění nároků, že na tom nic nemění ani tvrzení žalobce, že žalovaný 2) nehradil za žalobce zákonné pojištění, neboť výplata pojistného plnění za pracovní úraz není vázána na řádné plnění těchto povinností ze strany zaměstnavatele, že již ve „vyrozumívacím dopisu poškozenému ze dne 30. 7. 2012“ (správně 13. 7. 2012 – srov. skutková zjištění uvedená v bodech 61 a 68 odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně) vedlejší účastník sdělil žalobci, že další uplatněné nároky týkající se pravého kolene nejsou z jeho pohledu v příčinné souvislosti s pracovním úrazem, a že žalobce od tohoto okamžiku již nemohl oprávněně očekávat, že vedlejší účastník uspokojí tyto sporné nároky dobrovolně; nejpozději od tohoto okamžiku tak začala žalobci běžet dvouletá subjektivní promlčecí lhůta k uplatnění nároku u soudu. Ve vztahu k námitce promlčení práva na odstupné soud prvního stupně přihlédl též ke společnému zájmu věřitelů na co největším a spravedlivém uspokojení jejich pohledávek v souladu s principem poměrného uspokojení § 2 písm. j) insolvenčního zákona, přičemž v těchto případech je nutné aplikovat odepření ochrany výkonu práva podle § 3 občanského zákoníku pouze za zcela výjimečných okolností. Pokud jde o nároky na „rentu“ od 15. 1. 2016, soud prvního stupně – vycházeje ze zjištění, že rozhodný příjem žalobce představoval po zohlednění valorizační částky 12 597,35 Kč v roce 2016, 12 874,49 Kč v roce 2017, 13 325,10 Kč v roce 2018 a 13 778,15 Kč v roce 2019 – dovodil, že „pokud soud vyjde z pro žalobce nejprůzračnějšího způsobu výpočtu a odečte minimální mzdu odrážející pracovní zachovalost ve výši pouze 6 000 Kč, tak po zohlednění invalidního důchodu žalobce (v roce 2016 částka 7 448 Kč, v roce 2017 částka 7 669 Kč, v roce 2018 částka 7 999 Kč a v roce 2019 částka 8 750 Kč), tak soud dochází k závěru, že rozdíl z příjmu po pracovním úrazu žalobce je plně kompenzován přiznaným invalidním důchodem“.

7. K odvolání žalobce, jímž byl napaden rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé a ve výroku, kterým byla žalobci uložena povinnost zaplatit žalované 1) náhradu nákladů řízení, Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 28. 11. 2019 č. j. 14 Co 115/2019-263 doplněným usnesením ze dne 28. 11. 2019 č. j. 14 Co 115/2019-271 zrušil rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž byl vůči žalovanému 2) „zamítnut požadavek na placení peněžitého důchodu (renty) ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 1. 2015“, a ve výroci o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 2) a ve vztahu

mezi žalobcem a vedlejším účastníkem, ve zbylé části zamítavého výroku o věci samé rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, změnil jej ve výroku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) tak, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, a rozhodl, že ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Odvolací soud má za to, že soud prvního stupně správně vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, podle které v případě, že náhradu škody, která vznikla zaměstnanci z důvodu pracovního úrazu či nemoci z povolání, hradí za zaměstnavatele pojišťovna, není nárok zaměstnance na náhradu této škody pracovněprávním nárokem ve smyslu § 31 odst. 3 písm. i) a § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť prohlášením konkursu na majetek zaměstnavatele není dotčena povinnost pojišťovny k náhradě škody, a tento nárok zaměstnance tudíž není hrazen z konkursní podstaty zaměstnavatele jakožto úpadce. Odvolací soud „neshledal důvodu, aby tato judikatura Nejvyššího soudu, ačkoli byla přijata za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání, nemohla být použitelná na danou věc i za účinnosti insolvenčního zákona“, neboť podstata právního názoru vyjádřeného Nejvyšším soudem podle názoru odvolacího soudu zůstává stejná a „insolvenční zákon tuto problematiku žádným způsobem dál neposunul a tuto judikaturu nepřekonal“ (postavení insolvenčního správce i jeho práva a povinnosti související s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě jsou v tomto směru upravena shodně). Odvolací soud dospěl k závěru, že jelikož nároky na náhradu škody způsobené žalobci z důvodu pracovního úrazu hradí pojišťovna, „logicky nemohou být hrazeny z majetkové podstaty“ žalovaného 2) podle § 203 odst. 3 insolvenčního zákona, a tudíž je nelze uplatnit vůči insolvenční správce žalované 1) podle § 203 odst. 1 insolvenčního zákona, která má dispoziční oprávnění k majetkové podstatě žalovaného 2), a nejedná se o pracovněprávní pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona; soud prvního stupně tedy dospěl ke správnému závěru, že žalovaná 1) není ve vztahu k nárokům žalobce na náhradu škody vzniklé v důsledku pracovního úrazu pasivně věcně legitimovaná, že tyto nároky může žalobce uplatňovat pouze vůči žalovanému 2), a že naproti tomu nárok žalobce na doplatek odstupného je pracovněprávní pohledávkou podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, kterou žalobce může uplatnit pouze vůči žalované 1), která je v tomto rozsahu pasivně věcně legitimovaná. Shodně se soudem prvního stupně uzavřel, že právo žalobce na náhradu za bolest a ztížení společenského uplatnění a na náhradu účelně vynaložených nákladů spojených s léčením je vůči žalovanému 2) promlčeno, a ztotožnil se též se závěrem soudu prvního stupně o promlčení práva žalobce na doplatek odstupného, ve vztahu k němuž je pasivně věcně legitimovaná žalovaná 1), s tím, že tříletá promlčecí doba podle jeho názoru „dnem 30. 4. 2014 marně uplynula a počínaje dnem 1. 5. 2014 je i tento nárok promlčen“. Na rozdíl od soudu prvního stupně však odvolací soud dospěl k závěru, že tříletá (nikoli dvouletá, jak nesprávně uvedl soud prvního stupně) promlčecí doba ve vztahu k dílčí náhradě „renty“ za měsíc leden 2015, která byla splatná do 31. 1. 2015, přede dnem 15. 1. 2018, kdy žalobce navrhl přistoupení žalovaného 2) do řízení, marně neuplynula, a že proto, stejně jako „renta“ za další období, promlčena není. Odvolací soud dále soudu prvního stupně vytkl, že při posuzování nároku žalobce na „rentu“ dospěl k nesprávnému závěru o výši průměrného výdělku žalobce, že jeho skutkový závěr o pracovní neschopnosti žalobce z důvodu pracovního úrazu v době od 1. 2. 2007 do 26. 3. 2011 nemá oporu v provedeném dokazování, že jeho rozhodnutí neobsahuje skutková zjištění potřebná pro posouzení okamžiku vzniku škody, a že je proto jeho rozhodnutí v části, v níž žalobce „žádá“

vůči žalovanému 2) placení „renty“ za dobu od 1. 1. 2015, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Stejně jako soud prvního stupně odvolací soud neshledal námitku promlčení v rozporu s dobrými mravy; jednání žalovaného 2) spočívající v tom, že zaevidoval pracovní úraz až v roce 2010, že neplatil za žalobce povinné odvody včetně pojištění a že nepředával vedlejšímu účastníkovi podklady pro odškodnění, v němž žalobce spatřuje nemravnost uplatnění námitky promlčení, podle názoru odvolacího soudu nebránilo žalobci, aby se svých nároků včas domáhal soudní cestou. Soud prvního stupně pak výstižně poukázal na dopis „ze dne 30. 7. 2012“ (správně 13. 7. 2012), jímž vedlejší účastník sdělil žalobci, že jeho nároky neuspokojí. Nejpozději od tohoto okamžiku tedy žalobce neměl žádný důvod, aby vyčkával s podáním žaloby. Nemravnost námitky promlčení pak podle názoru odvolacího soudu nelze výlučně založit ani na významu sporu pro žalobce, neboť okolnosti odůvodňující závěr o nemravnosti námitky, které musí být mimořádně silné, musí spočívat v okolnostech, které vedly k tomu, že svoje právo u soudu neuplatnil včas.

č. 42

II.

Dovolání a vyjádření k němu

8. Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu v jeho potvrzující části podal žalobce dovolání. Namítá, že soudy nesprávně právně posoudily otázku pasivní legitimace žalované 1) a že jejich argumentace opřená o rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. [21 Cdo 5201/2007](#) a ze dne 9. 9. 2010 sp. zn. [21 Cdo 2067/2009](#), které byly přijaty za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání, jenž v porovnání s insolvenčním zákonem neměl shodnou právní úpravu, pokud jde o výkon práv a povinností správce konkursní podstaty jako zaměstnavatele, je „nepoužitelná“, neboť se nedá vztáhnout k úpravě podle insolvenčního zákona. Žalobce je přesvědčen, že žalovaná 1) je pasivně věcně legitimována, neboť jde o pracovněprávní nárok, tedy pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, přičemž podle ustanovení § 203 odst. 1 insolvenčního zákona se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem. Neuspokojí-li je insolvenční správce v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti insolvenčnímu správci. Nesprávně podle názoru žalobce soudy posoudily i otázku, zda vznesené námitky promlčení jsou v rozporu s dobrými mravy. Žalobce uvedl, že v daném případě „bylo zjištěno“, že zaměstnavatel úraz z roku 2007 „nahlásil“ teprve v roce 2010, neposkytl potřebnou součinnost žalobci ani vedlejšímu účastníkovi, neposkytl ani informace o průměrném výděлку před vznikem škody a záměrně oddaloval řešení škody, která žalobci vznikla v důsledku pracovního úrazu. Jednání žalovaného 2) a později i žalované 1) tak měl odvolací soud podle názoru žalobce vyložit jako natolik závažné, že mu bránilo ve včasném uplatnění nároku na náhradu škody s tím, že oba žalovaní tak jednali zcela v rozporu s dobrými mravy s úmyslem záměrně žalobce poškodit. Žalobce navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v jeho potvrzující části a rozsudek soudu prvního stupně v části, v níž byla žaloba zamítnuta co do 747 055,20 Kč s příslušenstvím, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

9. Žalovaný 2) navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce odmítl, nebo aby je jako neopodstatněné zamítl. Má za to, že závěry odvolacího soudu jsou v žalobcem napadeném rozsahu „zcela v souladu se závaznými právními názory dovolacího soudu, přičemž dotčené právní otázky není namístě řešit jinak“.

10. Vedlejší účastník rovněž navrhl, aby dovolací soud dovolání žalobce odmítl, nebo (pokud by měl za to, že v dané věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání) aby je zamítl, protože „odvolací soud posoudil danou věc po právní stránce správně“.

III.

Přípustnost dovolání

11. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací [§ 10a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“)] po zjištění, že dovolání proti pravomocnému rozsudku odvolacího soudu bylo podáno oprávněnou osobou (účastníkem řízení) ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o. s. ř., se nejprve zabýval otázkou přípustnosti dovolání.

12. Dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

13. Není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (§ 237 o. s. ř.).

14. V části, v níž dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu v části, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 123 130 Kč (představujících žalobcem požadovaný doplatek odstupného) s úroky z prodlení a vůči žalovanému 2) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2014 (představujících nároky žalobce z pracovního úrazu), dovolání není přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu [jeho závěr, že námitka promlčení, kterou vznesli oba žalovaní i vedlejší účastník, není v rozporu s dobrými mravy] je v této části v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu (k otázce posouzení vznesené námítky promlčení z hlediska korektivu dobrých mravů srov. například odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002 sp. zn. [25 Cdo 1839/2000](#), uveřejněného pod číslem 59/2004 Sb. rozh. obč., rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 8. 2. 2011 sp. zn. [21 Cdo 85/2010](#), rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2016 sp. zn. [25 Cdo 4223/2016](#), rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2017 sp. zn. [21 Cdo 2057/2017](#), který byl uveřejněn pod č. 8 v časopise Soudní judikatura, roč. 2019, nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 3. 10. 2017 sp. zn. [21 Cdo 2159/2017](#) a v nich uvedený právní názor, že dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným, a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje; uplatnění námítky promlčení se však přiči dobrým mravům v těch výjimečných případech, kdy je výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil a vůči němuž je za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil, přičemž tyto okolnosti musí být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak

významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení) a není důvod, aby rozhodná právní otázka byla posouzena jinak.

č. 42

15. Odvolací soud se v projednávané věci řádně zabýval okolnostmi významnými pro posouzení vznesené námitky promlčení z hlediska možného rozporu s dobrými mravy a v tom, že žalovaný 2) zaevidoval pracovní úraz žalobce až v roce 2010, neplatil za žalobce „povinné odvody včetně pojištění“ a nepředával vedlejšímu účastníkovi „podklady pro odškodnění“, důvodně neshledal okolnosti, které by žalobci bránily v tom, aby se svých nároků včas domáhal u soudu [už vůbec není z námitek dovolatele zřejmé, jak by mu uvedené jednání žalovaného 2) bránilo v uplatnění nároku na doplatek odstupného vůči žalované 1)], přičemž přihlédl i k tomu, že vedlejší účastník žalobci již dopisem ze dne 13. 7. 2012 sdělil, že jeho nároky neuspokojí, a že proto nejpozději od tohoto okamžiku neměl žalobce žádný důvod, aby vyčkával s podáním žaloby. Úvaha odvolacího soudu o tom, zda v konkrétním případě jde o výkon práva v rozporu s dobrými mravy, není z pohledu skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, z nichž odvolací soud vycházel (viz bod 14 odůvodnění rozsudku odvolacího soudu), zjevně nepřiměřená a jeho závěr, že námitka promlčení, kterou vznesli oba žalovaní i vedlejší účastník, není za daných okolností v rozporu s dobrými mravy, koresponduje s výše uvedenou konstantní judikaturou dovolacího soudu, jakož i se závěry vyslovenými v odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. 11. 2001 sp. zn. [25 Cdo 2905/99](#) (zmíněného dovolatelem v dovolání), v němž dovolací soud dovodil, že jestliže by výkon práva namítat promlčení uplatněného nároku byl toliko prostředkem umožňujícím poškodit jiného účastníka právního vztahu, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou by pro něj zůstalo vedlejší a z hlediska jednajícího by bylo bez významu, jednalo by se sice o výkon práva, který je formálně se zákonem v souladu, avšak šlo by o výraz zneužití tohoto subjektivního práva (označované rovněž jako šikana) na úkor druhého účastníka, a tedy o výkon v rozporu s dobrými mravy; o jednání vykazujícím znaky přímého úmyslu poškodit druhého účastníka by ovšem nebylo možno uvažovat z okolností a důvodů, z nichž je vznik uplatněného nároku dovozován, nýbrž jen z konkrétních okolností, za nichž byla námitka promlčení tohoto nároku uplatněna; tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.

16. Vůči žalovanému 2) pak odvolací soud ve vztahu k nároku žalobce na doplatek odstupného ve výši 123 130 Kč s úroky z prodlení dovodil, že soud prvního stupně tento nárok „správně posoudil jako pracovněprávní pohledávku žalobce podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, tedy pohledávku postavenou na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, kterou žalobce může uplatnit pouze vůči žalované 1)“, která „je proto v tomto rozsahu pasivně věcně legitimovaná“, a správně uzavřel, že žalovaný 2) ve vztahu k tomuto nároku není pasivně věcně legitimován. V části, v níž dovolatel napadá rozsudek odvolacího soudu v části, ve které byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalovanému 2) co do 123 130 Kč (představujících žalobcem požadovaný doplatek odstupného) s úroky z prodlení, tak dovolání postrádá jakoukoliv věcnou argumentaci, ze které by vyplývalo, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání a důvod dovolání, tj. uvedení právní otázky, na jejímž vyřešení rozhodnutí odvolacího soudu v této části závisí, a vymezení, které z hledisek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř. dovolatel považuje za splněné a v čem podle mínění dovolatele spočívá nesprávnost právního posouzení věci odvolacím soudem. Dovolání žalobce tedy v této části neobsahuje způsobilé vymezení

předpokladů přípustnosti dovolání a důvodu dovolání ve smyslu ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř., přičemž tento nedostatek dovolání představuje vadu, jež brání pokračování v dovolacím řízení (za absence uvedených náležitostí nelze posoudit přípustnost dovolání), a nelze ho již odstranit, neboť lhůta, ve které tak bylo možné učinit (srov. § 241b odst. 3 větu první o. s. ř.), uplynula.

17. Nejvyšší soud proto dovolání žalobce proti rozsudku odvolacího soudu v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 123 130 Kč s úroky z prodlení a vůči žalovanému 2) co do 747 055,20 Kč (623 925,20 Kč nároky z pracovního úrazu a 123 130 Kč doplatek odstupného) s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014 do 31. 12. 2014, podle ustanovení § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

č. 42

18. Z hlediska skutkového stavu bylo v projednávané věci (mimo jiné) zjištěno (správnost skutkových zjištění soudů přezkumu dovolacího soudu – jak vyplývá z ustanovení § 241a odst. 1 a § 242 odst. 3 věty první o. s. ř. – nepodléhá), že žalobce byl u žalovaného 2) zaměstnán od 16. 8. 2000 jako slévárenský dělník, že dne 22. 1. 2007 došlo při výkonu práce k pracovnímu úrazu žalobce spočívajícímu v podvrtnutí levého kolene, že vedlejší účastník vyplatil žalobci bolestné ve výši 9 800 Kč a náhradu za ztížení společenského uplatnění ve výši 72 000 Kč, že žalobce a žalovaná 1) uzavřeli dohodu o rozvázání pracovního poměru ke dni 31. 3. 2011 z důvodu faktického ukončení činnosti žalovaného 2) s tím, že odstupné činí dvojnásobek průměrného měsíčního výdělku, že dopisem ze dne 13. 7. 2012 vedlejší účastník sdělil žalobci, že pracovní úraz levého kolene žalobce ze dne 22. 1. 2007 byl nahlášen žalovaným 2) až dne 13. 8. 2010 a že další uplatněné nároky týkající se pravého kolene nejsou v příčinné souvislosti s pracovním úrazem, že dne 3. 3. 2014 vedlejší účastník sdělil žalobci, že doklady potřebné k posouzení nároku na náhradu za ztrátu na výdělku obdržel až 6. 8. 2013 a dne 7. 8. 2013 došlo k zaslání dalších dokladů ohledně posouzení „renty“, že dne 12. 5. 2009 byl zjištěn úpadek žalovaného 2) a že usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 7. 2009 byl na majetek žalovaného 2) prohlášen konkurs.

19. V části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, závisí napadený rozsudek odvolacího soudu (mimo jiné) na vyřešení právní otázky, kdo je pasivně věcně legitimován v řízení o náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem, byl-li na majetek zaměstnavatele prohlášen konkurs. Protože tato právní otázka v rozhodování dovolacího soudu ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoně č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), účinném od 1. 1. 2008, dosud nebyla vyřešena, je dovolání proti rozsudku odvolacího soudu v této části podle ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné.

IV.

Důvodnost dovolání

20. Po přezkoumání rozsudku odvolacího soudu ve smyslu ustanovení § 242 o. s. ř., které provedl bez jednání (§ 243a odst. 1 věta první o. s. ř.), Nejvyšší soud České republiky dospěl k závěru, že dovolání žalobce je zčásti opodstatněné.

21. Podle ustanovení § 366 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, ve znění účinném do 31. 7. 2007 (dále jen „zák. práce“), podle něhož je třeba projednávanou věc posuzovat – vzhledem k tomu, kdy došlo k pracovnímu úrazu žalobce – i v současné době, zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním.

22. Podle ustanovení § 369 odst. 1 zák. práce zaměstnanci, který utrpěl pracovní úraz nebo u něhož byla zjištěna nemoc z povolání, je zaměstnavatel v rozsahu, ve kterém za škodu odpovídá, povinen poskytnout náhradu za

- a) ztrátu na výdělků,
- b) bolest a ztížení společenského uplatnění,
- c) účelně vynaložené náklady spojené s léčením,
- d) věcnou škodu; ustanovení § 265 odst. 3 platí i zde.

23. Nejvyšší soud ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoně č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání, účinném do 31. 12. 2007, a v zákoně č. 65/1965 Sb., zákoník práce, účinném do 31. 12. 2006, ve své judikatuře dovodil, že vzhledem k tomu, že rovněž v době po prohlášení konkursu na majetek zaměstnavatele hradí škodu z pracovního úrazu (vzniklou po dni 1. 1. 1993, popřípadě za trvání smluvního pojištění, sjednaného v době do 31. 12. 1992) příslušná pojišťovna (stejně, jako kdyby k prohlášení konkursu vůbec nedošlo), nepředstavuje nárok zaměstnance na náhradu této škody, včetně náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity a náhrady za ztížení společenského uplatnění, pohledávku, která by mohla (měla být) hrazena z konkursní podstaty, a povinnost hradit tuto škodu nesouvisí s nakládáním s majetkem patřícím do konkursní podstaty, že u náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity nejde (a ani nemůže jít) o pracovní nárok ve smyslu ustanovení § 31 odst. 3 písm. i) a § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť rovněž splátky náhrad za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity, které se staly splatné po prohlášení konkursu nebo v měsíci, v němž byl konkurs prohlášen, jsou „hrazeny jinak“, a to ze zákonného pojištění (popřípadě dřívějšího smluvního pojištění) odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, že není-li škoda vzniklá následkem pracovního úrazu nebo nemoci z povolání hrazena příslušnou pojišťovnou dobrovolně, může se poškozený zaměstnanec svých nároků domáhat „pořadem práva“ proti úpadci, tedy obdobně, jako kdyby na jeho majetek vůbec nebyl prohlášen konkurs, že z uvedeného vyplývá, že správce konkursní podstaty takového úpadce, který je zaměstnavatelem odpovídajícím za škodu vzniklou pracovním úrazem, není ve sporu o náhradu této škody věcně legitimován, a že bez ohledu na jiné okolnosti tedy nemůže být úspěšná žaloba, kterou se poškozený zaměstnanec domáhal po správci konkursní podstaty, aby mu nahradil (z konkursní podstaty) škodu z pracovního úrazu, za niž odpovídá úpadce (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2010 sp. zn. [21 Cdo 3795/2009](#) nebo *mutatis mutandis* též obdobné závěry Nejvyššího soudu vyslovené ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé nemocí z povolání například v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 10. 2008 sp. zn. [21 Cdo 5201/2007](#),

uveřejněném pod č. 58 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009, nebo v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 9. 9. 2010 sp. zn. [21 Cdo 2067/2009](#)).

24. Uvedené závěry dovolacího soudu však ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákoně č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), účinném od 1. 1. 2008, neobstojí.

25. Nejvyšší soud ve své judikatuře již dříve zdůraznil, že pro insolvenční řízení nelze bez dalšího (automaticky) přejímat judikatorní závěry ustavené při výkladu zákona o konkursu a vyrovnání, a to především proto, že insolvenční zákon obsahuje poměrně podrobná procesní pravidla, jež je třeba vnímat v jejich komplexnosti a jejichž pojetí ne vždy (a to zpravidla záměrně) odpovídá tomu, jak bylo v obdobné procesní situaci postupováno za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání (srov. například odůvodnění usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2010 sen. zn. [29 NSČR 30/2009](#), uveřejněného pod číslem 14/2011 Sb. rozh. obč., nebo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2015 sp. zn. [29 Cdo 4269/2014](#), uveřejněného pod číslem 11/2017 Sb. rozh. obč.).

č. 42

26. Byť se po nabytí účinnosti insolvenčního zákona nic nemění na tom, že zaměstnavatelé, kteří zaměstnávají alespoň jednoho zaměstnance, jsou – s výjimkou organizačních složek státu – pro případ své odpovědnosti za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání pojištěni, a to buď u České pojišťovny, akciové společnosti (nyní Generali České pojišťovny a. s.), jestliže s ní měli sjednáno toto pojištění ke dni 31. 12. 1992, nebo, v ostatních případech, u Kooperativy, československé družstevní pojišťovny, akciová společnost (nyní Kooperativy pojišťovny, a. s., Vienna Insurance Group), případně jejího právního nástupce v České republice (srov. § 365 zák. práce a § 205d odst. 1 zákona č. 65/1965 Sb., zákoník práce, ve znění zákona č. 231/1992 Sb., zákona č. 74/1994 Sb. a zákona č. 220/2000 Sb.), a že z titulu tohoto zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání má zaměstnavatel právo, aby za něj příslušná pojišťovna nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce [srov. § 365 zák. práce a § 2 odst. 1 vyhlášky č. 125/1993 Sb., kterou se stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 125/1993 Sb.“)], nelze přehlédnout, že v insolvenčním zákoně došlo oproti právní úpravě obsažené v zákoně o konkursu a vyrovnání k podstatným změnám, a to (mimo jiné) též ve vymezení pohledávek, které se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku, a způsobu jejich uplatňování, jakož i v úpravě práv a povinností insolvenčního správce.

27. Podle ustanovení § 31 odst. 1 zákona o konkursu a vyrovnání nároky na vyloučení věci z podstaty (§ 19 odst. 2), pohledávky za podstatou (§ 31 odst. 2), nároky na oddělené uspokojení (§ 28) a pracovní nároky (§ 31 odst. 3) lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení. Jiné nároky lze uspokojit jen podle pravomocného rozvrhového usnesení.

28. Podle ustanovení § 31 odst. 3 zákona o konkursu a vyrovnání pracovními nároky jsou

a) mzdové (platové) nároky úpadcových zaměstnanců a jejich odměna za pracovní pohotovost,

č. 42

- b) odměny z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr,
- c) nároky úpadcových zaměstnanců na náhradu mzdy za dovolenou, za svátek a při překážkách v práci,
- d) nároky úpadcových zaměstnanců z titulu převedení mzdových nároků úpadcových zaměstnanců úpadci na smluvním základě,
- e) odstupné úpadcových zaměstnanců poskytované při skončení pracovního poměru,
- f) hmotné zabezpečení poskytované úpadcovým zaměstnancům podle zvláštních předpisů,
- g) nároky na náhradu mzdy při neplatném rozvázání pracovního poměru,
- h) náhrady cestovních, stěhovacích a jiných výdajů, které vznikly úpadcovým zaměstnancům při plnění pracovních povinností,
- ch) náhrady příslušející úpadcovým zaměstnancům za opotřebení vlastního náradí, zařízení a předmětů potřebných pro výkon práce,
- i) splátky náhrad za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity, není-li hrazena jinak, a nároky na náhradu nákladů na výživu pozůstalých, jde-li o náklady poskytované v souvislosti s pracovním úrazem nebo nemocí z povolání.

29. Podle ustanovení § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání pracovní nároky podle odstavce 3 písm. a) a b) jsou nároky, které vznikly za poslední tři roky před prohlášením konkursu, jakož i po prohlášení konkursu; pracovní nároky podle odstavce 3 písm. c) až i) jsou nároky, které vznikly po prohlášení konkursu nebo v měsíci, v němž byl konkurs prohlášen.

30. Zatímco podle právní úpravy obsažené v zákoně o konkursu a vyrovnání – jak vyplývá z výše uvedených ustanovení – byly splátky náhrad za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity „pracovní nároky“, které lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení, pouze tehdy, není-li ztráta na výdělků hrazena jinak a jestliže tyto nároky vznikly (staly se splatnými) po prohlášení konkursu nebo v měsíci, v němž byl konkurs prohlášen, a ostatní nároky zaměstnance na náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem nebo nemocí z povolání mezi „pracovní nároky“, tedy mezi pohledávky se zvláštním (výlučným) postavením, které lze uspokojit kdykoli v průběhu konkursního řízení, zařazeny nebyly, podle právní úpravy obsažené v insolvenčním zákoně jsou pracovněprávní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců, pokud zákon ohledně některých z nich nestanoví jinak, tzv. pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou [§ 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona], které se podle ustanovení § 169 odst. 2 insolvenčního zákona (není-li stanoveno jinak) uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku.

31. Insolvenční zákon tedy (na rozdíl od zákona o konkursu a vyrovnání) neobsahuje taxativní výčet „pracovních nároků“, které mají zvláštní (výlučné) postavení, ale naopak mezi pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou, které se uspokojují v plné výši kdykoli po rozhodnutí o úpadku, řadí všechny pracovněprávní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců, pokud zákon ohledně některých z nich nestanoví jinak. Podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona ve znění účinném do 19. 7. 2009 byl rozhodný též okamžik vzniku těchto pohledávek, neboť tyto byly redukovány pouze na pracovněprávní pohledávky dlužníkůvých zaměstnanců, které vznikly v posledních 3 letech před rozhodnutím o úpadku nebo po něm. Od 20. 7. 2009, kdy nabyl účinnosti zákon č. 217/2009 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, však ustanovení § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona toto omezení neobsahuje a okamžik vzniku pracovněprávních pohledávek dlužníkůvých zaměstnanců již není rozhodný.

32. Insolvenční zákon oproti zákonu o konkursu a vyrovnání rozšířil výčet pohledávek, které mají zvláštní (výlučné) postavení, mimo jiné také o pohledávky věřitelů na náhradu škody způsobené na zdraví. Podle ustanovení § 169 odst. 1 písm. b) insolvenčního zákona jsou rovněž tyto pohledávky pohledávkami postavenými na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou. Specifické postavení pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou se přitom v insolvenčním zákoně projevuje i zvláštní úpravou jejich uplatňování.

33. Podle ustanovení § 203 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují vůči insolvenčnímu správci pořadem práva tak, jako by insolvenční správce byl v nich dlužníkem.

Podle ustanovení § 203 odst. 2 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 neuplatní-li dlužníkův zaměstnanec pracovněprávní pohledávku uvedenou v § 169 odst. 1 písm. a) v jiné výši, pokládá se jeho pohledávka za uplatněnou ve výši vyplývající z účetnictví dlužníka nebo z evidence vedené podle zvláštního právního předpisu.

Podle ustanovení § 203 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 insolvenční správce uspokojí pohledávky podle odstavce 1 z majetkové podstaty.

Podle ustanovení § 203 odst. 4 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 neuspokojí-li insolvenční správce pohledávky podle odstavce 1 v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti insolvenčnímu správci; nejde o incidenční spor. Náklady, které v tomto sporu vznikly insolvenčnímu správci, se hradí z majetkové podstaty, pokud nevznikly zaviněním správce nebo náhodou, která se mu přihodila.

Podle ustanovení § 203 odst. 5 insolvenčního zákona ve znění účinném do 31. 12. 2013 po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo insolvenčního správce, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvlášť.

34. Od 1. 1. 2014, kdy nabyl účinnosti zákon č. 294/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění pozdějších předpisů, pak došlo v ustanovení § 203 insolvenčního zákona ke změně v označení osoby, vůči níž se pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň uplatňují. Podle ustanovení § 203 odst. 1 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 pohledávky za majetkovou podstatou a pohledávky jim postavené na roveň se uplatňují písemně vůči „osobě s dispozičními oprávněními“; o uplatnění takové pohledávky věřitel současně vždy vyrozumí insolvenčního správce; náležitosti tohoto vyrozumění stanoví prováděcí právní předpis. Osoba s dispozičními oprávněními pohledávky podle ustanovení § 203 odst. 1 uspokojí z majetkové podstaty (srov. ustanovení § 203 odst. 3 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014). Neuspokojí-li osoba s dispozičními oprávněními pohledávky podle ustanovení § 203 odst. 1 v plné výši a včas, může se věřitel domáhat jejich splnění žalobou podanou proti osobě s dispozičními oprávněními (srov. ustanovení § 203 odst. 4 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014). Po právní moci rozhodnutí o žalobě podle odstavce 4 určí lhůtu k uspokojení přisouzené pohledávky a jejího příslušenství svým rozhodnutím insolvenční soud; současně rozhodne, která část majetkové podstaty může být použita k uspokojení. Učiní tak jen na návrh oprávněné osoby nebo osoby s dispozičními oprávněními, kterým se rozhodnutí, proti němuž není odvolání přípustné, doručuje, a to zvláště (srov. ustanovení § 203 odst. 5 insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014).

35. Kdo je v jednotlivých fázích insolvenčního řízení osobou s dispozičními oprávněními, pak stanoví § 229 odst. 3 insolvenčního zákona, přičemž podle ustanovení § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014 nestanoví-li tento zákon jinak, je ve vztahu k majetkové podstatě osobou s dispozičními oprávněními insolvenční správce v době od prohlášení konkursu.

36. Podle ustanovení § 248 odst. 1 insolvenčního zákona dlužníkovi věřitelé mohou po prohlášení konkursu svá práva uplatnit jen způsobem a za podmínek stanovených tímto zákonem; to platí i pro ty věřitele, kteří se nestali účastníky insolvenčního řízení.

37. Z uvedeného vyplývá, že byl-li na majetek zaměstnavatele prohlášen konkurs, je podle právní úpravy obsažené v insolvenčním zákoně (účinném od 1. 1. 2008) osobou, vůči níž se uplatňují pohledávky zaměstnance na náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem nebo nemocí z povolání (jakožto pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou), insolvenční správce, a nikoliv dlužník (zaměstnavatel, na jehož majetek byl prohlášen konkurs). Na tom nic nemění ani skutečnost, že zaměstnavatel má z titulu zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání i v době po prohlášení konkursu právo, aby za něj příslušná pojišťovna nahradila škodu, která vznikla zaměstnanci při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, v rozsahu, v jakém za ni zaměstnavatel odpovídá podle zákoníku práce. Tato skutečnost znamená (jen), že zdrojem uspokojení pohledávky zaměstnance na náhradu škody vzniklé mu pracovním úrazem (nemocí z povolání) bude pojistné plnění příslušné pojišťovny, a to i v případě, že insolvenční správce uspokojí tuto pohledávku zaměstnance přímo z majetkové podstaty dlužníka (zaměstnavatele), neboť v takovém případě je příslušná pojišťovna povinna vydat do majetkové podstaty to, co by jinak plnila poškozenému zaměstnanci (srov. § 5 odst. 2 vyhlášky č. 125/1993 Sb.). Smysl právní úpravy zákonného

pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání, kterým je, aby poškozenému zaměstnanci byla tímto způsobem zajištěna náhrada škody i v případě platební neschopnosti zaměstnavatele (srov. též čl. 11 Úmluvy Mezinárodní organizace práce o odškodnění pracovních úrazů č. 17 ze dne 10. 6. 1925, uveřejněné sdělením Federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 437/1990 Sb.), je zachován i tehdy, když osobou, vůči níž se uplatňují pohledávky zaměstnance na náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem (nemocí z povolání), není sám zaměstnavatel, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, nýbrž jeho insolvenční správce, který zajišťuje uspokojení těchto pohledávek zaměstnance prostřednictvím plnění příslušné pojišťovny nebo přímo z majetkové podstaty, do které je následně pojistné plnění vydáno.

38. Insolvenční zákon (ani jiný právní předpis) nestanoví zvláštní způsob uplatňování pohledávek zaměstnanců na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem, který by byl odlišný od způsobu uplatňování ostatních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou; pro takový zvláštní způsob jejich uplatňování (odlišný od uplatňování ostatních pohledávek postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou) ostatně ani není žádný rozumný důvod. Zaměstnavatel v situaci dlužníka, jehož úpadek je řešen konkursem, nemůže pohledávku zaměstnance na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem uspokojit, neboť mu nepřísluší právo nakládat s majetkovou podstatou, a tedy ani výkon práv a povinností zaměstnavatele ohledně zaměstnanců dlužníka, k němuž patří též plnění pracovněprávních pohledávek dlužníkových zaměstnanců postavených na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou podle ustanovení § 169 insolvenčního zákona [srov. § 228 písm. f) a § 229 odst. 3 písm. c) insolvenčního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2014], a nelze ani očekávat, že zaměstnavatel v takové situaci bude činit kroky k uspokojení pohledávky zaměstnance prostřednictvím pojistného plnění příslušné pojišťovny a poskytovat v tomto směru součinnost předpokládanou vyhláškou č. 125/1993 Sb. [srov. zejména § 8 písm. b) bod 2 této vyhlášky]. Rozumný důvod nemá ani účast zaměstnavatele, na jehož majetek byl prohlášen konkurs, jako žalovaného v řízení o žalobě, kterou se zaměstnanec domáhá splnění své pohledávky na náhradu škody vzniklé pracovním úrazem (nemocí z povolání), jež bývá často jen formální (zaměstnavatel se např. nepřihlašuje do své datové schránky, a proto mu soud doručuje písemnosti jen za pomoci tzv. fikce doručení, nebo ani nemá – jak je tomu i v projednávané věci – statutární orgán, a proto mu musí být ustanoven opatrovník); taková účast zaměstnavatele zpravidla nemůže přispět k naplnění smyslu a účelu občanského soudního řízení vyjádřeného v ustanovení § 6 o. s. ř.

39. Nejvyšší soud České republiky z uvedených důvodů dospěl k závěru, že pasivně věcně legitimován v řízení o náhradu škody vzniklé zaměstnanci pracovním úrazem je v případě, že byl na majetek zaměstnavatele prohlášen konkurs, insolvenční správce, a nikoliv dlužník (zaměstnavatel, na jehož majetek byl prohlášen konkurs).

40. V projednávané věci odvolací soud – veden nesprávnými právními názory, že „okresní soud správně vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího soudu, dle které v případě, že náhradu škody, která vznikla zaměstnanci z důvodu pracovního úrazu či nemoci z povolání (tj. náhradu za ztrátu na výdělku, bolest, ztížení společenského uplatnění, účelně vynaložené náklady spojené s léčením a věcnou škodu), hradí za zaměstnavatele pojišťovna, není nárok zaměstnance na náhradu této škody pracovněprávním nárokem ve smyslu § 31 odst. 3 písm. i) a § 31 odst. 4 zákona o konkursu a vyrovnání, neboť prohlášením konkursu na majetek

č. 42

zaměstnavatele není dotčena povinnost pojišťovny k náhradě škody, a tento nárok zaměstnance tudíž není hrazen z konkursní podstaty zaměstnavatele jakožto úpadce“, že „neshledal důvodu, aby tato judikatura Nejvyššího soudu, ačkoli byla přijata za účinnosti zákona o konkursu a vyrovnání, nemohla být použitelná na danou věc i za účinnosti insolvenčního zákona“, neboť „podstata právního názoru vyjádřeného Nejvyšším soudem zůstává stejná a insolvenční zákon tuto problematiku žádným způsobem dál neposunul“, tuto judikaturu nepřekonal a „postavení insolvenčního správce i jeho práva a povinnosti související s dispozičním oprávněním k majetkové podstatě jsou v tomto směru upravena shodně“ – dospěl k závěru, že jelikož nároky na náhradu škody „způsobené žalobci z důvodu pracovního úrazu“ uplatňované žalobcem hradí pojišťovna, „logicky“ nemohou být hrazeny z majetkové podstaty žalovaného 2) podle § 203 odst. 3 insolvenčního zákona, tudíž je nelze uplatnit vůči insolvenční správce [žalované 1]) podle § 203 odst. 1 insolvenčního zákona, která má dispoziční oprávnění k majetkové podstatě žalovaného 2) podle § 229 odst. 3 písm. b) insolvenčního zákona, a „nejedná se o pracovněprávní pohledávky postavené na roveň pohledávkám za majetkovou podstatou“ podle § 169 odst. 1 písm. a) insolvenčního zákona, a že žalovaná 1) není ve vztahu k nárokům žalobce na náhradu škody vzniklé v důsledku pracovního úrazu pasivně věcně legitimovaná a tyto nároky může žalobce uplatňovat pouze vůči žalovanému 2), kterého odvolací soud ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé v důsledku pracovního úrazu považuje za pasivně věcně legitimovaného.

41. Vycházejí z těchto svých právních závěrů, které – jak vyplývá z výše uvedeného – nejsou správné, se pak odvolací soud vůči žalované 1), u níž měl za to, že ve vztahu k nárokům na náhradu škody vzniklé žalobci pracovním úrazem není pasivně věcně legitimovaná, řádně nezabýval otázkou promlčení žalobcem uplatněných nároků na náhradu škody ani otázkou vzniku nároku žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity (a popřípadě otázkou její výše). Řešením těchto otázek se odvolací soud naopak (nadbytečně) zabýval ve vztahu k žalovanému 2), který ve věci není pasivně věcně legitimován.

42. Z uvedeného vyplývá, že v části, v níž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně v rozsahu, v němž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, není rozsudek odvolacího soudu správný. Protože nejsou podmínky pro zastavení dovolacího řízení, pro odmítnutí dovolání, pro zamítnutí dovolání a ani pro změnu rozsudku odvolacího soudu, Nejvyšší soud České republiky rozsudek odvolacího soudu v této části (včetně doplňujícího usnesení ze dne 28. 11. 2019 č. j. 14 Co 115/2019-271 obsahujícího akcesorické výroky o náhradě nákladů řízení) zrušil (§ 243e odst. 1 o. s. ř.). Vzhledem k tomu, že důvody, pro které byl v uvedené části zrušen rozsudek odvolacího soudu, platí i na rozsudek soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud České republiky rovněž toto rozhodnutí v části, v níž byla žaloba zamítnuta vůči žalované 1) co do 623 925,20 Kč s úroky z prodlení a co do „peněžitého důchodu (renty)“ ve výši 7 110,10 Kč měsíčně od 1. 11. 2014, a v akcesorickém výroku o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovanou 1) a věc v tomto rozsahu vrátil soudu prvního stupně (Okresnímu soudu v Ústí nad Labem) k dalšímu řízení (§ 243e odst. 2 věta druhá o. s. ř.).